

Ücretli kölelik, sömürü ve savaş düzeni kapitalizme karşı 1 Mayıs'a!

Ücretli kölelik düzeni olan kapitalizmin zorbalığı, tam da dünya çapında tırmandırılan saldırganlık, ve baskılarla sömürünün daha da ağırlaşmasına yol açmaktadır. Bu düzenin sefasını süren patronlar sınıfı, tam da bu koşullarla iktidarlarını pekiştirmek,

yeni kölelik uygulamalarını devreye sokmak ve önümüzdeki dönemde de ayakta kalmak çabası içerisinde. "Birlik ve beraberlik" dedikleri, "milli seferberlik"

Emekçi halklar, patronlar sınıfı için değil, kendi çıkarları uğruna seferber olmalı, işçilerin birliği ve emekçi halkların kardeşliği mücadelesini yükseltmenin bir ilk adımı olarak 1 Mayıs alanlarına çıkmalıdır.

diye parlattıkları, tam da bu kölelik uygulamalarının ve savaşların önünü açmaya vesile olmaktadır. Örgütsüz ve birliği zayıf gözüken emekçi halklara zulümle boyun eğdirmek için bu adımlar atılmaktadır. Kısacası bozulan basit bir "çalışma huzuru" değildir. Bozuk olan, bizzat bu düzenin kendisidir.

s.16

Haftalık
Sosyalist
Siyasal Gazete

ISSN 1300-3585

Sayı 2017 / 15
20 Nisan 2017 * 1 TL

Kızıl Bayrak

www.kizilbayrak1.net

Referandum geride kaldı...

Mücadele sürüyor!

4

16 Nisan'ın ardından: Referandum ve yeni dönem

Sonucu sandıklar değil, son tahlilde sokaklar belirleyecektir. Sokakları hareketlendirecek dinamikler ise fazlasıyla birikmiş durumdadır.

6

Referandum, sol hareket ve mücadelenin görevleri

Devrimci ve ilerici güçlere düşen, tepkileri yaymak ve toplumun önemli bir kesiminde meşruiyetini yitiren düzeni hedef alan bir mecraya taşımaktır.

21

"Hayır bitmedi, daha yeni başlıyor!"

"Hayır bitmedi, daha yeni başlıyor" diyen kitlenin çok büyük oranının gençlik olması, bu alanda biriken öfkeyi göstermektedir.

Şaibeli sonuçlar AKP'nin planını bozdu

s.3

Tarihsel temelleriyle Türkiye'de dinsel gericilik - H. Fırat

s.12

Referandum geride kaldı

Mücadele sürüyor!

Türkiye'nin ve uluslararası kamuoyunun gündeminde önemli bir yer tutan referandum sonuçlandı. Henüz resmileşmeyen seçim sonuçlarına göre sandıktan ince bir farkla 'Evet' çıkmış bulunuyor.

Referandum sonuçlarını değerlendirmeye geçmeden önce, seçim öncesine ve seçim gününün kendisine dair belli noktaların altını bir kez daha çizmekte fayda var. Zira, meşruluğu her açıdan tartışmalı olan bir seçim dönemini geride bırakmış bulunuyoruz. OHAL koşullarının hüküm sürdüğü, devletin tüm olanaklarının 'Evet' çalışması yürütenlerin ve AKP iktidarının hizmetine sunulduğu, 'Hayır' çalışması yapanların ise baskı ve zorbalığın hedefi olduğu bir seçim ön süreci yaşadık. Söz konusu kuralsızlığın, keyfiliğin, faşist baskı ve devlet terörünün Kürt illerinde çok daha ağır yaşandığı ise biliniyor.

Tüm bu koşullar seçim günü de hüküm sürdü. 16 Nisan'ın daha ilk saatlerinde bir dizi kentten seçim hileleri haberleri yansımaya başladı. Öyle ki, sahte oy pusulası kullandırmaktan geçersiz oyların 'Evet' sayılmasına kadar her türlü pervasızlık devreye sokuldu.

Gelelim referandum sonuçlarına. Dinci-faşist koalisyonun faşist tek adam rejimi kurmaya dönük hesapları sandık üzerinden bozulamadı. İşçi ve emekçileri hedef alan bu kapsamlı saldırı en azından referandum zemininde çelmelenemedi.

Bu böyle olmakla birlikte, hileli referandum sonuçları bile dinci-faşist koalisyonun hedeflerine ulaşamadıklarını ortaya koymaya yetmiştir. Başta İstanbul, Ankara, İzmir gibi Türkiye'nin en kritik kentlerinden 'Hayır' çıkması, tartışmasız olarak bu gerçeği gözler önüne sermektedir. Dinci-faşist iktidarın toplumsal dayanaklarını korumak bakımından bir gerileme içerisinde olduğu referandum seçimleri ile teyit edilmiştir.

Öte yandan, AKP iktidarı her şey rağmen hatırı sayılır bir toplumsal dayanığa sahiptir. Referandum sonuçları, özellikle işçi ve emekçiler içerisinde dinci-şoven gericiliğin etkisinin önemli oranda devam ettiğini göstermiştir. Bu olgu önümüzdeki süreç içerisinde işçi ve emekçilere dönük devrimci siyasal müdahalenin önemini bir kez daha gözler önüne sermiştir.

Emperyalist merkezler, özellikle Avrupa Birliği (AB) ülkeleri referandum sonuçlarını "derin bir kaygı" ile karşıladıklarını dile getiren açıklamalar yaptılar. AB adına yapılan açıklamalarda Türkiye'nin üyelik sürecinin artık imkansız olduğu bile söylendi.

AB emperyalizminin ve bağlı ülkelerin sefil çıkarları söz konusu olduğunda nasıl çark ettiklerini biliyoruz. Fakat ilk elden yaptıkları sert açıklamalar dahi T. Erdoğan ve AKP'sine dönük yaklaşımlarını ortaya koymak bakımından fazlasıyla manidar oldu.

ABD ise sessizliğini koruyor. Konuyla ilgili basına yansıyan tek haber Trump'ın Erdoğan'ı arayarak tebrik ettiği oldu. Fakat bu haber dahi, hatırı sayılır sermaye çevrelerine ait ABD medyasında ciddi tepkilerle karşılandı.

Türkiye'nin en köklü sermaye örgütü olan TÜSİAD referandum sonuçlarını temkinli bir dille değerlendirdi. "OHAL'i geride bırakmak", "demokratik değerlere sahip çıkmak", "AB ile ilişkileri onarmak", "reform paketlerini hayata geçirmek"ten dem vurarak, sonuçları ihtiyatla karşıladıklarını bir biçimde ifade etmiş oldular.

Başta MÜSİAD olmak üzere, yandaş sermaye çevreleri ise, 'Evet' sonucunu büyük bir coşku ile karşıladı. "Milletin kararına saygı duyuyoruz", "Türkiye güçlü ekonomi ve istikrara 'Evet' dedi" vb. söylemlerle referandum sonuçlarından duydukları memnuniyetlerini dile getirdiler.

Referandumda ortaya çıkan sonuç siyasal sınıf mücadelesi açısından hiçbir şeyin başı ya da sonu değildir. Önümüzdeki günlerde sermaye düzenine ve onun siyasal temsilcilerine karşı verilen mücadele kesintisiz sürecektir. Daha şimdiden "Hayır bitmedi, daha yeni başlıyor!" söyleminin öne çıktığı eylemli süreçler bu gerçeği tüm açıklığı ile ortaya koymaktadır. Elbette ilerici-muhafaz kesimler ile işçi sınıfı ve emekçiler açısından zor bir dönemin kapıları aralanmış durumda. Zira önümüzdeki süreçte sermaye düzeni ve AKP iktidarı saldırılarını daha pervasız bir şekilde hayata geçirecektir.

Şimdi görev bu yeni ve zorlu döneme hazırlanmak, düzene karşı verilen siyasal

sınıf mücadelesini her koşulda geliştirmek ve büyütme. Sermayenin ve dinci-faşist koalisyonun çok yönlü saldırılarını geri püskürtmenin yolu da buradan geçmektedir.

Referandum süreci sınıf ve emekçi yığınları kuşatan dinci-faşist cendere parçalanmadığı sürece, burjuvazinin siyasal, sosyal, kültürel ya da ekonomik saldırılarını geri püskürtmenin mümkün olmayacağına göstermiştir. Bir diğer ifadeyle, işçi sınıfı kendi bağımsız-devrimci tutumunu üzerinden siyasal mücadele sahnesinde yerini almadığı sürece, olayların seyrine müdahale etme şansı bulunmamaktadır. Komünistler bu gerçeği 2012 yılında şu çerçevede tanımlamıştı:

"Bugünün Türkiye'sinde mevcut gerici dengeleri altüst edebilecek biricik toplumsal güç işçi sınıfıdır. Gericilik atmosferini dağıtmak, kent ve kır yoksullarının hoşnutsuzluğunu düzen karşıtı bir mecraya taşımak, böylece devrimci süreci ilerletmek, devrim davasını büyütme ancak bu sınıfa dayanmakla olanaklıdır. Kürt sorununu bugünkü kısır döngüden kurtarmak, ulusal özgürlük ve eşitlik mücadelesini devrimi büyütmenin bir olanağına çevirmek de ancak işçi sınıfı hareketinin devrimcileşmesiyle, toplumda etkin bir güç olarak öne çıkmasıyla olanaklıdır. Bu kuşkusuz kolay değildir; ama başka bir yol, başka bir çıkış, başka bir çözüm yoktur. 'Ulusal cumhuriyet' ya da 'demokratik cumhuriyet' projeleri, toplumsal temelden yoksun, devrimin potansiyellerini düzenin çatlakları içinde eritmekten başka bir sonuç vermeyecek olan gerici ütopyalardır." (TKİP IV. Kongresi Bildirisi, Kasım 2012)

Şimdi artık odaklanılması gereken ilk önemli süreç 1 Mayıs'tır. Tüm ilerici-muhafaz kesimler, başta faşist tek adam rejimi olmak üzere sermayenin çok yönlü saldırılarına karşı işçi ve emekçileri 1 Mayıs alanlarına taşımak için seferber olmalıdır. Referandumun ardından başlayan eylemler güçlü ve kitlesel bir 1 Mayıs için başlangıç sayılmalı, 1 Mayıs'a uzanan süreç içerisinde mücadele dinamiklerini kucaklayan ve büyüten bir pratik hat oluşturulmalıdır.

Şimdi artık odaklanılması gereken ilk önemli süreç 1 Mayıs'tır. Tüm ilerici-muhafaz kesimler, başta faşist tek adam rejimi olmak üzere sermayenin çok yönlü saldırılarına karşı işçi ve emekçileri 1 Mayıs alanlarına taşımak için seferber olmalıdır. Referandumun ardından başlayan eylemler güçlü ve kitlesel bir 1 Mayıs için başlangıç sayılmalı, 1 Mayıs'a uzanan süreç içerisinde mücadele dinamiklerini kucaklayan ve büyüten bir pratik hat oluşturulmalıdır.

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2017/15 * 20 Nisan 2017 * Fiyatı: 1 TL

Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü:

Ersin Özdemir

EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi: EKSEN YAYINCILIK
Meşrutiyet Mah. Kodaman Sk. No: 111/15
Şişli / İstanbul

Tlf. No: (0212) 621 74 52 - 0536 285 73 25

e-mail: info@kizilbayrak.net

twitter: @kizilbayraknet

www.kizilbayrak1.net

Baskı: SM Matbaacılık - Çobançeşme Mahallesi Sanayi Cad. Altay Sk. No: 10 A Blok - Yenibosna / İSTANBUL

AKP'nin emperyalistlere kendini kanıtama planı bozuldu

T. Erdoğan AKP'sinin referandumdan istediği sonucu alamaması ve bunca zorbalık, rüşvet, hırsızlık, hile ve hurdaya rağmen ancak %51'i yakalaması, emperyalist efendilere "tek muhatabınız benim" mesajı verme heveslerini yerle bir etti. Emperyalist merkezlerden yansıyan ilk tepkiler, bu kadarlık bir "başarı"nın T. Erdoğan'ı yeniden "makbul" hale getirmeye yetmediğini gösteriyor. İktidara tırmanışını emperyalist/siyonist güçlere borçlu olan AKP, bu güçler nezdinde yeniden kabul görmek için adeta çırpınıyor.

"EZE EZE GELECEĞİZ" HİSTERİSİ

Kendisini şaha kaldıran emperyalist güçler nezdinde imajının çizildiğini fark eden AKP şefi, referandumdan zaferle çıkarak yeniden "makbul işbirlikçi" mertebesine yerleşmeyi hayal ediyordu. Meydan nutuklarında bu hevesini dillendiren T. Erdoğan, "Hayır'cılar eze eze geleceğiz batılıların karşısına ve bizi muhatap almak zorunda kalacaklar" türü ifadeler kullanarak, emperyalist merkezlere hizmet vermeye verdiği önemi dile getirmişti. Zira "saltanat koltuğu"nda rahat olabilmesi için emperyalist efendilerin desteğinin önemini kimse AKP şefinden iyi bilemez.

Dinci faşist diktaya karşı çıkanları ezeerek emperyalistlere kendini kanıtama histerisine kapılan T. Erdoğan ile müritleri, referandumdan umduklarını bulamadılar. Zira bunca şaibeye rağmen %51 sınırlarında kalan ve "toplumsal uzlaşma" değil "toplumsal kutuplaşma" yaratan dikta heveslileri, bu halleriyle emperyalist merkezlerin beklentilerini karşılayamadılar. Ne AB ne ABD referandum sonucunu AKP için zafer kabul etti. Her iki merkezden yansıyan açıklamalar, eze eze kendini kanıtama histerisinin hedefine ulaşmadığını gözler önüne serdi.

SONUÇLAR AB'Yİ KAYGILANDIRDI

Yansıyan ilk tepkiler, AB'de dinci faşist tek adam diktasına açık destek verebilecek bir güç kalmadığına, tersine gelişmelerden derin bir kaygı duyuldu-

ğuna işaret etti. Hem AB yetkilileri hem üye ülkelerin liderleri tarafından yapılan açıklamalarda, T. Erdoğan AKP'sinin Türkiye'de yarattığı kutuplaşmanın tehlikelerine işaret edildi. Birçok açıklama ya da analizde dikta rejim tehlikesine de dikkat çekildi. AB emperyalistlerinin dikta rejim karşıtlıkları tartışmalı olsa da, bu açıklamalar AKP şefinin makbul olma döneminin nihayete erdiğini bir kez daha teyit etmiştir.

Referandum yorumları, her şeyi dinci faşist tek adam diktasına endeksleyen T. Erdoğan'la müritlerinin AB ülkeleriyle yarattıkları "yapay kriz"lerin aşılmasının kolay olmadığını gösterdi. Görünen o ki, T. Erdoğan'ın 'Evet' oylarını arttırmak hedefiyle AB ülkelerine "faşist/Nazi artığı, haçlılar" diye saldırması, kolay affedilmeyecek. AKP'li bakanlar tarafından "Referandum geride kaldı. Artık AB ile ilişkiler normal seyrine dönebilir" türü açıklamalar yapılsa da, bu öyle kolay olmayacak.

FAŞİST TRUMP'TAN BEKLENTİ HENÜZ KARŞILIK BULMADI

AB karşısında esip gürleyen T. Erdoğan, Trump yönetimi karşısında "dut ye miş bülbül" misali sessiz kaldı. Oysa son dönemde Trump yönetiminin PYD ile ilişkiler, Müslüman ülke vatandaşlarına

karşı ırkçı uygulamalar, THY ile seyahat eden yolculara getirdiği kısıtlamalar, İsrail'deki ABD büyükelçiliğini Tel Aviv'den Kudüs'e taşıma girişimi gibi icraatları oldu. Bu adımlar Trump tarafından değil de herhangi bir AB ülkesinin lideri tarafından atılmış olsaydı hem AKP şefi hem medyadaki tetikçi-beslemeleri ortalığı velveleye verirdi.

Trump yönetiminin icraatlarını alçaltıcı bir sessizlikle izleyen AKP iktidarı, ABD'nin Suriye'ye füzelerle saldırmasıyla sevinç naraları atmaya başladı. Üçüncü dünya savaşını tetikleyebilecek bir savaş istediğini ve bu konuda üstüne düşeni yapmaya hazır olduğunu ilan eden T. Erdoğan, tüm bunlara rağmen, halen Washington'dan beklediği "mutlu haber"i alabilmiş değil. Dahası iktidarın referandumla ilgili resmi açıklamalarını pek dikkate almayan ABD'nin Avrupa Güvenlik ve İşbirliği Teşkilatı (AGİT) raporunu beklediğini açıklaması, AKP şeflerini daha da sarstı. Umut bağladığı faşist Trump'a yaranmak için bu kadar kıvranan AKP şefinin, AGİT raporuna ateş püskürmesi tesadüf değil.

Washington'da dinci faşist tek adam dikta rejiminin ABD için işlevsel olacağını savunanlar var. Zira böyle bir rejimi kirli/kanlı işler için kullanmalarının daha kolay olacağını biliyorlar. Ancak referandum sonuçları, dinci faşist tek adam diktası

için gerekli meşruiyeti sağlayamadı. Bundan dolayı ABD'deki savaş kundakçılarının sessiz bekleyişi devam ediyor.

ŞAİBELİ REFERANDUM AĞIT RAPORUNDA

AKP'nin kendini emperyalist merkezlere yeniden kabul ettirmesinin kolay olmayacağı, AGİT'in hazırladığı referandum gözlem raporundan da bellidir. Yakın zamana kadar dinci rejimin faşist zorbalıklarına kayda değer bir tepki göstermeyen AB, AGİT raporu ile hem referandum sürecindeki baskı ve zorbalıklara dikkat çekti hem referandumun şaibeli olduğu gerçeğini kabul etti. AGİT raporu, dinci faşist diktaya "hukuksal kılıf" uydurma girişiminin batılı emperyalistler nezdinde meşruluk kazanmasının kolay olmayacağına işaret ediyor.

Yakın zamanda burunlarını kapatarak da olsa AKP iktidarıyla Suriyeli mülteciler konusunda anlaşmalar imzalayanlar, artık eskisi kadar rahat olamayacaklar. Çünkü muhatapları, şaibeli bir referandumla yönetimi gasp eden bir dikta rejimidir.

Bu koşullarda emperyalistlerin toplumun çoğunluğu nezdinde gayri meşru duruma düşmüş bir dikta heveslisine yaptırım yapmaları kolay değil. Bir kez daha vurgulayalım ki, emperyalistlerin bu tutumu dikta rejimine karşı olmalarından kaynaklanmıyor. Zira bu rejimi yıllarca desteklediler. Referandumdan güçlü çıkabilmiş olsaydı, her şeye rağmen burunlarını kapatıp eski tarzda işbirliğine devam da edebilirlerdi. Oysa bunu yapmaları artık kolay değil. Zira zıvanadan çıkmış bu zihniyet, tüm baskı ve zorbalıklara rağmen artık toplumun dinamik kesimlerinin çoğunluğu tarafından reddedilmektedir.

Avrupa Komisyonu referanduma soruşturma istedi

16 Nisan'da yapılan anayasa referandumunun sonuçlarındaki hileye dair bir açıklama da Avrupa Komisyonu'ndan geldi.

Avrupa Komisyonu Sözcüsü Margaritis Schinas, referanduma ilişkin yaptığı açıklamada "seçim usulsüzlükleri hak-

kında şeffaf soruşturma" çağrısı yaptı.

18 Nisan'daki günlük basın toplantısında konuşan Schinas "Türkiyeli yetkilileri bundan sonraki adımlarını çok dikkatli değerlendirmeye ve referandum sonrasında mümkün olan en geniş kapsamlı ulusal konsensüsü aramaya

çağırıyoruz" dedi.

AGİT raporuna ve mühürsüz zarflarla verilen oyların geçerli sayılması kararına dikkat çeken Schinas, "Aynı zamanda yetkilileri bu usulsüzlük iddiaları hakkında şeffaf bir soruşturma başlatmaya çağırıyoruz" ifadelerini kullandı.

Referandum ve yeni dönem

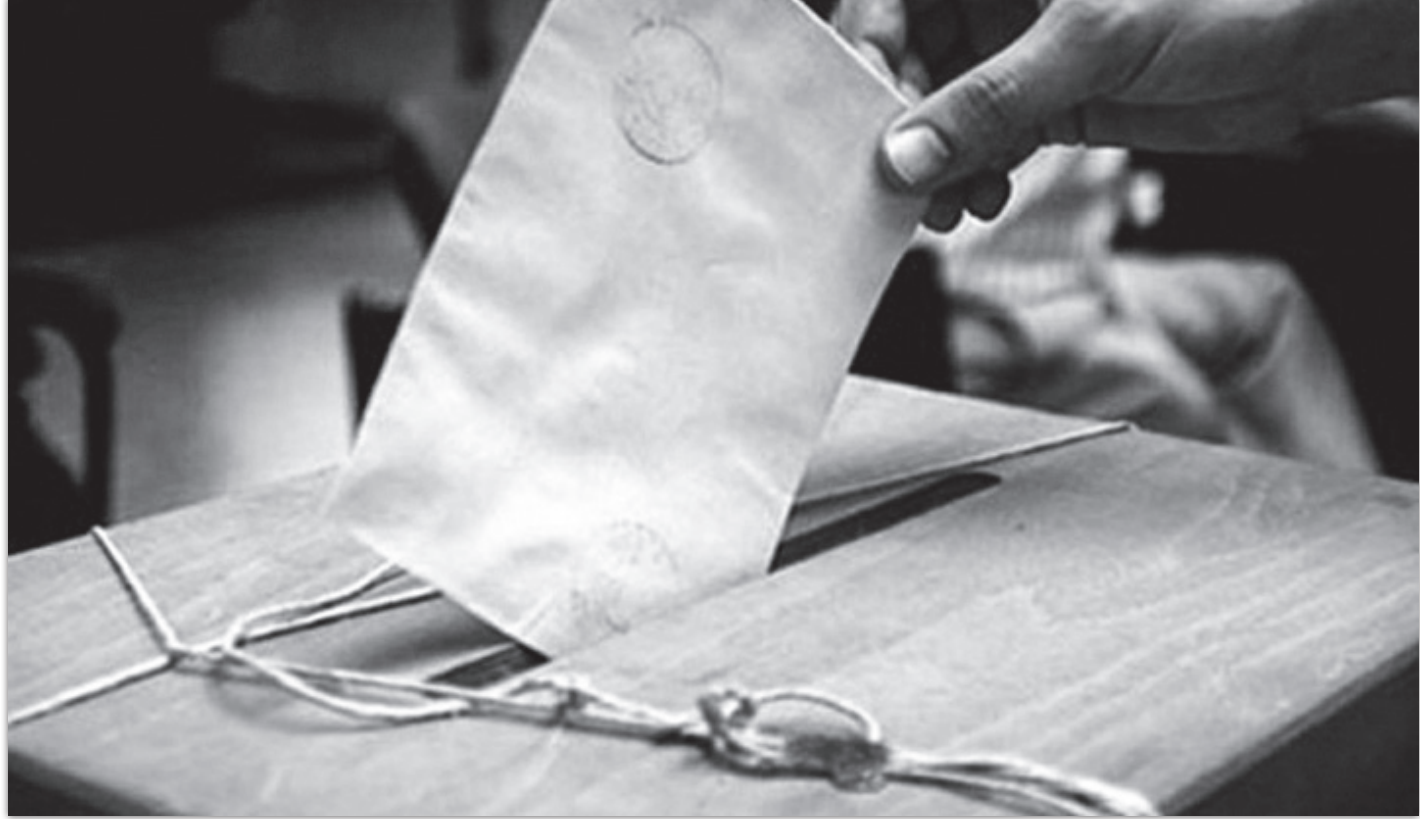
Keyfi ve kurlsız tek adam diktatörlüğüne anayasal güvence ve meşruluk kazandırmak, çürümüş mevcut cumhuriyetten geriye kalanı da tasfiye edip hedefledikleri yeni bir düzeni kurmak amacıyla gündeme getirilen anayasa yüzde 51,4 oyla kabul edildi. Böylece dinci-faşist odağın keyfi bir diktatörlük rejimini kalıcılaştırmak saldırısı, sandık üzerinden meşruluk değil, fakat anayasal bir dayanak kazanacak.

AKP-MHP ittifakının sandık üzerindeki "zaferi", büyük bir terör ve ağır eşitsiz koşullar içinde ve çok yönlü gerçek bir skandallar silsilesi sayesinde mümkün olmuştur. Fakat dinci-faşist odağın güç kaybettiği gerçeği de Türkiye'nin en önemli ve büyük kentleri olan İstanbul, Ankara, İzmir, Antalya, Mersin ve Adana üzerinden kanıtlanmıştır. AKP, MHP ve daha bir dizi faşist ve gerici çevrenin ortak oy oranının toplamında yüzde 51,4 olması, çıkar şebekesi olan faşist odağın gücünü kaybetme sürecine girdiğini gösteriyor. 1 Kasım 2015 seçimlerinde İstanbul'da yüzde 64 olan AKP-MHP oylarının, bu referandumda aynı kentte yüzde 48.65'e düşmesi, gerilemenin çarpıcı bir örneğini sunuyor.

Bu gerçekler, dinci-faşist çetenin sandık üzerinde de olsa "Pirus zaferi" kazandığı gerçeğini ortadan kaldırmıyor.

Bu durum, toplumsal konum ve siyasal eğilimleri, 'Hayır' gerekçeleri ve sınıfsal çıkarları birbirinden çok farklı olan toplumsal kesimler arasında Türkiye'nin daha da koyu bir karanlığa sürükleneceği biçimindeki kaygılarını büyütmiş oldu. Dinci-faşist odağın 15 yıllık iktidarı, işçi ve emekçiler için, Aleviler, Kürtler, kadınlar, aydınlar ve ötekileştirilen herkes için, içinde adeta nefes alınamaz bunalımcı bir terör, baskı ve sömürü rejimi olarak tahkim edildi. Şimdi referandum saldırısıyla arzuladıkları türden yeni bir rejim inşa etmenin yolu açıldı. Dinci-gerici iktidarın "başkanlık sistemi" diye kodlanan dinci-faşist bir diktaya geçiş olanağını elde etmiş olması karşısında çok geniş bir yelpazeyi kapsayan 'Hayır' cephesi içinde özellikle ve öncelikle de işçi sınıfı ve emekçilerin, ilerici toplumsal muhalefetin, ezilen ulus ve mezheplerin, aydınların bir burukluk yaşadıkları muhakkaktır.

Sandıkta elde edilen sonuç üzerinden dinci-faşist odağın başı Erdoğan, konumunu güçlendirmek, özgüvenini tazelenmek ve moral üstünlük elde etmekle kalmadı. Hedefine yürümek için daha pervasız hareket etmek, yeni ve daha kapsamlı saldırıları gündeme getirmek

olanağına da kavuşmuş oldu. Şimdi keyfi ve kurlsız bir tek adam diktatörlüğüne anayasal güvenceyle geçilecek ve bunun sonuçları tüm emekçiler, ezilenler ve her türlü toplumsal muhalefet bakımından son derece ağır olacaktır. Zaten sınırlı olan örgütlenme, hak arama, ses çıkarma imkanı tümüyle ortadan kaldırılmak istenecek, daha da beter bir sömürü cennetinin yaratılmasına çalışılacaktır.

Fakat bunu başarmanın sanıldığı kadar kolay olup olmayacağını, böylesine pervasız, kurlsız ve keyfi, böylesine karanlık bir düzenin tutup tutmayacağını, bunun çok geçmeden ciddi bir soruna dönüşüp dönüşmeyeceğini ilerleyen süreçlerde görmüş olacağız. Dolayısıyla kazanılan referandum her şeyin sonu olmadığı gibi arzuladıkları türden bir düzeni kurabileceklerinin güvencesi de değildir. Zira sonucu sandıklar değil, son tahlilde sokaklar belirleyecektir. Sokakları hareketlendirecek dinamikler ise fazlasıyla birikmiş durumdadır. Dolayısıyla dinci faşist kliğin işinin sanıldığı kadar kolay olmadığı bilinmelidir. AKP, 15 yıllık iktidarı boyunca, izlediği politikalar ve gerçekleştirdiği icraatların bir sonucu olarak, ülkeyi bütün cephelerde adeta batağa saptırılmış ve bundan kurtulmak için herhangi bir çıkış yolu da görünmemektedir.

YENİ BİR MÜCADELE DÖNEMİ

Sandıktan çıkan sonuçtan bağımsız

olarak referandum sonrası Türkiye'de çok şeyin artık eskisi gibi olmayacağı konusunda herhangi bir tartışma yoktur. Bu durumda devrimcilere, ama özellikle de sınıf devrimcilerine düşen görev, girilecek olan yeni dönemi ve gelişmeleri, kendi stratejik hedefleri çerçevesinde ve merkezinde işçi sınıfının bulunduğu hedef kitle üzerinden etkili bir siyasal müdahaleye ve örgütlenme çalışmasına konu etmek ve mücadeleyi her açıdan büyütme. Zira referandumun da gösterdiği gibi bunu başarmayı kolaylaştıracak çok yönlü olanaklar çoğalmış durumdadır. Yıllardır devam eden ve işçi sınıfı, emekçiler ve tüm ezilenler için ağır ve yıkıcı sonuçlar üreten sermayenin çok yönlü saldırıları ve bunalımcı terör rejimi, kitlelerde toplumsal hoşnutsuzluğu büyütmiş ve yeni patlama dinamikleri biriktirmiştir. Referandum bunu teyit etmiştir.

Toplumun, OHAL koşullarında KHK'larla yönetilmesine; referandumda 'Evet'in çıkmasını güvencelemek için HDP eş başkanları, milletvekilleri, belediye başkanları, il ve ilçe yöneticileri, üye ve taraftarlarının tutuklanmasına; gazetecilerin, aydınların, akademisyenlerin cezaevlerine tıkmalarına; gazete ve dergilerin, dernek ve vakıfların kapatılmasına; görsel ve yazılı medyanın AKP'nin bozulan haline dönüştürülmesine; 'Hayır' diyenlere saldırıların aralıksız sürdürülüp 'Hayır' kampanyasının yürütülemez hale

getirilmesine; devletin bütün imkanlarının ise 'Evet' için seferber edilmesine ve sayısız hilelere-skandallara rağmen referandumda yüzde 49'a yakın 'Hayır'ın çıkması, kitlelerin burnundan soluduğunu ve bazı şeylere "artık yeter" dediğini göstermektedir. Bunun zamanla pratiğe döküleceğinden de kuşku duyulmamalıdır.

Dinci-faşist sermaye rejimi içeride olduğu kadar bölgesel ve uluslararası ilişkiler alanında da gerçek bir çıkmaz içindedir ve her açıdan zor bir döneme girmiş bulunmaktadır. Sosyal, siyasal ve ekonomik alanlarda tüm sorunlar giderek daha da büyümektedir. Faşist rejim, işçi sınıfı ve ezilenlerin bu yöndeki ihtiyaç ve özlendilerini karşılamak olanağından yoksun olduğu gibi, şiddet ve terörlere bastırarak ve ezmek dışında bir seçeneğe sahip değildir.

İçeride toplumsal yaşamdaki bu sıkışıklık ve açmaz, uluslararası alanda da yaşanmaktadır. Erdoğan AKP'sinin, izlediği dış politikayla, Türkiye'yi dünya ve Ortadoğu ile ilişkilerinde sürüklediği yer içler acısı bir hezimet. Ayrıca Erdoğan/AKP iktidarının, emperyalist efendilerini de yordduğu ve onlar tarafından gözden çıkarıldığı bilinmektedir. Referandumunu kazanmasıyla konumunu daha da güçlendirmiş olan Tayyip Erdoğan ve onun AKP'sinin, Avrupa ve ABD emperyalizmine karşı alternatifsizlik ve meşruluk kartını daha rahat sallayacak

imkanı elde etmiş olması, onun emperyalistlerle ilişkilerini yeniden ve yeni bir düzeyde kurmasına vesile olacak, ama bu, uluslararası ilişkiler alanında işinin kolay olacağı anlamına gelmeyecektir. Zira emperyalistler için sorun, iktidar gücünün tek elde toplanarak merkezileştirilmesi değil, ama yaşamsal çıkarlarıdır, bölgede onlara beklilik ve tetikçilik yapıp yapmayacağıdır. Emperyalistlerin AKP ile ilişkilerini de temelde bu olgu belirlemektedir.

Dış politikası ve Suriye macerası üzerinden bölgedeki durumu içler acısı olan AKP'nin ABD, AB ve Rusya önünde dizleri üzerine çökmek dışında bir alternatifi yoktur. Zaman zaman boyundan büyük işlere karışmaya yeltense de ayakta kalabilmeyi başarması için, bu emperyalist güçlerin dediklerini yapmaya hazırdır, dahası buna mecburdur. Çaresizlik içinde oradan oraya savrulması bunun bir sonucudur. "Emperyalistler, hele de yeni yönetimiyle ABD, fazlasıyla rahattır; zira içeride olduğu kadar uluslararası planda da büyük sıkışıklıklar içindeki Tayyip Erdoğan ve AKP iktidarının kendilerine belirgin biçimde yaltaklandıklarını, ilişkileri onararak açık desteklerini yeniden kazanmak istediklerini görüyorlar. Bu yönelimin kendisi işbirlikçi büyük burjuvazinin belli bir huzursuzluk taşıyan kesimleri için de dolaysız bir güvencedir." (Referandum ve devrimci sınıf çizgisi, tkip.org)

İçeride ve uluslararası alanda biriken ve büyüyen sorunlar/açmazlar karşısında Erdoğan AKP'sinin hiçbir çıkış yolu ve siyasal programı yoktur. Onun, her derdin devası olarak gördüğü ve başarılması durumunda bunun "istikrar ve güçlü devlet" demek olacağı, "refahın artacağı, terörün önleneyeceği ve Türkiye'nin kanat-

lanacağı" biçiminde propaganda ettiği "başkanlık sistemi"nin de hiçbir sorunu çözemeyeceği ama daha büyük sorunlar yaratacağı çok geçmeden görülecektir. Bu da işçi sınıfını, emekçileri, kadınları, Kürtleri, Alevileri, öteki dinsel ya da milli azınlıkları daha kapsamlı saldırıların hedefi haline getirecektir. Çünkü yineylelim ki toplumu yönetmek için eldeki tek seçenek baskı, terör, şiddet ve yalandır.

ZORLU DÖNEME VE GELECEĞE HAZIRLANMAK

Türkiye, dünyanın en bunalımlı bölgesi olan Ortadoğu'nun ortasında sonu gelmeyecek olan sayısız sorunlar ve bunalımlar ülkesidir. İçerideki siyasal, sosyal ve toplumsal bunalım dinamiklerinin şiddeti ile uluslararası bunalım dinamiklerinin iç içe geçmesinin bunalımcı girdabi içindedir. Bölgemizde ve ülkemizde süreçlerin hızlandığı, karmaşıklaştığı,

savaş tehlikesinin büyüdüğü bir tarihi dönemdeyiz. Gelişmeler sürecin daha da ağırlaşacağını göstermektedir. Bunun tüm emekçilerin, ezilen ulus ve inançların yaşamları üzerindeki etkileri dayanılmaz düzeyde olacaktır. Devrimci siyasal mücadele ise her biçim ve yolla ezilmek üzere kesintisiz saldırıların hedefi olmayı sürdürecektir. Fakat önümüzdeki süreç sadece zorluklar değil, büyük fırsatlar da sunmaktadır. Zorlukları göğüslemek, fırsatları değerlendirmek görev ve sorumluluğu devrimcileri beklemektedir. Bunun ise örgütsel planda güçlenmeyi, sınıf ve emekçi kitleler içinde büyümeyi gerektirdiği bilinmektedir. Bunun gerçekleşeceği alan ise kuşkusuz sınıf hareketidir.

Dinci-faşist iktidar, sınıf ve kitle mücadelesinin, elbette ki devrimci akımların zayıflığını-geriliğini en iyi biçimde kullanarak, bugüne kadar işçi sınıfına, emekçilere ve tüm ezilen kesimlere kendi kölelik koşullarını dayatmayı başardı.

Fakat bütün bu kapsamlı ve çok yönlü saldırıların, baskı ve sömürünün, ağırlaşan yaşam koşullarının, dipten dibe geleceğin büyük patlamalarını mayaladığından da kuşku duyulmamalıdır. Bugün Türkiye'nin işçi ve emekçileri, horlanan, aşağılanan ve ötekileştirilen tüm toplum kesimleri rejime büyük bir öfke duyuyor. Fakat çok farklı nedenlerin etkisiyle, henüz öfkelerini pratiğe dökemiyor ve sınıf mücadelesi kanalına akıtamıyor. Elbette bu böyle devam etmeyecek, bu öfke ve birikimin kendisini kitlesel patlamalar halinde dışa vuracağı zaman eninde sonunda gelecektir.

Gelmesi kaçınılmaz olan zamanı yakınlaştırmak için çok yönlü olağanüstü bir çaba içinde olmak, patlamalar biçiminde geldiğinde ise onları en iyi biçimde ve hazırlıklı olarak karşılamak, tüm devrimcilerin, ama özellikle de sınıf devrimcilerinin tarihsel sorumluluğudur.

Yozlaşmanın ve çürümenin kapitalist sistemin sonuçlarından biri olduğu biliniyor. Dinsel gericilik ise bu yozlaşmayı daha da derinleştiriyor. Sadece son birkaç yıllık basına yansıyan haberler bile bu konuda yeterince açıklık yaratmakta.

Son olarak referandum vesilesiyle aynı zihniyetin ne kadar ahlaksız, sapık olduğuna tanık olduk. 'Hayır' diyenlerin eşleri ve kızları 'Evet' diyenlere helaldir" diyenler, bu çürümenin, bu ahlaksızlığın hangi zihniyetten çıkabileceğini bir kez daha gösterdi. Bu zihniyet öylesine çürümüş bir gericilik ki, amaçlarına ulaşmak için bile kadın bedenlerini hedef almaktalar. Benzer bir örnek 15 Temmuz günlerinde yaşanmıştı. Basına yansıdığı kadarıyla darbe gecesi askeri lojmanlar önünde toplanan gericiler "darbecilerin karıları bize helaldir" diye sloganlar atmışlardı.

Tüm bu tecavüzcülerin ortak zihin dünyasını ise gerici, faşist anlayış oluşturmakta. Kendilerini ifade ederken "en vatansız, en dindar" diye övünenlerin beyin kıvrımlarında kadınlara, çocuklara

Gericilik yayılıyor, çürüme artıyor

Ömer Akbayrak

11 Nisan, 08:37 · İstanbul ·

SEVGİLİ DOSTLAR!!!! Chp açıkça savaş ilan ederek bu hususta elinden geleni ardına koymamaktadır. Meclis de başladıkları saldırganlıklarını tüm eylem ve söylemleri ile EVET çilerin üzerine çevirmişlerdir. 17 Nisan günü savaşı kazanınca, bunların karıları ve kızları GANİMET olarak EVET çilere HELALDIR

Beğen

Paylaş

tecavüz etme istemi dolaşiyor. Uyuşturucu ticaretinin, mafya yöntemlerinin, kadın ticaretinin arkasında da aynı bu anlayış bulunuyor.

Elbette bu sapık düşünceler kapitalist sistemden bağımsız değil. Bu sistem sayesinde saltanat süren "modern" burjuvaların yaptığı ahlaksızlıklar ise ya gözlerden saklanıyor, ya da matah bir

şeymiş gibi kamuoyuna mal ediliyor; Ali Ağaoğlu örneğinde olduğu gibi. Ve yine bu çürümüş düzenin ayakta kalması için var olan devlet aygıtının, korumakla mükellef olduğu şeylerden birinin de bu ahlaksızlıklar olduğunu unutmamak gerekiyor.

Devlet görevlilerinin, AKP'lilerin karıştığı tecavüzlerin nasıl üstünün örtül-

düğü biliniyor. Ancak ahlaksızlık üzerine temelleri atılan devletin kurumlarında da insanlığa sığmayan aynı suçlar işlenmekte. Gözaltına alınan kadınlar tecavüze uğrarken, çocuk hapisanelerinde de çocuklar tecavüze uğramaktadır. Düşünün ki, "fuhuşa karşı mücadele ediyoruz" yalanıyla emekçileri kandıran bir devlet genelevlerden vergi alıyor. Bu ahlaksızlık merkezlerinde, kadın bedeninin satıldığı her an için devletin kasasına para giriyor. Devlet, yasalarıyla bu yapıları güvenceye alıyor.

Tüm bunlar gösteriyor ki "devrimci", "sol" düşüncüyü karalamak için her türlü yalanı uyduranlar, provokasyonlara başvuranlar, komplolar kuranlar kapitalist sistemin yarattığı bataklığın tam ortasında yaşamaktadırlar. Ahlaksız ve çürümüşlerdir. İnsan denilen canlının tüm iyi erdemlerini yok etme çabasındadırlar. Ancak bu çabaları nafi edebilir. İnsanlığın geleceği sosyalist bir devrimle teminat altına alınacak, insanlık bu çürümüşlükten kurtarılacaktır.

Referandum, sol hareket ve mücadelenin görevleri

B. Seyit

16 Nisan'da gerçekleşen referandum öncesi 'Evet' için devletin bütün olanaklarını seferber eden dinci-gerici iktidar buna rağmen istediği sonucu elde edemedi. Özellikle son birkaç yıldır sistematik olarak artan devlet terörü, baskı ve katliamlarla ülkeyi adeta hapishaneye çevirmelerine rağmen...

Son birkaç yıl içinde düzenin yasalarını bir yana bırakalım, anayasasını bile ihlal eden uygulamalar Tayyip Erdoğan ve partisi tarafından olağan bir hal kazanmıştı. En ufak muhalif sesi, tepkiyi azgınca bastıran gerici iktidar referandum sürecinde de benzer tutumlarını yoğunlaştırarak sürdürdü. Her açıdan eşitsiz biçimde girilen referandum sürecinde devlet mekanizmasını elinde tutmanın avantajlarını kullanan Tayyip Erdoğan AKP'si buna rağmen toplumun ilerici değerlerini ve birikimini sindiremedi/ezemedi. Sandıktan yansıyan sonuçlara bakıldığında bu gerçekliği görebiliriz.

Sandığın ötesindeki sonuçlar, gelişmeler ve açığa çıkan tablo Erdoğan ve AKP için çok zorlu bir dönemin başladığını gösteriyor. Bu göstergelerin başında AKP'nin oy deposu olarak gördüğü işçi ve emekçilerden yükselen tepkiyi söyleyebiliriz. Öncesi ve oylama anıyla her türlü hilenin, eşitsizliğin, baskı ve tehdidin yapıldığı referandumda önemli işçi bölgelerinden 'Hayır'ın önde çıktığını ve birçok merkezde de önemli denecek ölçüde arttığını söyleyebiliriz. Yine de 'Evet' cephesinin işçi ve emekçilerden önemli ölçüde oy aldığı ortada. Fakat bu oyların bir kısmının da temkinli ve gönülsüz verildiği de bir gerçek olarak orta yerde duruyor. Bu olgu fabrika ve sanayi havzalarında yürütülen çalışmalar üzerinden belirgin biçimde yansımıştı. Seçim sonuçlarına işçi ve emekçilerdeki sandığa yansımayan hoşnutsuzlukları da ekleyince, önümüzdeki günlerin AKP için rahat geçmeyeceği rahatlıkla görülebilir. Bunlara yıllardır AKP tarafından baskı gören, ötekileştirilen, yok sayılan toplumsal kesimlerin sandıkta ve sonrasında açığa çıkan tepkisini de eklediğimizde geleceği kazanmak için önemli dinamiklerin belirgin biçimde var olduğunu söyleyebiliriz.

REFERANDUM ÖNCESİ VE SOL

Referandumun toplumun gündemi-ne girmesiyle birlikte çeşitli sol parti ve gruplar rutine dönüşen baskı ve saldırılara yasal bir kılıf uydurulmasına karşı anlamlı adımlar atıldılar. Her türlü tehdit,

tutuklama, gözaltı vb. saldırılara rağmen işçi ve emekçileri bilgilendiren, aydınlatan çalışmalarını sürdürdüler. Denebilir ki, devrimci ve reformcu kanatlarıyla sol hareket referandum sürecinde (en ağır saldırılara bu kesimler maruz kalmasına rağmen) önemli bir aktör olarak yerini aldı. Bugün bir dizi yerde çıkan sonuçlarda devrimci ilerici güçlerin önemli bir etkisinin olduğunu söyleyebiliriz. Düzen partilerinin girmediği, gitmediği yerlere özellikle devrimci, ilerici güçler giderek buralarda işçi ve emekçileri bilgilendirmek ve mücadeleye çekmek için çaba sarf ettiler. Düzen partilerinden CHP'nin kadın ve gençlik kollarının da önemli bir çalışma yürüttüğünü ekleyelim. Genel planda 'Hayır' cephesinin en dinamik ve diri kesimlerini gençlerin ve kadınların oluşturduğunu söylemek mümkündür.

'Hayır' çalışmasının en zayıf ayağını ise işçi ve emekçilere dönük yürütülen çalışmalar oluşturmaktadır. Reformcu sol çevrelerin önemli bir kısmının sınıftan kopuk oluşları ve hareketli alanlara yönelme tarzları yürüttükleri çalışmalara, öne çıkardıkları şiarlara vb. yansıdı. Reformcu solun ana gövdesinin referandum sürecinde yaşanan dikey ayrışmayı sınıfsal bir ayrışmaya dönüştürmekten ziyade genel planda gericiliği eksenine alan bir çalışma olarak yürüttüğü söylenebilir. Böyle bir çalışma gericiğin bugün beslendiği düzen zemininin görünür kılınmasını da silikleştirmiştir. Düzen zemininden beslenen her türlü uygulamanın Erdoğan ve partisinin bir uygulaması gibi algılanmasına neden olacak birtakım sonuçların açığa çıkmasına katkı sunulmuştur. Kuşkusuz Erdoğan ve partisinin özel çabalarıyla hayata geçirilen gerici uygulamalar fazlasıyla vardır. Fakat asılan onlara bu uygulamaları hayata geçirme olanağı tanıyan düzen zemininin kitleler tarafından hedef haline getirilmesi olmalıdır. Referandum çalışmalarının en zayıf yanı da bu yönde atılan adımların sınırlılığıdır. Düzendeki kopma eğilimi taşıyan kesimlerin farklı bir cepheden düzene yedeklenmesine vesile olacak adımlar bugün için bir dinamizm yaratsa da, doğru zemine çekilmediğinde devrimci ve ilerici güçlerin önünde engele dönüşecektir.

Sınıf devrimcileri ve bazı çevreler referandum çalışmalarını sanayi havzalarına taşımışlardır. Referandum çalışmalarının bu cephesinde, sınıf devrimcileri olanakları dâhilinde önemli bir yer tut-

muşlardır. Sanayi havzalarında ve fabrikalarda işçi ve emekçilere referandumla yapılmak istenen saldırıların sınıfsal arka planını anlatmışlardır. Sınıfa yönelen kesimlerin güç ve olanakları düşünüldüğünde bu adımların çok sınırlı olduğunu da ifade etmek gerekir.

Referandum süreci bir kere daha devrimci ve ilerici kesimlere asıl yüklenilmesi gereken alanın işçi sınıfı olduğunu göstermiştir. Fakat bu da gericilik, laiklik, ya da düzen zemininde yaratılan herhangi bir ayrışma üzerinden değil tam da sınıfsal bir ekseninde yapılmalıdır.

SOL VE CHP

Reformcu sol hareketin önemli bir kısmı süreci sınıfsal eksenden ele almadığı için düzen partisi CHP ile ayrım çizgilerini ortaya koyamamıştır. Öne çıkarılan şiarlar, ele alınan konular toplumun bazı kesimlerinin yüksek sesle duymak istediği şiarlar olmuştur. Burjuva cumhuriyetin değerlerine sahip çıkan kesimlerin istemlerini olduğu gibi sahiplenmek, sınıfsal bir perspektifle ele almamak reformcu sol çevrelerin en büyük handikapı olmuştur. Bu da doğal olarak CHP'ye umut bağlamak, tek başına AKP gericiğini eriletmek vb. eğilimleri güçlendirmiştir. CHP ve benzer düzen partilerinin etkisi altında olan, fakat sömürü düzenini sorgulamaya başlayan kesimlerin devrimci bir kopuş gerçekleştirmesinin önünde bir engele dönüşmüşlerdir. Hatta reformcu sol çevrelerin bir kısmında ve çevrelerinde kemalizmin birtakım değerleri, (başta burjuva aydınlanmacılığı) vb. belirgin biçimde etkin hale gelmiştir. Politikalar, tutumlar, buna göre belirlenir olmuştur. Referandum sonrası yayınlanan açıklamaların önemli bir kısmında bunun izlerini görebiliriz.

REFERANDUMLA AÇIĞA ÇIKANLAR VE MÜDAHALE

Referandum günü hayata geçirilen baskı, hırsızlık ve dayatmalar toplumun önemli bir kesiminde burjuva düzene karşı oluşan güvensizliği arttırmıştır. AKP'ye oy veren, destekleyen emekçilerin, yazarların vb. bir kısmında dahi verili tablo bir rahatsızlık yaratmıştır. Artık hiçbir kurumun Erdoğan'a rağmen bir karar veremeyeceği YSK başkanının yaptığı açıklamalarla bir kere daha teyit edilmiştir. Gericiliğin saldırılarının ve uygulamalarının geri çekilmesinin, püskürtülmesinin yolunun sokaktan geçtiği bir

kere daha görülmüştür.

Burjuva düzenin ve kurumlarının pisliklerini saklama ihtiyacı bile duymadığı böylesi bir durumda, herkesin gözü önünde yaşanan hırsızlıkların düzeltilmesini düzen kurumlarından beklemek bir hayaldir. Dünyanın her yerinde düzen içi birtakım "hak"ların sahiplerine teslim edilmesi bile ancak sokağın gücüyle olmuştur.

Referandum günü Türkiye'de yaşananların çok daha sınırlı bir kısmı bir başka ülkede yaşansa burjuva muhalefeti bile "hak" ettiğini almak için sokaklara çıkma çağrıları yapmaktadır. Fakat düzen partisi CHP, tabanındaki basınca rağmen sokağa çıkmaktan özenle imtina etmekte, hırsızlığın, "hukuksuzluğun" parçası olanlardan medet ummaktadır.

Buna rağmen referandum gününden bu yana çeşitli kesimler (CHP tabanının dinamik kesimleri de dahil) sokaklara çıkarak AKP gericiğine karşı mücadele etmektedir. Sokaklara çıkanlar sandıklarında yaşanan hırsızlığa, hilelere tepkisini ifade ediyorlar. Sokağa çıkanlarda düzene duyulan güvensizlik de belirgin biçimde kendini hissettiriyor. Devrimci, ilerici güçlere düşen görevler bu tepkileri her yere yaymak ve toplumun önemli bir kesiminde meşruiyetini yitirmiş olan düzeni hedef alan bir mecraya taşımaktır.

Reformcu sol çevrelerin önemli bir kısmı -açıktan ya da dolaylı olarak- sokağa çıkışları desteklemekte ve yön vermeye çalışmaktadır. Fakat tutumları kitlelerin tepkisinin devrimci bir mecraya akmasına hizmet etmemektedir. Zira sorunu yalnızca sandıkta yapılan hile ve hırsızlıklar ekseninde ele almaktalar. Sınıf devrimcileri buralara daha aktif müdahale etmeli ve toplumun önemli bir kesiminde meşruiyetini yitirmiş, bir kesiminde de güvensizlik yaratmış olan gerici-faşist iktidara karşı güçlü bir tepkinin açığa çıkması için çalışmalıdır. Şiarları, duruşları ve her türlü araç ve yöntemleriyle bunu yapmalıdırlar. İlerici kesimlerin de bu ekseninde taraflaşması için çaba sarf etmelidirler. Bunları yaparken kitlelerin tepkisinin açığa çıkmasına vesile olan gündemleri, olayları es geçmeden kurulu burjuva düzeni teşhir etmeli, ihtiyaç olanın sosyalist cumhuriyet için mücadele etmek olduğunu ileri çıkan kesimlere etkili biçimde anlatmalıdır. Aksi halde açığa çıkan tepkiler öyle ya da böyle düzen ve burjuva muhalefet tarafından kontrol altına alınacaktır.

Halk oylaması ve devrimci sorumluluk!

Şaibelerin zirve yaptığı seçimde, şaibelere rağmen referandumda 'Evet' oyları yüzde 51,4'te kaldı. Açık teröre inat işçi ve emekçilerin 'Hayır' sesi yükseldi ülkenin dört bir yanından...

AKP ve ebedi şefinin referandumu zor ve üstelik Türkiye tarihinin en büyük oy hırsızlığıyla kazanmış olması, tartışmaların artarak süreceğinin göstergesidir. AKP-MHP-BBP'den oluşan 'Evet' cephesinin kazanması için tüm devletliler seferber olmuştu. Buna rağmen dinci ve faşist partilerin birliğinden oluşan cephe oy hırsızlığı sayesinde referandumu kıl payı lehine çevirebildi. Gerçekte ise gerici buca şaibeyle ve oy hırsızlığıyla sayısal olarak referandumu kazansalar da politik olarak kaybettiler.

ORGANİZE TERÖRE VE ŞAİBELERE RAĞMEN 'EVET' CEPHESİ KAYBETTİ

Referandum öncesi ve sırasında şaibe hiç eksik olmadı. Şaibeler anayasa değişikliğinin meclis gündemine geldiği anda başladı. Burjuva hukuku, biçimsel haliyle bile yük sayıldı, ayaklar altına alındı. Komisyon görüşmelerinin her aşamasında CHP-HDP sözcülerinin söz hakkının engellenmesi saldırıları öne çıktı. Gizli oy kuralı hiçe sayıldı.

'Evet' çalışması devletlilerin açık desteğiyle emekçilerin gündemine taşındı. Devlete ve AKP'li belediyelere ait araçlar referandumda 'Evet' çıkması çerçevesinde tepe tepe kullanıldı. Devlete ait uçak ve helikopterler AKP'nin kullanımına sunuldu.

Referandum sürecinde OHAL, KHK'lar ve "terör" yasası emekçilere yönelik olarak pervasızca kullanıldı. 'Hayır' çalışmasının öznesi olan ilerici, devrimci özneler ve siyasi yapılar terörize edildi. Yüzlerce emekçi gözaltı ve tutuklama terörüne maruz kaldı. Mafya-polis işbirliğiyle bir dizi saldırılar gerçekleştirildi. Mafya bozuntuları emekçileri ölümlerle tehdit ettiler. Valiler, kaymakamlar, savcılar, hakimler 'Hayır' mitinglerini ve salon toplantılarını engellemek için el birliği ile mesai yaptılar.

Referandumda 'Hayır' iradesi başından itibaren bir de terör demagojisiyle yaftalanmak istendi. 'Hayır' diyen emekçiler "terörist" söylemi ile sersemletilmeye çalışıldı. Emekçilerin dini ve milli duyguları istismar edildi. 'Hayır' çalışmasına katılan emekçiler işten çıkarılma saldırısıyla ablukaya alınmak istendi. Tüm hayatı saldırılara rağmen işçi ve emekçilerin 'Hayır' iradesinin önüne ancak seçim

hileleriyle geçilebildi. YSK'nın merkezinde olduğu hilelere rağmen emekçilerin 'Hayır' iradesi gölgelenemedi.

BASKI VE SALDIRILARA RAĞMEN KÜRT HALKI 'HAYIR' BAYRAĞINI YÜKSELTTİ

Referandum sürecinde Kürt halkının iradesine öldürücü darbeler indirildi. HDP'ye yönelik hukuk terörü ayyuka çıktı. HDP eş başkanları ve 13 milletvekili tutuklandı. HDP ve DBP belediyelerinde Kürt halkının iradesiyle yönetime gelen belediye eş başkanlarının yetkisi gasp edildi.

Bütün baskı ve hilelere rağmen Kürt halkı 'Hayır' bayrağını yükseltti. Kürt hareketine yönelik saldırıların ayyuka çıkması, katliamlar, yıkılan kentler karşısında Kürt halkı faşist tek adam diktasına 'Evet' demedi.

Devlet terörüyle Kürt halkı terbiye edilmeye çalışıldı. Bu süreçte Kürdistan yerleşim merkezleri sistematik olarak bombalandı. Devletliler Sur ve Cizre gibi kentlerde taş üstünde taş bırakmadı. Onlarca kişi katledildi. Kürdistan kentlerinde aylarca sokağa çıkma yasakları ilan edildi. Kürt halkının yaklaşık 11 bin evladı tutuklandı. Kısacası referandum öncesinden başlayarak Kürt halkı ablukaya alındı.

Baskılara rağmen Kürt halkı teslim olmadı. Referandum günü Kürt halkı seçim sandıklarının başında bile baskılara

maruz kalmasına rağmen 'Hayır' dedi. Diyarbakır'da yüzde 68, Hakkari'de yüzde 76, Dersim'de yüzde 80, Van'da yüzde 57, Mardin'de yüzde 60, Batman'da yüzde 63 'Hayır' oyu hilelere rağmen kayıtlarda yerini aldı.

'Hayır' sesi oldukça ağır koşullara rağmen Kürdistan'ın dört bir yanında dalgalandı. Bu ses son derece anlamlıydı. Zira Kürt medyası kilit altındaydı. Korucular, kolluk güçlerinin fiziki terörü ayyuka çıkmıştı. Kürt halkı aynı zamanda Kürt kentlerinde yaşanan katliamlara, yıkılan evlere rağmen iradesine sahip çıktı. Terbiye operasyonları karşısında onuruna sahip çıktığını gösterdi. 'Evet' cephesinin tuzağına düşmedi, güçlü bir şekilde 'Na (Hayır)' dedi.

KAPİTALİSTLER REFERANDUMDAN KÂRLI ÇIKMANIN PEŞİNDELER!

Uluslararası sermaye ve işbirliği Türk burjuvazisi referandumdan kârlı çıkmanın peşinde koşuyorlar. TÜSİAD yaptığı açıklamayla sermayenin korunmasına yönelik reform taleplerini dile getirdi. Uluslararası sermaye de benzer vurgularla referandum sonuçlarına ilişkin değerlendirmelerde bulundu.

Referanduma ilişkin değerlendirmelerde sermaye cephesi inceltilmiş bir şekilde uyarılarda bulunmayı da unutmadı. Özelde Türk burjuvazisi genelde emperyalist burjuvazi OHAL'in sona ermesini, Avrupa Birliği ile girilen kayıkcı dövüşü-

nün bitmesini, adı ekonomik ve sosyal yıkım olan, kıdem tazminatının gaspını da içeren emekçi düşmanı reform programının uygulanmasını içeren, sermayeyi korumaya yönelik politikalara hız verilmesini talep etti.

REFERANDUM ZORLU BİR DÖNEMİN KAPILARINI AÇTI

Referandumda ortaya çıkan sonuç emek ve sermaye arasındaki çelişkinin temel olduğu Türkiye'de kaçınılmaz olan mücadele sürecini engellemeye yetmeyecektir. AKP iktidarı Pirus zaferine rağmen politik olarak ilk defa yenilgi korkusunu derinden hissetmiştir. Bu yenilgi korkusunun dinci partiyi daha da saldırgan bir tutuma yöneltceği aşıkardır. Saldırının merkezine her daim olduğu gibi ilerici, devrimci özne ve siyasi yapılar konacaktır. İşçi ve emekçiler de ekonomik ve sosyal yıkımın, baskı ve şiddetin hedefinde olacaklardır.

Yeni döneme hazırlanmak, sermayenin yetenekli gücü AKP'nin istediğini almasına rağmen en zayıf olduğu bu dönemde sınıf ve kitle hareketinin devrimleştirilmesi noktasında alınacak mesafe milyonlarca emekçinin 'Hayır'ının devrimci bir mecraya akması için elzemdir. Milyonlarca emekçinin ortak sesi olan 'Hayır'ın devrimci bir mecraya akması ise devrimci sınıf mücadelesinde alınacak mesafeyle doğrudan bağlantılıdır.

Sermaye sabırsızlıkla kölelik saldırılarının hayata geçirilmesini bekliyor

Sermaye örgütleri referandum sonuçlarını hep bir ağızdan "reform zamanı" olarak kodlayarak sömürüyü katmerleştirmek için ne kadar da sabırsız olduklarını bir kez daha ortaya koydular.

Sermaye örgütlerinin yaptığı açıklamalarda, başkanlık sisteminin sermayenin ihtiyaç duyduğu yıkım yasalarını hızlıca hayata geçirebilmek için önemli bir olanak olarak görüldüğüne işaret ediyor. Sadece TÜSİAD'ın bu konuda daha temkinli bir dil kullandığı görüldü.

TÜSİAD: TÜRKİYE İÇİN BİRLİK VE REFORM ZAMANI

Genel olarak AKP döneminde sermayelerini katlayarak arttıran dinci görünümü sermaye odakları referandumdan çıkan 'Evet' sonucuna "istikrar ve güven" söylemiyle alkış tutarken, TÜSİAD ise; oy verme işlemi henüz bitmişken yaptığı yazılı açıklamayla sermayenin sandıktan çıkacak sonuçtan ziyade kendilerine vaat edilen reform, yani katmerli sömürü olanaklarının hayata geçirilmesi ile ilgilendiğini "Referandum sonucu hangi yönde olursa olsun, şimdi daha güçlü Türkiye için toplumsal dayanışma içerisinde olmanın ve vakit kaybetmeden geleceğe bakmanın zamanıdır" ifadeleriyle ortaya koydu.

"Demokrasi", "Ekonomi" ve "AB ile ilişkiler" şeklinde üç başlıktan oluşan TÜSİAD açıklamasında sömürünün katmerlenmesi için gerekli adımların atılması istemlerinin yanı sıra; OHAL'in kaldırılması, hukukun "bağımsızlığı ve tarafsızlığı", düşünce ve ifade özgürlüğü konularında düzenlemelerin yapılması da istendi. Zira, toplumun büyük kesimi üzerinde yaratılan bu baskı ortamının hoşnutsuzluğu ve öfkeyi mayaladığının onlar da farkındalar.

TÜSİAD açıklamasında işçi sınıfını asıl olarak ilgilendiren maddeler ise, sosyal ve iktisadi yıkımı derinleştirecek olan saldırı başlıkları idi:

"-İstihdam üzerindeki vergi ve prim yükünün OECD ülkeleri ortalamasına çekilmesi, güvenceli esnek çalışma biçimlerinin geliştirilmesi;

-Sermaye piyasalarının gelişimi ve alternatif finansman araçları yoluyla reel sektöre kaynak yaratılması;

-KOBİ'lerin verimlilik ve finansmana erişimde dijital çağın gereklerine uygun açılımlarına destekler verilmesi;

- Enerji sektöründe serbest, sürdürülebilir ve öngörülebilir piyasa hedefli re-

formların hayata geçirilmesi."

DAHA FAZLA RANT İÇİN 'EVET'E ALKIŞ

AKP döneminde palazlanan veya sermayelerini katlayarak büyüten odaklar ise referandum sonucunu dinci iktidardan daha büyük bir coşkuyla karşıladı. Bu çevreler "istikrar ve güçlü ekonomi" söylemleriyle gerici iktidara desteklerini açıktan sürdürerek "yapısal reformların" "sorunsuz" bir şekilde sürdürülmesini temenni ettiler.

Türkiye Odalar ve Borsalar Birliği (TOBB) Başkanı M. Rifat Hisarcıklıoğlu, "Referandum sonucunda hayata geçirilecek yeni sistemle güçlenen ve hızlanacak olan yönetim şekliyle daha hızlı kararlar almak ve icraata geçirmek mümkün olacaktır. Devletteki çarkların hızlanmasını ve bunun özel sektöre olumlu yansımaları bekliyoruz" sözleriyle referandum sonucunu değerlendirdi. Müstakil Sanayici ve İş Adamları Derneği (MÜSİAD) Başkanı Nail Olpak ise, "Bu kararın tek kazananı milletimizdir. Milletimiz geleceğine sahip çıktı ve istikrar ve güven için sistem değişikliğine 'Evet' dedi. Millet'in kararına saygı duyuyor ve teşekkür ediyoruz" ifadelerini kullandı.

İstanbul Sanayi Odası (İSO) Başkanı Erdal Bahçıvan da "Önümüzdeki dönemin ekonominin ana gündem maddesi olduğu, seçim atmosferinin yaşanmayacağı, ülkemizi yarınlara taşıyacak yapısal reformların gerçekleştirileceği bir dönem olmasını diliyorum" sözleriyle ellerini ovuşturdu.

Gerici iktidara desteklerini açıktan sürdüren diğer sermaye odaklarının yaptığı açıklamalar ise şu şekilde:

Türkiye İhracatçılar Meclisi (TİM) Başkanı Mehmet Büyükekçi: "Yeni sistemin sağladığı istikrar ve güven ile yatırımlar hızlanacak. Böylece hem üretim hem istihdam hem de ihracatımız artacak."

Türkiye Genç İş Adamları Konfederasyonu (TÜGİK) Genel Başkanı Erkan Güral; "Bugün geldiğimiz aşamada Türkiye güçlü ekonomik istikrara oy vermiştir."

İstanbul Tekstil ve Hammaddeleri İhracatçıları Birliği (İTHİB) Başkanı İsmail Güllü: "Milletimiz kararını vererek, yeni bir dönemi başlatmıştır. Yeni dönemler, yeni heyecanlar demektir. Artık kısır tartışmaları bırakıp, milletçe kenetlenerek geleceğe odaklanma zamanıdır."

Güneydoğu Anadolu İhracatçı Birlikleri (GAİB) Koordinatör Başkanı Abdülkadir Çıkmaz: "Referandum ülkenin gündeminden çıktı, gündem ekonomi ve reformlar olacaktır. Büyük hedeflere ulaşmanın yolu da reformlardan geçmektedir. Hükümet bunun için önemli adımlar attı, önümüzdeki günlerde devletin geleceğini düşünüyorum."

Bursa Ticaret ve Sanayi Odası (BTSO) Yönetim Kurulu Başkanı İbrahim Burkay: "Belirsizlikler ortadan kalktı. Anayasamız daha demokratik ve etkin bir yapıya kavuştu. İstikrar güvenin, güven ise yeni yatırımların ve ekonomideki büyümenin yolunu açacak. Karar mekanizmasının hızlı işlediği, yapısal reformların hayata geçirileceği yeni bir süreç başladı."

REFORM=KIDEM TAZMİNATININ GASPI, GÜVENCESİZ ÇALIŞMA...

Referandum sonuçları üzerinden sermaye sözcülerinin bir kez daha dillerine doladığı "reform" söylemleri işçi ve emekçiler açısından sömürünün daha da katmerlenmesi, kıdem tazminatının ortadan kaldırılarak patronlara peşkeş çekilmesi ve buna bağlı olarak da güvencesiz çalışmanın, yani işsizliğin "Demokles'in kılıcı" gibi sınıfın üzerinde sallanması anlamına gelmektedir.

Referandumun hemen öncesinde İstanbul Ticaret Odası'nın (İTO) toplantısında Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanı Mehmet Müezzinoğlu kıdem tazminatının fona devredilmesine dönük güzellemeler yaparken İTO Başkanı İbrahim Çağlar'ın açıklamaları ise referandum sonrası yapılan açıklamalarla birlikte değerlendirildiğinde bu saldırıların çok geçmeden hayata geçirilmeye çalışıldığını ortaya koyuyor.

İşsizliğin yüzde 12,7 ile 4 milyon sınırına dayandığı, bütçe açığının 19,5 milyar TL'ye tırmandığı bir süreçte sermaye sözcülerinin "reform" olarak kodladıkları işçi ve emekçiler için daha fazla sömürü, kölelik ve işsizlik anlamına gelmektedir.

Görünen o ki; kriz içindeki sermaye sabırsızlıkla atılacak adımları beklerken dinci-faşist iktidar da referandum sonuçları üzerinden elde ettiği güçle bu saldırıları hayata geçirmek için pervasız bir saldırı sürecine girecektir.

Kürdistan'ın cevabı: Hayır/Na!

Referandumun henüz resmi olmayan sonuçlarına göre sokağa çıkma yasaklarına, katliamlara, tutuklama furyasına, baskı ve tehditlere rağmen Kürt halkı örgütlü bir halk olarak yanıtını 'Hayır/Na' diyerek verdi.

Oy sandıklarından yansıyan verilerde siyasi temsilcileri tutuklanan, aylardır üzerlerine bombalar yağdırılan, katliamlardan geçirilen, sokağa çıkma yasakları, baskı ve sindirme politikalarıyla teslim alınmak istenen Kürt halkı özellikle kirli savaşın tırmandırıldığı kentlerde saldırılara yanıtını 'Hayır/Na' olarak sandığa yansıttı.

Kürdistan'da saldırıların tırmandırıldığı başlıca kentlerde resmi olmayan ilk sonuçlar şu şekilde:

Hakkari yüzde 69 'Hayır', yüzde 31 'Evet';

Şırnak yüzde 70,9 'Hayır', yüzde 29,1 'Evet';

Mardin yüzde 59,03 'Hayır', yüzde 40,97 'Evet';

Amed yüzde 67,4 'Hayır', yüzde 32,6 'Evet';

Dersim yüzde 79,51 'Hayır', yüzde 20,49 'Evet'.

VAHŞET SALDIRILARININ YAŞANDIĞI İLÇELERDE YÜKSEK 'HAYIR'

Katliam saldırılarının vahşet boyutuna ulaştığı, asker ve polisler tarafından katledilenlerin cenazelerinin buzdolaplarında saklanmak zorunda bırakıldığı, vahşet bodrumlarında insanların katledildiği ilçelerde de sandığa yansıyan 'Hayır/Na' tepkisi yine oldukça yüksek oldu.

Lice'de yüzde 85, Silvan'da yüzde 77, Cizre'de yüzde 80, Silopi'de yüzde 75, Nusaybin'de yüzde 79, Varto'da yüzde 87 civarında 'Hayır' çıktı.

ROBOSKİ HALKI KATLIAMI UNUTMADI

Şırnak'ta savaş uçaklarından atılan bombalarla katledilen 34 Roboskilinin köyünde de 'Hayır' yüzde 70'in üzerinde çıktı.

Uludere genelinde yüzde 70,4 'Hayır' çıkarken ilçeye bağlı olan Roboski Köyü'nde 220 asker de oy kullanırken

sandığa giden 2 bin 59 seçmenin bin 594'ü 'Hayır' dedi.

SOKAĞA ÇIKMA YASAKLARI, SANDIK TAŞIMALAR DA İŞE YARAMADI

Kürdistan'da katliam saldırılarının yaşandığı birçok köyde/mahallede sandıklar özellikle korucuların bulunduğu köylere/mahallelere taşınsa da katliamcı devlet buralardan da istediği sonucu alamadı.

Mardin Nusaybin'de 19 gün boyunca sokağa çıkma yasağının sürdüğü Xerabê Bava (Kuruköy) ve 9 gün sokağa çıkma yasağının sürdüğü Talatê (Doğanlı) köylerinde de sandıktan 'Hayır' çıktı.

6 evin yerle bir edilerek karargaha çevrildiği Talatê Köyü'nde 146 seçmenin 143'ü 'Hayır' dedi.

Xerabê Bava Köyü'nde 163 'Hayır' 7 'Evet' oyu çıkarken köylüler 7 kişinin dışarıdan gelen memurlar olduğunu ifade etti.

Buralarda 9 mahalledeki sandıklar Dalgıç Mahallesi'ne taşınmıştı.

Bir veri üzerinden Marksizm'in güncelliği

Burjuva medyada üç satırda ifade edilen bir veriye göre, dünyadaki 8 kişinin serveti, 3,6 milyar insanın toplam servetine eşitmiş. Yine aynı haberde dünyadaki servet eşitsizliğinin giderek yükseldiği ifade ediliyor. Önemli bir medya tekelinin ifade ettiği bu gerçek Marksizm'in bir doğrulanmasıdır aslında.

Kapitalizmin bu asalak ve çürümüş aşamasında insanlığın yarattığı tüm zenginlik, sayısı iki elin parmağını aşmayan bir avuç sömürücünün elinde toplanıyor. İşçi sınıfı yok olmak bir yana, sayısı her geçen gün daha da artıyor. Üretim araçlarının ve teknolojinin gelişmesi netice-

sinde bu "ayak takımı"nın yaşam koşulları iyileşeceğine gün geçtikçe katbekat kötüleşiyor.

"Artık sınıf savaşı yok, demokrasi mücadelesi var", "işçi sınıfı yok, ezilen kimlikler var" diyenlerin suratına bizzat burjuvazi çarpıyor bu gerçekleri açıkladığı verilerle.

Her gün yaşadığımız gelişmeler; Ortadoğu'daki kanlı savaş, kızışan emperyalist rekabet, işçi sınıfının çoğalan safları, ekonomik krizler Marksizm'in güncelliğini ve sosyalizmin tarihsel doğruluğunu kanıtlayan veriler olarak karşımıza çıkıyor.

Hileli referandum protesto edildi

Dinci-gerici iktidarın anayasa referandumunu sonuçlarında hile yaparak 'Evet' çıkarması eylemlerle protesto edildi. Eylemlerde "Hayır bitmedi, daha yeni başlıyor!" şiarı yükseltildi. Kimi yerlerde kitleler ilçe seçim kurullarına yürümek istedi.

16, 17 ve 18 Nisan günleri İstanbul, Ankara ve İzmir'in pek çok ilçesinin yanı sıra, Adana, Çanakkale, Mersin, Kocaeli'de hileli seçim sonuçları protesto edildi. Eylemlerde "Hayır bitmedi mücadeleye devam!" sloganı öne çıktı.

16 Nisan günü İstanbul Sarıgazi'de AKP-MHP konvoyuna taşlarla müdahale eden kitleye polis saldırarak gözaltı yaparken 17 Nisan günü İzmir Bornova'daki eyleme polis saldırısı gerçekleşti. Aynı gün Antakya'daki Murat Reis Parkı'nda yapılmak istenen eyleme polis engel oldu.

Eylemler 18 Nisan akşamı da sürdü.

Başta İstanbul, İzmir ve Ankara olmak üzere çeşitli kentlerde binlerce kişinin katılımıyla yapılan protesto eylemlerinin yanı sıra, seçim kurullarına Yüksek Seçim Kurulu'nun (YSK) kural değiştirmesi üzerinden oluşan hileler nedeniyle oy sayım ve döküm işlemlerinin iptal edilmesi için dilekçeler sunuldu.

Ankara'da birçok kişi bireysel dilekçelerle YSK'ya başvurarak, 16 Nisan'da kurulun internet sitesinde yayınlanan "sandık kurulu mührü taşımayan oy pusulası ve zarfların dışarıdan getirilerek kullanıldığı kanıtlanmadıkça geçerli sayılmasına karar verilmiştir" kararı ile tüm oy sayım ve döküm işlemlerinin iptaline karar verilmesini talep etti.

AKP'LİLERDEN TEHDİT

Hem resmi, hem de sivil faşistler tarafından gerçekleşen saldırılarla birlikte AKP'den halka tehdit de yapıldı.

AKP'li Ömer Turan Twitter hesabından, protestocuları kastederek "İkinci Gezi tarzı bir şey başlatmaya çalışanlar ilk Gezinin faturasını da öderler ona göre. 2013'te değiliz. Herkes aklını başına alsın" dedi.

Referandumda Urfa'nın Harran ilçesi, resmi olmayan rakamlara göre yaklaşık yüzde 98 'Evet' oyuyla rekor kırdı. AKP'li Belediye Başkanı Mehmet Özyavuz, "Yüzde 2'lik de olsa 'Hayır' oyunun bulunmasının gerekli önlemleri alınacaktır" diyerek saldırı tehdidinde bulundu.

DP/Bayar-Menderes iktidarının güncellenmiş ikizi...

AKP-Erdoğan iktidarının yıkılışı da kaçınılmazdır!

D. Yusuf

İkinci Emperyalist Paylaşım Savaşı yıllarında Türk sermaye devleti Alman işbirlikçisidir. Bu dönem Türkiye'nin tek parti dönemidir. Atatürk'ün dava arkadaşı "ikinci adam" İsmet İnönü de tek şeftir. Hitler faşizmi, başta Sovyet proletaryası ve komünistleri olmak üzere Avrupa'daki komünist partilerin öncülük ettiği paha biçilmez anti-faşist direnişle yenilgiye uğratılır. Hitler faşizminin yenilgisi doğal olarak Alman emperyalizminin de yenilgisidir. ABD, İngiltere ve Fransa ise bu cani savaşın galipleridir.

1945 sonrası dönem yeni bir dönemdir. Savaştan en kârlı ve en güçlü çıkan emperyalist güç ABD'dir. Taze kuvvet olarak öne çıkar. Emperyalist dünyanın efendisi olarak inisiyatif alır. İkinci paylaşım savaşından yenilgi ve yıkımla çıkan Almanya da dahil her yere yardıma(!) koşar. Yeni sömürgecilik olarak tanımlanan yeni sömürü ve soygun yöntemleri ile her yere sermaye akıtır. Amerikan sermayesinin sızmadığı yer kalmaz adeta. Bu ülkelerden biri de Türkiye'dir.

Türkiye 1945'ten sonra değişen dünyaya hızla ayak uydurur. Değişen dünyanın yeni efendisi Amerika'dır. Emperyalizmin, demek oluyor ki ABD'nin yeni sloganı, daha doğrusu illüzyonu ise demokrasidir. Her yere sadece kalkınma, refah ve zenginleşmeyi değil, demokrasi de taşıyacağını propaganda eder. Kapitalist-emperyalist sistem adına üstlendiği jandarmalığını "demokrasi bekçiliği" olarak sunar. Vakit geçirmeden her ülkede kendisine uşaklık edecek, sadakatle hizmet sunacak işbirlikçiler arar. Bu hususta zorlanmaz. Türkiye'de hiç zorlanmaz. Düne kadar CHP'nin has adamları olan Bayar ve Menderes CHP'den koparlar. 1946 yılından itibaren yeni bir misyon üstlenirler. '50'li yıllara damgasını vuran Demokrat Parti'yi (DP) kurarlar.

Geride bırakılan tek parti döneminin ortakları olduklarını unutarak, gece demeden gündüz demeden her yerde, her vesileyle tek parti döneminin mezalimini anlatırlar. Mağduru oynar, mağduriyet edebiyatı yaparlar. "Tek adama, tek partiye son", "Söz milletindir" şiarları temel söylemleridir. Zemin de çok müsaittir. Dolayısıyla, tek parti ve tek şef döneminden yılan Anadolu köylüsünün hassasiyetlerini istismar konusunda hayli başarılı olurlar. Fazla zaman geçmez, seçimlerde üstünlük elde eder, tek başlarına

Türkiye nereden bakılırsa bakılsın daha koyu bir karanlığa doğru gidiyor. Bir faşist tek adam diktatörlüğüne doğru seyrediyor. Bu rejim, tüm politikaları, icraatları ve yönelimleri ile kendisini önceleyen Bayar-Menderes iktidarının daha ötesinde bir örnektir.

hükümet kurarlar.

Dinciler ve milliyetçiler her zaman ikiyüzlüdürler, yalancıdır. Hiçbir zaman ve hiçbir koşulda kendi gerçek amaç ve hedeflerini açıklamazlar. Bu meziyetler Bayar-Menderes ikilisinin başında olduğu Demokrat Parti'de misliyle vardır. "İktidar"a gelene kadar sinsice bu rolü oynarlar. Sonrası biliniyor. Tek parti ve tek şef dönemi ertesinde ne söylemişlerse, "iktidar" olduktan itibaren, bu kez tam tersini yapmışlardır.

Onların döneminde yükselen değer Amerika'dır, Amerikan sermayesidir, Amerikan dolarıdır. Her yerde Amerika propaganda edilir. Amerika günlük yaşamın bir parçası olur bu dönemde. O kadar ki, Amerika, ilkokullarda çocuklara içirilen süt tozu, yedirilen kurabiye ve yoksulun ekmeğine ara sıra konuk olan sana yağına kadar her yere sömürücü vantuzlarını uzatır. "Sanadır yağların en güzeli" tekerlemesi radyonun her günkü şarkısıdır. "Türkiye'yi küçük Amerika yapacağız, her mahallede bir zengin yaratacağız" sözleri dillerinden düşmez. Bayar-Menderes dönemi Amerikan hayranlığının zirve yaptığı bir dönemdir kısacası. DP hükümeti de en Amerikancı bir hükümettir.

İlk dönemler bıktırıcısına yoksuldan, ezilmişten yana olduklarını tekrarlar dururlar. Tek parti ve tek şef döneminin tam tersine yokluğu ve yoksulluğu ortadan kaldıracaklarını vadederler. Anadolu köylüsünü kamçılı-çizmeli toprak ağalarından, kan emici tefecilerden, büyük korkusu olan tahsildarlardan ve jandarma-karakol zulmünden kurtaracaklarını söylerler. "İktidar"a yerleşir ve alışır hale gelir gelmez tam tersini yaparlar. Kendileri sömürücü sınıftandırlar, kamçılı-çizmeli beydirler. "Millet" artık onların zulmü altında inleyen bir kitle olmuştur. Karakollar en çok onların zamanında işkence merkezi olur. Yoksul köylüler tahsildardan en çok onların döneminde korkar hale gelir.

Kürt toprak ağalarının en büyükleri DP kurulunca kapağı oraya atarlar. "Demirkırat" lafı dillerinden düşmez. Cumhuriyetle birlikte başlayan kırımların ve zulmün biteceği sanılır. Ne var ki bitmez. Zamanı gelir, en büyükleri dahi toplama kampları misali hapishanelerin yolunu tutarlar. Hâlâ kimliksizdirler. Pasaporta bir türlü ısınmazlar. Hâlâ kaçakçılardır. Hâlâ mayınlı tarlalardan geçerek ticaret yapar, akrabalarını bu tarlalardan geçerek ziyarete giderler. Sınır

boylarındaki karakolların jandarmaları en çok DP döneminde Kürt köylülerini kaçakçı diye katleder.

DP o kadar sisteme, yani ABD'ye bağımlı olmaya iştahlıdır ki, Türkiye boyunca ABD'nin üssü haline gelme sürecine girer, NATO'nun üyesi ve kurşun askeri olur. Kore'ye asker gönderir, emperyalizmin çıkarları için savaşır. Kurtuluş Savaşı gazilerine bu kez Kore gazileri eklenir. Demokrat Parti ve Bayar-Menderes hükümeti o güne dek gelmiş geçmiş en sermaye uşağı ve en işbirlikçi hükümet olmuştur.

Bu hükümetin ilk dönemler Anadolu halkını aldatmak için demokrasi illüzyonuna ihtiyacı vardı. Kısa süre sonra bunu bir yana bıraktı. Demokrat Parti, halkın kullandığı deyimle "Demirkırat" Türkiye'nin işçileri ve yoksullarının başına inen bir "demir yumruk" haline geldi. İlerici düşünceye, eyleme, örgütlenmeye savaş açtı. Bir koyu polis rejimine dönüştü. Faşizan uygulamalar başını aldı yürüdü, kurumlaştı. Emrindeki polis gücünü üniversitelerin, ilerici aydın ve akademisyenlerin üzerine saldı. Keyfi gözaltılar ve tutuklamalar vakayı adiyeden sayılır oldu. Devletin temel kurumları, örneğin Anayasa Mahkemesi ve ordu ile

kavgalı hale geldi. Ankara'nın göbeğinde subaylar, Harp Okulu öğrencileri tartaklandı. Yetmedi, DP burjuva muhalefete saldırdı. CHP kovuşturulmaya başlandı. Lideri İnönü taşlandı, suikast hedefi yapıldı. Kısacası, bir dönemler tek parti ve tek şeften şikayet edenlerin kendileri bu kimliğe büründüler. Yoğun iktisadi sömürü ile faşizan uygulamalar; ilericilere, Nazım Hikmet başta olmak üzere aydınlara, dönemin TKP'sine dönük arka arkası gelmeyen süre avları ile toplum ölçüsünde hep gerilim kaynağı olan bu hükümet, sonuçta sınırlarına gelip dayandı. Toplumsal mücadele dinamiklerinin harekete geçmesinin koşullarını bizzat kendisi oluşturdu. Toplum, Bayar-Menderes iktidarını taşıyamaz hale geldi. İşte tam da böylesi bir aşamada tarihe 27 Mayıs askeri darbesi olarak yazılan bir müdahale ile devrildi.

Bayar-Menderes başta olmak üzere DP yöneticileri vatan hainliği suçlaması ile tutuklandılar. DP kapatıldı. Olağanüstü nitelikli İmralı-Yassıada mahkemelerinde yargılanıp, idama mahkum edildiler. Sonra da asıldılar. Bir dönem böyle kapandı.

Şimdi iktidarda yine dinciler var. Bu kez dinci-gerici AKP iktidardadır. AKP tabii ki sadece dinci değil, aynı zamanda milliyetçidir de. Başındaki ebedi şef Tayyip Erdoğan bunun en kristalize temsilcisidir.

Sinsilik, ikiyüzlülük, riyakarlık, en kasbasından yalan, kalleslik bu iktidarın da temel karakteristiğidir. Bunlar da mağduru oynadı yıllarca. Anadolu'nun orta sınıfını temsil ettiler. Bundan kaynaklı olarak adlarına "Anadolu kaplanları" dendi. Mağduriyet edebiyatı yapmakta DP'yi de geçtiler. T. Erdoğan ezilenciliği çok iyi oynadı. Gün geldi din silahına sarıldılar. Gün geldi türbanı siyasi bir simge halinde istismar ettiler. Dindar emekçilerin hassasiyetlerini kaşdılar. Sömürüye, yokluğa, yoksulluğa, rüşvete, yolsuzluğa son vereceklerini onlar da vadettiler. Tek

parti ve tek şef dönemini ve uygulamalarını Bayar-Menderes'ten daha çok kınadılar. "Söz milletindir" sloganı onların da sloganıydı. Demokrasi sözü verdiler. İlk dönemlerinde AB ile uyum yasaları çıkardılar.

Kürtlere el attılar. Kürt katliamlarını kınadılar. Tek parti dönemi hakkında söylediklerine inandırıcılık kazandırmak amacıyla, Dersim katliamını özel olarak kınayıp teşhir ettiler. T. Erdoğan bu konuda özür bile diledi. Bu aynı Erdoğan Diyarbakır'da yaptığı bir konuşmada "Kürt sorunu benim sorunumdur, onu ben çözeceğim" deyip büyük bir oyuna başvurdu. Peş peşe "açılım" ve "çözüm" paketleri çıkartıldı. Toplumun en çok da bu etkiledi. Yıllarca süren bir oyalamaya dönüştü bu manevrasını.

Hedefleri "adliye, mülkiye ve askeriyeyi" ele geçirmekti. Hocaefendileri Fethullah Gülen'le omuz omuza bunu da başardılar. Seçimlerde artan oranda oy alarak parlamentoya hakim oldular. Dahası, polisi, MİT'i, yargıç ve savcılar, üniversiteleri ele geçirdiler. Ardından orduyu da budadılar. Kendi karşıtlarını kitlesel operasyonlarla temizlediler.

Belli bir aşamadan sonra kendi içlerinde iktidar kavgasına tutuştular, bölündüler. Fakat durmadılar. Adım adım diğer kurumları da kuşatıp, denetimlerine aldılar. Yerlerini sağlamlaştırdılar sağlamlaştırmaz, gerçek kimliklerini sergilemeye başladılar.

17 Aralık'ta ortaya çıktı ki Türkiye'de en büyük ve en rezil yolsuzluk ve rüşvet bunlar zamanında yapılmıştır. Bunlar mağdurun değil, mağdurları ilğine dek sömüren zengin sınıfın yanındadırlar. Hızla zenginleştiler. Gelinek yerde ise karun kadar zengindirler, Onlar artık "Anadolu kaplanları" değil, bir büyük sermaye gücüdürler. AKP iktidarı da sermayenin iktidarındır. Sermaye sınıfı en çok bu iktidar döneminde semirmiş ve sömürmüştür. En çok bu iktidar döneminde zenginliğine zenginlik katmıştır.

Ortadoğu boydan boya Amerikancı çağdışı iktidarlara doludur. Hepsisi de petrol zengindir. Uluslararası sermaye ile içli dışlıdır. Dinleri ve imanları petroldür, dolardır. Bu aynı şeyler olduğu gibi AKP iktidarı için de geçerlidir. AKP iktidarı gelmiş geçmiş en Amerikancı ve işbirlikçi iktidardır.

Dinciden demokrat olmaz. Dinci gericiikten demokrasi beklenmez. Bu iktidar da gelmiş geçmiş en anti-demokratik iktidardır. Bir koyu polis rejimidir. Bu iktidar döneminde ne hak, ne hukuk, ne yasa, ne kural, ne ölçü ve ne de teamül kalmıştır. Her şey bir yana, burjuva muhalefete dahi tahammül edilmemektedir. Yerleşik kurumlar da işlevini yitirmiş olup, tek adamca yok hükmünde sayılmaktadır. Tek parti ve tek şeften şikayet edenler şimdi kendileri bir tek adam rejimi kurmuşlardır ve 16 Nisan'da yapılan referandumla buna son ve kalıcı düğümü atmaktadırlar.

Türkiye nereden bakılırsa bakılsın daha koyu bir karanlığa doğru gidiyor. Bir faşist tek adam diktatörlüğüne doğru seyrediyor. Bu rejim, tüm politikaları, icraatları ve yönelimleri ile kendisini öncelleyen Bayar-Menderes iktidarının daha ötesinde bir örnektir.

Bu iktidar hızla toplumca taşınamaz bir noktaya gelmiştir. Kurtuluşu yok, tüm nitelikleri DP iktidarı ile örtüşen bu iktidarın yıkılışı da kaçınılmazdır.

Faşist tek adam diktatörlüğünün oynadığı 16 Nisan'daki anayasa değişikliği referandumunu, sermaye devletinin açtıkları hileleriyle dolu olarak geride kaldı. Referandumun ön sürecinde tüm devlet olanakları 'Evet' için seferber edilip, 'Hayır' çalışmalarına saldırılar düzenlenmişti. 16 Nisan günü de her türlü hilenin pervasızca yapıldığı referandum yüzde 51'in üzerinde 'Evet' oyuyla kapatıldı.

Yüksek Seçim Kurulu (YSK), sandıkların tamamı açılmamışken partilere bilgi akışını keserken, Anadolu Ajansı (AA) sayılan oy bilgilerini servis etmeye devam etti.

Propaganda yasalarına rağmen kent meydanları 'Evet' pankartlarıyla donatılırken, birçok okulda 15 Temmuz'la ilgili panolar ve görseller oy kullanmaya gelenlerin gözüne batacak şekilde düzenlendi. 'Evet' sonucu için canhıraş

AKP hilede sınır tanımadı

çabalayan yandaş medya da 16 Nisan günü yine tek ses olarak "Evet, artık söz milletindir" manşetiyle çıktı. Oy kullanılan birçok okulda, muhalefet partilerinin müşahitleri sözlü-fiziki saldırılara uğradı, uluslararası gözlem heyetleri, İnsan Hakları Derneği (İHD) gözlem heyetleri de AKP'liler tarafından engellendi. Kimi ilçelerde halka zorla açık oy kullanılırken AKP'li yöneticiler, muhtarlar, polis ve askerler seçmenleri tehdit etti. Kimi yerlerde işi oy pusulalarının 'Evet' bölümünün topluca mühürlenmesine kadar vardırıran AKP'liler, pek çok yerde başkalarının yerine veya birden fazla kez oy kullandılar.

YSK ise, mühürsüz zarflardaki oyları da geçerli sayarak, referandumdan hileyle 'Evet' sonucunun çıkarılmasının yolunu açtı.

AKP'LİLER 3 KİŞİYİ KATLETTİ

Diyarbakır'ın Çermik ilçesine bağlı Yabanardı köyünde AKP yanlısı Hıdır Yıldız ve çocukları, başkasının yerine oy kullandığı için kendisini uyararak kardeşi Avdo Yıldız ve oğlu Şeyhmus Yıldız'a ateş etti. Açılan ateşte baba oğul olay yerinde, yaralanan İdris Yıldız da kaldırıldığı hastanede yaşamını yitirdi.

Hayır ve Ötesi, hazırladığı ön raporunda referandumda yapılan hilelere dikkat

çekerek referandumun iptal edilmesi gerektiğini belirtti. Rapora göre Urfa, Muş ve Sakarya'nın kimi ilçelerindeki sandıklardan yüzde yüz 'Evet' oyu çıkarırken, bu aynı sandıkların 1 Kasım seçimlerinde "ihmal edilemeyecek derecede muhalefet partisi seçmenine" sahip olduğuna dikkat çekildi. Adı geçen sandıkların yüzde 30'unda ve toplamda 7 bin 48 sandıkta seçmen katılımının yüzde yüz olduğu belirtilen raporda bunun hayatın olağan akışına uygun olmadığına dikkat çekildi.

Urfa'nın Viranşehir ilçesinde ise seçmen imzalarının tek elden çıktığı, bunun da blok oy kullanıldığına dair şüpheye yer bırakmadığı söylendi.

Avrupa Güvenlik ve İşbirliği Teşkilatı da (AGİT) referandumda "kullanılan" 2,5 milyon oyun şaibeli olduğuna dikkat çekti.

Tarihsel temelleriyle Türkiye'de dinsel gericilik

H. Erat

(Şubat ayı sonunda verilmiş "Dinsel gericilik, laiklik ve referandum" konulu bir konferansın referandum konulu 3. bölümünü, aşağıdaki özetten dolayı geçen ayı sunmuştuğ. Başlık ve ara başlıklar konferansın elden geçirilmiş ve kısaltılmış 1. bölümünü sunuyoruz...)

Dinsel gericilik ve şoven

bu ilgisiz Türkiye tarihi içerisinde de

Sosyalizm, sınıf partisi ve din

(Lenin'in din üzerine çok bilinen en önemli iki makalesinin kısaltılmış bir özetidir...)

Sosyalizm ve din

Diniyi tek toplumun insanları için sunulan maddesel ihtiyaçların, sınıfların toplumsal ve kapitalist sınıflarına karşı çok büyük bir zorlukla karşılanması sonucu olarak ortaya çıkar. Bu nedenle bu toplumlar, küçük sınıfları boyunca sosyalizm için büyük bir ihtiyaçtır. Ancak, ilk sınıfların gelişimi için, kapitalist sınıfların gelişimi için ve sosyalizm için büyük bir ihtiyaçtır. Sosyalizm, insanın sosyal yaşamı için büyük bir ihtiyaçtır. Sosyalizm, insanın sosyal yaşamı için büyük bir ihtiyaçtır. Sosyalizm, insanın sosyal yaşamı için büyük bir ihtiyaçtır.

afyondu. Din, insanın sınıflarının insanı gözetiminde ve sosyalizm insanın sosyal yaşamı için büyük bir ihtiyaçtır. Ancak, ilk sınıfların gelişimi için, kapitalist sınıfların gelişimi için ve sosyalizm için büyük bir ihtiyaçtır. Sosyalizm, insanın sosyal yaşamı için büyük bir ihtiyaçtır. Sosyalizm, insanın sosyal yaşamı için büyük bir ihtiyaçtır.

Devrimci sınıf hareketi için...

Öncüleri şahsında sınıfın ayrışma ve taraflaşma ihtiyacı

Devrimci bir sınıf hareketi yaratılmasının sosyalizm için büyük bir ihtiyaçtır. Sosyalizm, insanın sosyal yaşamı için büyük bir ihtiyaçtır. Sosyalizm, insanın sosyal yaşamı için büyük bir ihtiyaçtır. Sosyalizm, insanın sosyal yaşamı için büyük bir ihtiyaçtır.

Devrimci bir sınıf hareketi yaratılmasının sosyalizm için büyük bir ihtiyaçtır. Sosyalizm, insanın sosyal yaşamı için büyük bir ihtiyaçtır. Sosyalizm, insanın sosyal yaşamı için büyük bir ihtiyaçtır. Sosyalizm, insanın sosyal yaşamı için büyük bir ihtiyaçtır.

Sendikal bürokrasiye karşı sistemli mücadele

Buğün her türden gerici-sosyalist ideoloji için sınıfın sosyalizm için büyük bir ihtiyaçtır. Sosyalizm, insanın sosyal yaşamı için büyük bir ihtiyaçtır. Sosyalizm, insanın sosyal yaşamı için büyük bir ihtiyaçtır. Sosyalizm, insanın sosyal yaşamı için büyük bir ihtiyaçtır.

Sendikal sınıfların sosyalizm için büyük bir ihtiyaçtır. Sosyalizm, insanın sosyal yaşamı için büyük bir ihtiyaçtır. Sosyalizm, insanın sosyal yaşamı için büyük bir ihtiyaçtır. Sosyalizm, insanın sosyal yaşamı için büyük bir ihtiyaçtır.

Burjuva klikler arası çatışma ve devrimci alternatif

Egemen sınıfların sosyalizm için büyük bir ihtiyaçtır. Sosyalizm, insanın sosyal yaşamı için büyük bir ihtiyaçtır. Sosyalizm, insanın sosyal yaşamı için büyük bir ihtiyaçtır. Sosyalizm, insanın sosyal yaşamı için büyük bir ihtiyaçtır.

Sosyalizm, insanın sosyal yaşamı için büyük bir ihtiyaçtır. Sosyalizm, insanın sosyal yaşamı için büyük bir ihtiyaçtır. Sosyalizm, insanın sosyal yaşamı için büyük bir ihtiyaçtır. Sosyalizm, insanın sosyal yaşamı için büyük bir ihtiyaçtır.

Sınıf çalışması ve kadronun eğitimi

Kapitalist sınıfların sosyalizm için büyük bir ihtiyaçtır. Sosyalizm, insanın sosyal yaşamı için büyük bir ihtiyaçtır. Sosyalizm, insanın sosyal yaşamı için büyük bir ihtiyaçtır. Sosyalizm, insanın sosyal yaşamı için büyük bir ihtiyaçtır.

Sosyalizm, insanın sosyal yaşamı için büyük bir ihtiyaçtır. Sosyalizm, insanın sosyal yaşamı için büyük bir ihtiyaçtır. Sosyalizm, insanın sosyal yaşamı için büyük bir ihtiyaçtır. Sosyalizm, insanın sosyal yaşamı için büyük bir ihtiyaçtır.

Sınıf çalışması ve kadronun eğitimi

Kapitalist sınıfların sosyalizm için büyük bir ihtiyaçtır. Sosyalizm, insanın sosyal yaşamı için büyük bir ihtiyaçtır. Sosyalizm, insanın sosyal yaşamı için büyük bir ihtiyaçtır. Sosyalizm, insanın sosyal yaşamı için büyük bir ihtiyaçtır.

Sosyalizm, insanın sosyal yaşamı için büyük bir ihtiyaçtır. Sosyalizm, insanın sosyal yaşamı için büyük bir ihtiyaçtır. Sosyalizm, insanın sosyal yaşamı için büyük bir ihtiyaçtır. Sosyalizm, insanın sosyal yaşamı için büyük bir ihtiyaçtır.

Öncü kısıtlı sosyalizm davasına kazanma sürecinde

Yerel yayınların sistemli ve etkili kullanımı

Sosyalizm, insanın sosyal yaşamı için büyük bir ihtiyaçtır. Sosyalizm, insanın sosyal yaşamı için büyük bir ihtiyaçtır. Sosyalizm, insanın sosyal yaşamı için büyük bir ihtiyaçtır. Sosyalizm, insanın sosyal yaşamı için büyük bir ihtiyaçtır.

Sosyalizm, insanın sosyal yaşamı için büyük bir ihtiyaçtır. Sosyalizm, insanın sosyal yaşamı için büyük bir ihtiyaçtır. Sosyalizm, insanın sosyal yaşamı için büyük bir ihtiyaçtır. Sosyalizm, insanın sosyal yaşamı için büyük bir ihtiyaçtır.

TKİP IV. Kongresi Bildirisi'nden... / Kasım 2012

Çürüyen düzen, tükenen cumhuriyet!

AKP'nin 10 yıllık iktidarı boyunca yeni düzeni kuramadı, emperyalizmi ve sosyalizmi büyük burjuvazinin çıkar, çıkar ve çıkararak tam yansıttı. Sosyalizm, insanın sosyal yaşamı için büyük bir ihtiyaçtır. Sosyalizm, insanın sosyal yaşamı için büyük bir ihtiyaçtır. Sosyalizm, insanın sosyal yaşamı için büyük bir ihtiyaçtır.

Sosyalizm, insanın sosyal yaşamı için büyük bir ihtiyaçtır. Sosyalizm, insanın sosyal yaşamı için büyük bir ihtiyaçtır. Sosyalizm, insanın sosyal yaşamı için büyük bir ihtiyaçtır. Sosyalizm, insanın sosyal yaşamı için büyük bir ihtiyaçtır.

Tarihsel temelleriyle

(Şubat ayı sonunda verilmiş "Dinsel gericilik, laiklik ve referandum" konulu bir konferansın referandum konulu 3. bölümünü, taşıdığı öncelikten dolayı geçen ayı sunmuştuğ. Şimdi ise aynı konferansın elden geçirilmiş ve kısaltılmış 1. bölümünü sunuyoruz... Başlık ve ara başlıklar yaygın vesilesiyle konulmuştur...)

DİNSEL GERİCİLİK VE ŞOVEN MİLLİYETÇİLİK

Burjuvazi egemen bir sınıf düzeyine yükseldiğinden beri dini ve dinsel gericiliği kendi amaçları için kullanmıştır. Din, tam da emekçi kitleleri denetim altında tutmak ve kolayca yönetmek amacıyla çerçevesinde, burjuvazinin elinde her zaman etkili bir silah olmuştur. Burjuvazinin elbette dine karşı radikal tavırlar alabileceği tarihi dönemler de var. Ama kural olarak bu, onun henüz egemen sınıf düzeyine yükselmediği dönemlere özgüdür ve onun feodal sınıf egemenliğine karşı iktidar mücadelesinin bir gereğidir. Fakat burjuvazi iktidarını egemen gücü haline getirdiği andan itibaren, hele de kendini önceleyen her türden gerici güç ve akımla iç içe geçtiği emperyalizm çağıyla birlikte, söz konusu dönem artık kategorik olarak geride kalmıştır. Emperyalizm çağında, dini düşünce ve dine dayalı gerici akımlar, burjuvazi için, sosyal uyanışı ve mücadeleyi dizginlemenin, emekçileri sınıf mücadelesinden alıkoymanın vazgeçilmez araçlarıdır.

Burjuvazinin din ve dinsel gericilikle bu ilişkisini Türkiye tarihi üzerinden de görebiliyoruz. Cumhuriyetin kuruluş sürecinde dine belli sınırlamalar getiren burjuvazi, bunu aynı anda dini kendi denetimine almak, kendi sınıf çıkarları ve ihtiyaçları doğrultusunda kullanmak tutumuyla birleştirmiştir. Özellikle ikinci Dünya Savaşı sonrası dönemden itibaren de, din ve dinsel gericilik, burjuva gericiliğinin ayrılmaz ve vazgeçilmez öğeleri olmuşlardır. 2000'li yıllara kadar süregelen "irticaça karşı mücadele" üzerine tüm ikiye bölünmüş, aldatıcı ve sapıtıcı söylemlerine rağmen tarihi gerçek budur.

Yine de günümüz Türkiye'sinde karşı karşıya olduğumuz sorun, dinin kurulu burjuva düzen tarafından bu türden bir kullanımından tümüyle farklıdır. Bugünün

Türkiye'sinde siyasal bir akım olarak bizat dinsel gericiliğin kendisi, burjuvazi adına başlı başına bir iktidar gücüdür. Devlet temel kurumlarıyla artık onun elindedir. Burjuva gericiliğinin hakim öğesi olarak toplumsal yaşamın tüm alanlarına hükmedecek bir pozisyonundadır. Dinsel gericiliği bugünün Türkiye'sinde çok önemli bir sorun haline getiren olgusal durum tam da budur.

Gelinen yerde buna yeni bir boyut daha eklendiğini görüyoruz. Kendi de zaten her zaman aynı zamanda şoven milliyetçi olan dinsel gericilik, şoven milliyetçiliğin güç odağı faşist partiyle önumüzdeki on yıllara damgasını vuracak bir iktidar bloğu oluşturmak gayreti içindedir. Dinsel gericilik gibi şoven milliyetçilik de çağımızda burjuva gericiliğinin ayrılmaz bir öğesidir. Gericiliğin bu biçimi de burjuvazinin elinde her zaman etkili bir silah olagelmıştır. Her ülkenin burjuvazisi, emekçileri kontrol altında tutmak, bilincini bulandırmak, emekçileri milliyet esasına göre bölmek, toplumda milli duyguları kabartarak bunu kendi sınıfsal çıkarları doğrultusunda kullanabilmek için, milliyetçi gericiliği ihtiyaç duyduğu her durumda kullanırtır.

Türkiye'de, sosyal uyanış ve mücadele ile belirlenen 1960'lı yıllardan itibaren, gericiliğin bu iki türü, dinsel gericilik ile şoven milliyetçilik, emperyalizm ve işbirlikçi burjuvazi tarafından bir arada ve iç içe kullanıldı. Sosyal uyanış ve mücadeleye karşı bir barikat, daha genel planda devrime karşı birer dalgakıran olarak.

Bugünün Türkiye'sinde ise sorun bunun ötesine geçmiştir. Artık bu iki uç gerici siyasal akım birlikte, Türkiye'nin bugünü ve geleceğini belirlemek iddiasındadır. Halen dinsel gericiliğin toplanma odağı AKP ile şoven milliyetçiliğin bayraktarı MHP arasında kurulmuş, böyle bir perspektifle hareket etmektedir. Bu iki uç gericilik odağı, Türkiye'nin önumüzdeki on yıllarını birlikte belirlemek hevesi içindeler. Gündemdeki anayasa referandumunu da bu hedef doğrultusunda bir önemli dönemeç olarak ele alıyorlar.

Dinsel gericilik ya da şoven milliyetçilik, burjuvazinin elinde ne denli işlevli silahlar olurlarsa olsunlar, nispeten güçlü ve istikrarlı bir burjuva düzende, ön plana çıkmaları, hele de toplumsal-siyasal yaşa-

mı belirleyecek bir konuma ulaşmaları genel olarak tercih edilmez. Bu gerici akımlar alt sınıfları denetim altında tutmak için her halükarda etkili biçimde kullanılırlar. Ama burjuvazi, çok zorunlu kalmadıkça, kendi sınıf egemenliğini görünüm olarak daha modern, az çok demokratik biçimler içinde tutmaya ve sunmaya çalışır. Türkiye'nin kapitalist düzeni bugün bunu yapamaz duruma düşmüştür. Bu önemli olgusal durum, gerçekte düzenin siyasal ve moral iflasını göstermektedir.

Bir önceki parti kongresinin (2012'de toplanan TKİP IV. Kongresi) de önemle vurguladığı gibi, düzen bu noktaya bir rastlantı ya da beklenmedik bir sapmanın sonucu olarak değil, fakat açık ve anlaşılır bir tarihsel evrimin ürünü olarak gelmiştir. Bunu göz önünde bulundurmak, doğru devrimci politika bakımından bugün özellikle önemlidir. (TKİP IV. Kongresi'nin söz konusu değerlendirmesini ekte ayrıca sunuyoruz...)

KEMALİST DEVRİM VE DİNSEL GERİCİLİK

Türkiye'de burjuvazi, Milli Kurtuluş Savaşı üzerinden gelişen sınırlı bir burjuva devrimiyle iktidarın hakim gücü haline geldi. Çok özel tarihi koşulların olanaklı kıldığı bir durumdu bu. Dağılan imparatorluğun kalıntıları içinden ağırlıklı olarak Türklerin ve Kürtlerin yaşadığı alanlarda tutunmak başarısı, yani Milli Kurtuluş Savaşı'nın zaferi, buna önderlik eden burjuva kadrolara çok özel bir güç ve inisiyatif kazandırmıştı. Bu sayede, o günün son derece geri, yarı-feodal Türkiye toplumunun olağan gelişimi içerisinde burjuvazi adına kolayca gündeme getirilemeyecek birtakım adımlar atıldı. Hanedanlık tasfiye edilerek cumhuriyet ilan edildi ve ardından halifelik kaldırıldı. Dini esaslara dayalı eğitime ve hukuka son verildi. Tek elden ve laik esaslara göre yürütülmek üzere eğitim birliğine geçildi. "Türkiye Cumhuriyeti şeyhler, dervişler, müritler, meczuplar memleketi olamaz" denilerek tekke ve zaviyeler kapatıldı. "En hakiki mürşit ilimdir, fendir" denilerek bilim ve bilimsel düşünce yüceltilti. "Fikri hür, vicdanı hür, irfanı hür" kuşaklar yetiştirmek söz edildi. Bunları başka bazı reformlar tamamladı.

Türkiye’de dinsel gericilik

H. Fırat

Bütün bu adımlar, sınıf olarak burjuvaziden çok, onun çıkarları ve ihtiyaçları konusunda sınıfsal bir öngörüye ve tutuma sahip ileri görüşlü burjuva siyasal kadrolar tarafından atıldı, bunu özellikle vurgulamak gerekir. Bu dönemin Türk-Müslüman kökenli burjuvazisi feodal, yarı-feodal geleneksel sınıflarla fazlasıyla iç içe olan, onlardan belirgin özellikler taşıyan, ticari-tefecî nitelikte bir sınıftı. Bu niteliği ile de kapitalist gelişmenin önünü açacak modernleşme adımlarının dolaysız temsilcisi olabilmek, hele de dine ve dinsel gericiliğe karşı belli tutumlar almak yeteneğinden yoksundu.

Kemalist harekette temsil edilen burjuvazinin siyasal temsilcileri, Türkiye’nin modern kapitalist gelişmesinin ihtiyaçları çerçevesinde hareket ettiler. Bunu “muasır medeniyet düzeyine çıkmak” hedefi olarak tanımladılar. Söz konusu reformlar, Türkiye’nin burjuva gelişmesinin önünü açmak için birer ihtiyaçtı ve Mustafa Kemal’in önderlik ettiği milli burjuva hareketin bunları gerçekleştirebilecek gücü ve kapasitesi vardı. Feodal ve yarı-feodal toprak ağaları ile uzlaşma içinde bulunsada politik olarak güçlü bir konumda idi, iktidarın dümenini tutuyordu, yeni şekillenmekte olan devlete tam olarak egemendi.

Kemalist burjuvazinin cumhuriyetin kuruluşu esnasında dine getirdiği sınırlamalar esas itibarıyla siyasal-kültürel ve idari sınırlamalardı. Dinin iktisadi ve sosyal temeline, bunun taşıyıcısı sınıf ve

katmanlara hiçbir biçimde dokunulmadı. Feodal ve yarı-feodal sınıflar, tasfiye edilmek bir yana, egemen sınıf blokunun temel bir bileşeni olarak kaldılar. Bununla birlikte, cumhuriyetin kuruluşu sürecinde, kendi ideolojik ve kültürel eğilimlerini, buna dayalı siyasal tercihlerini öne çıkaracak, dayatacak güçten yoksundular. Burjuvaziyi temsil eden siyasal güçler, somutta Kemalist hareket, siyaseten baskın bir konumdaydı ve siyaseten boyun eğmek zorunda kaldılar.

Milli savaşın bütün bir yükünü köylülük çekmişti, ama zaferin köylüye kazandırdığı hemen hiçbir şey yoktu. Kemalist hareket, toprak devrimine karşıydı. Buna yönelik eğilim ve potansiyelleri daha ilk adımda boğmuştu. Öşürün kaldırılması kapitalist gelişmenin ihtiyaçlarına yönelikti ve köylüden çok, büyük toprak sahibi üreticilere yaradı. Bunun yarattığı boşluk ise köylü kitlelerine yönelik modern sömürü yöntemleriyle ikame edildi. Sonuçta köylü bin bir yolla soyulup sömürüldü. İhtiyaç duyulan sermaye birikimini yaratmanın, sanayi alanında ilk adımları atmanın yolu burjuvazi için, daha çok da burjuva sınıf devleti için, zorunlu olarak buradan geçmekteydi.

Feodal, yarı-feodal ilişkilerin tasfiye edilmemesi, toprak devriminin yapılmaması, dolayısıyla köylünün özgürleştirilmemesi, dini besleyen güçlü Ortaçağ ilişkilerinin sağlamca kalması demektir. İktisadi-sosyal temellerine devrimci bir biçimde vurulmadığı sürece, din toplum-

daki etkisini güçlü bir biçimde sürdürür ve bu zemin dinsel gericilik akımlarını besler, döne döne yeniden üretir. Kapitalist gelişmenin etkisi altında yarı-feodal iktisadi ilişkiler zaman içinde dönüşüme uğrasa bile, Ortaçağ ideolojisi ve kültürü, yığınların, özellikle de köylü yığınlarının bilincinde ağır bir tortu olarak kalır ve onları bin bir bağla tarikatlara, cemaatlere, her biçimiyle dinsel gericiliğe bağlar. Kapitalist gelişmenin yıkıma uğrattığı ve düzensizce kentlere yığıldığı dönün köylüleri üzerinden aynı gerici ideolojik-kültürel etki bu kez kentlere taşınır. Köyden kente göçmüş yığınların biriktiği kenar semtlerin bugün dinsel gericiliğin en büyük etki sahaları olmaları bu açıdan rastlantı değildir. Gündük burjuva devriminin bu yığınlarda yaratamadığı köklü ideolojik-kültürel değişimi bu durumda ancak sosyal mücadeleler yaratabilir. İdeolojik-kültürel mücadele değil fakat sosyal mücadele, devrimci sınıf mücadelesi! Bu nokta özellikle önemlidir ve bugünün her türden burjuva, küçük-burjuva laik eğilimleri ile devrimci sınıf bakış açısı arasındaki temel farkı işaretler.

Türkiye’nin o sınırlı burjuva devrimi sürecinde dinin sosyal temellerine dokunulmadığı gibi, dinin kontrol altına alınıp toplumu yönetmenin bir aracı olarak kullanılması da sorunun bir başka yönüdür. Diyanet İşleri Başkanlığı, halifeliliğin kaldırılmasının ve dine getirilen sınırlamaların ardından kuruldu ve tüm cumhuriyet döneminin en temel ve köklü kurumların-

dan biri olarak kaldı. Bu kurumun kendisi Türkiye’deki güdük ve güdümlü laikliğin bir kanıtıdır. Laik bir düzende kamu fonları dinsel faaliyetler ve hizmetler için kullanılamaz. Oysa Türkiye’de diyanet, zaman içinde yüz bini aşan geniş kadrosu ve çok yönlü faaliyeti ile kamu fonlarını tüketen en asalak kurumlardan biri olmuştur. Tahmin edilebileceği gibi AKP iktidarı döneminde bu alanda tüm ölçüler aşılmıştır. Bütçesi artık bir dizi temel bakanlığın bütçesini bile aşmaktadır. Dinci gericilik akımları AKP iktidarı öncesine kadar diyanetin kaldırılmasını hararetle isterlerdi. Onu devletin elinde dinsel etki alanını kontrol etmenin ve dolayısıyla kendi etkilerini sınırlamanın bir aracı sayarlardı. Ama aynı araç kendi ellerine geçtiğinden beri, halen onu bugüne dek görülmemiş ölçülerde, bu arada adeta resmi bir fetva kurumu olarak en etkin biçimde kullanıyorlar.

Bütün bu söylenenlerden de anlaşılabilir gibi, bizde dine karşı köklü bir mücadele geleneği, dolayısıyla laiklik mücadelesinin köklü bir tarihsel temeli yok. O günün geri toplumunda atılan adımlar önemli olmakla birlikte, bunlar sınırlı girişimler olarak kalmıştır. Din, devlet ve kamu yaşamından temizlenmemiş, yalnızca sınırlanıp denetim altına alınmıştır. Bundan da önemlisi, yinelenmiş oluyorum, dini ve dinsel gericiliği besleyen toplumsal zeminin muhafaza edilmesidir. Köylülüğü Ortaçağ’a bağlayan toplumsal ilişkilerin korunmuş olmasıdır. İktisadi-sosyal temellerine devrimci bir biçimde vurulmadığı sürece, din toplumdaki etkisini güçlü bir biçimde sürdürür ve uygun koşullarda yeniden ön plana çıkar. Fransız Burjuva Devrimi feodal mülkiyet ilişkilerine (ki hatırı sayılır bir bölümü bizzat kilise mülkiyeti idi) köklü bir müdahalede bulundu. Bundan dolayıdır ki dinsel etkinin nispeten zayıf ve laikliğin en güçlü olduğu toplumlardan biridir halen Fransa. Oysa bugünün Türkiye’sinde dinsel gericilik burjuvazi adına artık bir iktidar gücüdür. Bu gerçeğin kendisi tam da Kemalist devrimin sınırlarını vermektedir.

Tüm bunlar, o günün o son derece geri toplumunda her şeye rağmen atılabilen adımları küçümsemek anlamına gelmemeli. Tersine, bunların anlamı ve

önemi, toplum yaşamında yarattığı izler, günümüz toplumunun bir kesiminde dinsel gericiliğe karşı gösterilen büyük hassasiyet üzerinden bile görülebilir. Bu alanda yapılanlar, dinsel gericiliğin kat ettiği mesafeye karşı toplumun bir kesiminde gündend güne büyüyen Mustafa Kemal sevgisinin denebilir ki en temel nedenidir. Fakat öte yandan, dinsel gericiliğin iktidar konumuna ulaşabilmiş olması gerçeği ile de yüz yüze bugün ve bu aynı toplumda. İşte bunu anlamak ve açıklamak çabası, bizi gerisin geri cumhuriyetin kuruluşu sırasında dine getirilen sınırlamaların ve laikliğe yönelik adımların sınırlarına götürüyor. İktisadi-sosyal temellerine devrimci bir biçimde vurulmadığı sürece, din ve onun Ortaçağ gericiliğinden kök alan ideolojisi ve kültürü, toplumdaki etkisini güçlü bir biçimde sürdürür. Türkiye'nin modern burjuva tarihinin de kendi yönünden kanıtlandığı gerçekte budur.

Şunu da eklemek gerekir: 20. yüzyılda, emperyalizm çağında, burjuvazinin en iyi durumda yapabileceği ancak bu sınırlarda olabiliyordu. Kaldı ki, ilkin bunu yapanın sınıf olarak burjuvaziden çok, onun kendi sınıflarının çok ilerisindeki ileri görüşlü siyasal temsilcileri olduğunu; ikinci olarak, aşağıdan bir devrim tehlikesi söz konusu olsaydı eğer, bu kadarının bile hiçbir biçimde yapılamayacağını unutmamak gerekir.

CUMHURİYETİN EVRİMİ VE DİNSEL GERİCİLİK

Tarihsel açıdan temel önemde bir başka gerçeklik var, ki konumuz bakımından asıl önemli olan da budur. Sorun hiç de cumhuriyetin kuruluş sürecindeki adımların sınırlılığından ibaret değildir. Daha da önemli olanı, burjuva sınıf düzeninin, özellikle belirli tarihsel dönüm noktalarında, dinin ve dinsel gericiliğin önünü yeni bir düzeyde açmasıdır. Bu, dünya ölçüsünde burjuva gericiliğinin gösterdiği eğilime de paralel düşen bir tutumdur.

Bu kapsamda dört önemli dönüm noktasından söz edilebilir. Bunlardan ilki, Sovyetler Birliği ve dünya devrimci hareketinin büyük bir güç ve prestijle geride bıraktığı İkinci Dünya Savaşı'nı izleyen dönemdir. İkincisi, Türkiye'de modern sınıflaşma, sosyal uyanış ve kitlesel mücadelelerle belirlenen 1960'lı yıllardır. Üçüncüsü, '70'li yılların büyük bir devrimci yükselişi üzerine gelen faşist 12 Eylül askeri darbesi dönemidir. Ve dördüncüsü, Sovyetler Birliği'nin yıkılışını izleyen yıllarda ve Ortadoğu'ya yeni bir biçim vermek ihtiyacı çerçevesinde emperyalizm tarafından gündeme getirilen "ılımlı İslam" projesidir, ki bugünün AKP'si ve Tayyip Erdoğan'ı dolaysız olarak bu projenin ürünleridir.

Cumhuriyet ile birlikte yeni düzenin oturması ve sağlanması daha 1930'ların başında gerçekleşmiş durum-

daydı. Buna düzenin sistemli biçimde gericileşmesi, işçi sınıfı, emekçiler ve Kürt halkı karşısında baskıcı bir diktatörlük biçimi alması eşlik etti. Burada dönüm noktası 1926'da gündeme gelen Takrir-i Sükun Kanunu, buna vesile olansa Şeyh Sait isyanıydı. Bu, şeriatçı biçim içinde gerçekte bir Kürt isyanıydı. Cumhuriyet rejimi bu isyanın bastırılmasını işçi sınıfı ve emekçilerin zaten son derece sınırlı olan tüm demokratik hak ve özgürlüklerini tümünden boğmanın da bir fırsatına çevirdi. Her türden sendikal örgütlenme ve grev yasaklandı. Her türden hak arama olanağı ortadan kaldırıldı. Komünistlere yönelik operasyonlar birbirini izledi vb. Daha sonra, 1930'ların ikinci yarısında, işçi sınıfına karşı baskıcı yasalar daha da ağırlaştırıldı. Faşist İtalya'dan esinlenerek hazırlanan yeni iş yasaları ile sendika ve grev hakkı yasakları pekiştirildi.

Bu dönemin özgün yönü, siyasal gericilikteki bu yoğunlaşmanın dinsel gericiliği içermemesi, ona dayanmak ihtiyacı duymak bir yana, onu da hedef almasıdır. Bu aynı dönemde dine karşı daha önce gerçekleştirilmiş siyasal ve idari sınırlamaların yasal ve anayasal düzeyde pekiştirildiğini biliyoruz. Kabaca İkinci Dünya Savaşı sonrasına kadar durum buydu.

Dönemin sosyal açıdan tümüyle durgun koşulları, kurulu düzen için dinsel gericiliği özel bir ihtiyaç olmaktan çıkarıyordu. Tersine, laik cumhuriyet biçimi içindeki yeni düzenin oturması ve sağlanması ihtiyacı, bu arada dinsel ideolojik biçimler içinde ortaya çıkabildiğini Şeyh Sait isyanı üzerinden göstermiş bulunan Kürt sorunu, dinsel gericiliğe karşı önlemlerin sıklaştırılmasını gerektiriyordu. Bu önlemlerin salt siyasal, yasal ve idari önlemler olarak kaldığını, dini besleyen sosyal ilişkilere dokunulmadığını ya da bunun salt isyana eğilimli Kürt feodallerine karşı bir tehdit olarak kullanıldığını da bu arada hatırlatalım.

İkinci Dünya Savaşı sonrası, ilk büyük dönüm noktasıdır. Sovyetler Birliği'nin

insanlığı Hitler faşizminden kurtaran bir güç olarak dünyada büyük bir itibara sahip olduğu, devrim dalgasının ve komünizmin dünya ölçüsünde güç kazandığı, Avrupa'nın en önemli ülkelerinde, Fransa'da, İtalya'da, başka bazı ülkelerde komünist partilerin en güçlü partiler haline geldiği, Doğu Avrupa'da devrimci iktidarların kurulduğu, büyük Çin Devrimi'nin başarısının hemen arifesinde bulunduğu, Vietnam, Kore mücadeleleri vb.'nin yaşandığı bir dönem bu. Dünyada büyük bir devrimci dalga var, Sovyetler Birliği'nin büyük bir itibarı var. Sosyal devrim tehlikesinin büyüdüğü, devrim mücadelelerinin, sömürgeciliği hedefleyen milli kurtuluş mücadelelerinin güç kazandığı böyle bir dönemde, dünya gericiliği için anti-komünizm, devrim düşmanlığı ve buna karşı her türlü gerici güç ve ideolojiden yararlanma çabası özel bir tarzda ön plana çıktı.

Savaş sonrasında ve iktidarı DP'ye devretmeden hemen önce, cumhuriyetin kurucusu CHP, imam-hatip okulları, ilahiyat fakülteleri kuruyor, tekke ve zaviyelerle birlikte kapatılmış bulunan türbeleri yeniden açıyor, seçmeli de olsa din derslerini ilkökul müfredatına koyuyor. Tarikat mensubu bir dinci alıp başbakan yapıyor ve bu başbakan döneminde DP iktidarıyla birlikte tüm sonuçlarına götürülecek politikaların ilk adımları atılıyor. Bütün bunlar cumhuriyeti kuran partinin iki tarihsel isminden biri olan İnönü döneminde ve liderliğinde yaşanıyor. Tıpkı ABD ile ilk ikili askeri anlaşmaların imzalanması gibi, tıpkı NATO'ya giriş başvurusu gibi. Her zaman vurguladığımız gibi, 1950'lerde iktidarın el değiştirmesi bir "karşı-devrim" değil. Burjuva gericiliğinin yoğunlaşması tam da İnönü önderliğinde ve CHP şahsında başlamıştı, ardından Demokrat Parti tarafından bütün sonuçlarına götürüldü. Cumhuriyetin evriminde illa bir kopuştan söz edilecekse, bu tam da CHP ile başlamış, DP ile sürdürülmüştür. Bunu ihtiyaç haline getiren ise o günün dünya koşulla-

rı ile Türkiye kapitalizminin, ona dayanan burjuva sınıf düzeninin kendi öz evrimi, bu evrimin ortaya çıkardığı yeni ihtiyaçlardır. Bu evrim, burjuvazinin ideolojik, siyasal ve kültürel olarak dinsel gericiliğe daha çok ihtiyaç duyması, daha çok başvurusu doğrutusunda olmuştur.

DP döneminde dine ve dinsel gericiliğe ardı arkası kesilmeyen tavizler verildi, tarikatlar ve cemaatler hukuken yasak oldukları halde siyaseten meşruluk ve bu zeminde giderek hızla güç kazandılar. DP liderleri olarak Bayar ve Menderes gerçekte birer laik Kemalist idiler, onun sağ kanat temsilcileriydiler. Bunlar uzun yıllar boyunca CHP'nin önemli kadrolarıydı. Hele ki Bayar, denebilir ki CHP'nin "üçüncü adam"ıydı. DP, CHP'nin bölünmesiyle ortaya çıkmış bir partidir, bunu unutmamak gerekir. Burada bu açıdan gerçekte bir süreklilik var. Değişen ise kapitalist düzenin evrimi ve bunun ortaya çıkardığı yeni ihtiyaçlardı. DP, bu ihtiyaçlara en iyi yanıt veren, CHP'nin halk kitleleri nezdinde yıpranmışlığını da istismar ederek sahneye çıkan bir parti oldu. Tıpkı 2000'li yılların değişen koşullarına ve bunun ortaya çıkardığı yeni ihtiyaçlara yanıt vermek üzere AKP'nin sahneye sürülmesi gibi.

DP'nin iktidar yıllarında sosyal durgunluğun esası yönünden değiştiğini söyleyebilecek durumda değiliz. Buna rağmen dine yeni alanlar açılması, tarikatlar ve cemaatler üzerinden dinsel gericiliğin güç kazanması, ilkin sözünü etmiş bulunduğum dünya koşullarının ve ikinci olarak da çok partili rejime geçişin sonucuydu. Resmi tarih çok partili rejime geçişi, demokrasiye geçişin kilometre taşı sayar. Oysa tam da bu sayede demokrasinin en büyük engeli olan dinin ve dinsel gericiliğin önünün açıldığını görüyoruz. Sözüm ona parlamenter yarış, dinin her türden siyasal istismarını ve yeterli oy desteği sağlamak üzere tarikatlara, cemaatlere, aşiret reislerine dayanmayı birlikte getirdi. Bunlara siyasal alanda geniş bir alan açtı. Özgürleşme-

miş geniş köylü yığınları önemli ölçüde bunların denetimindeydi ve köylünün oyunu almanın en kolay yolu bunlara dayanmaktan geçiyordu.

İkinci ve asıl büyük kırılma noktası, 1960'lı yıllardır. 1960 sonrası, Türkiye'de kapitalist gelişmenin belli bir düzeye ulaştığı, modern sınıflaşmanın hissedilir hale geldiği ve işçi sınıfının toplumsal bir güç olarak mücadele sahnesine çıktığı bir tarihi dönemdir. Dönemin başında büyük Sarayhan Mitingi ve sonunda 15-16 Haziran büyük işçi başkaldırısı olduğunu hatırlarsak, işçi sınıfı hareketinin bu dönemki gelişimi konusunda dolaysız bir fikir edinmiş oluruz. Kuşkusuz sosyal uyanış ve mücadelenin tek unsuru işçi sınıfı değildi. Kent ve kır emekçilerinin tüm öteki katmanları da şu veya bu ölçüde aynı gelişmenin bir parçası idiler. Öte yandan bu uyanış ve mücadele içinde sol, Türkiye'nin tarihinde ilk kez olarak kitleselleşti ve kitle mücadelelerinin sürükleyici dinamik gücü haline geldi.

Bu dönemin daha başlangıç yıllarında, Amerikalı uzmanların Türkiye'deki somut incelemelerinin ardından hazırladıkları raporun konumuz bakımından önemi, dinci gericiliğin önünün yeni bir düzeyde açılmasının Türkiye'yi yönetenlere hararetle tavsiye edilmesidir. Elbette tam da sosyal uyanışa ve mücadeleye karşı temel önemde bir önlem olarak. Buna Komünizmle Mücadele Dernekleri ile başlandı ve dinci partinin kuruluşu ile devam edildi. 1965 yılında Erzurum'da kurulan Komünizmle Mücadele Derneği'nin başkanının Fethullah Gülen olması, bugünkü gelişmelerin ışığında özellikle önemli ve açıklayıcıdır. Dinci gericilik odağı bu örgütlenmelerin CIA destekli ve güdümlü olduğunu biliyoruz. "Komünizmle mücadele" elbette sosyal uyanışa ve sola karşı mücadele demektir. Türkiye'nin devrimcileri emperyalizme karşı direnirken, bugünün iktidar gücü dinci gericilik, emperyalizmin hizmetinde devrime karşı bir vurucu güç idi. Örneğin, dönemin sonuna doğru, Amerikan 6.

Filo'suna karşı kitlesel protestolar, karşılarında organize dinci çeteleri buldular. Devrimcileri Kanlı Pazar'da katledenler bu gerici güruhtu. Bu saldırının başını çekenlerden birinin şu sıra TBMM başkanı olması, sermaye düzeninin nereden nereye geldiğinin de veciz bir özetidir bir bakıma. O dönemde Komünizmle Mücadele Dernekleri, faşist komando kamp-ları, tarikatlar ve cemaatler düzenin yarıdımçı uzantılarıydı. Bugünse dosdoğru düzenin kendisi haline gelmiş bulunuyorlar ve önümüzdeki on yıllar boyunca da Türkiye'nin kaderine hükmetmek hevesindedirler.

Bizzat emperyalizm ve işbirlikçi burjuvazi, bu güçleri sosyal uyanışa ve mücadeleye karşı, bunun siyasal ifadesi olan sola ve devrime karşı besledi, organize etti ve etkili biçimde kullandı. Fakat zaman içinde bu güçler burjuva sınıf düzeninin elinde basit araçlar olmaktan çıktılar ve gelinen yerde ona hükmeden bir gelişme düzeyine ulaştılar. Bunun önünü '50'li yıllarda Bayar ve Menderesler açtılar. '60'lı ve '70'li yıllarda bunu Demireller sürdürdüler. Aynı şeyi '80'li yıllarda Kenan Evrenler ve ardından Turgut Özal-lar yaptılar. '90'lı yıllarda yeniden Demireller yaptılar. Bu kez dinsel gericiliğin aynı zamanda Kürt ulusal uyanışına karşı kullanılması da söz konusuydu.

'60'lı yıllardan itibaren dinci ve faşist gerici akımlar, Amerikan tavsiyeleri ve akılları ile çok özel bir tarzda teşvik edildiler, güçlendirildiler ve sol dalgaya karşı kullanıldılar. '60'larda ikisi de ön plandaydı. '70'li yıllarda MHP ön plana çıktı. Şoven milliyetçilik ve onun faşist paramiliter güçleri, o dönemin militan devrimci dalgası karşısında daha işlevseldi burjuva sınıf düzeni için.

'70'li yıllarda, her ne kadar doğru sınıf eksenine oturan bir önderliği yoktuysa da, çok güçlü bir devrimci dalga ve bunun içinde kendini bulmuş güçlü bir devrimci hareket vardı. Bu, burjuvaziyi yeni bir düzeyde gericiliğin bu uç biçimlerine, yani dinsel gericiliğe ve şoven mil-

liyetçiliğe sarılmaya götürdü. Amerikalı 12 Eylül askeri faşist cuntası, Türk-İslam sentezini resmi ideoloji düzeyine çıkardı.

Türkiye'nin dincisi aynı zamanda şoven milliyetçidir, şoven milliyetçisi de aynı zamanda dincidir, bunu yeri geldikçe özellikle vurguluyoruz. MHP'nin '70'li yıllardaki meşhur "Tanrı dağı kadar Türk, Hira dağı kadar Müslüman!" sloganı, bu ikinci durumu veciz biçimde ortaya koymaktadır. Burjuvazinin sosyal uyanışa ve mücadeleye, dolayısıyla sol gelişmeye ve devrimci dalgaya karşı özel bir tarzda teşvik edilip beslenen dincilik ile şoven milliyetçilik akımları bu ikili özelliğe bir arada sahiptiler. Dincisi milliyetçi, milliyetçisi dinciydi. Bugün birbirleriyle bu kadar kolay buluşmalarının gerisinde aynı zamanda bu var.

12 Eylül faşist askeri cuntası döneminde Türk-İslam sentezi resmi ideoloji düzeyine çıkarıldı ve okul müfredatlarına sokuldu, eğitimin temeli haline getirildi. Tarikatların, cemaatlerin önü açıldı. Mecburi din dersleri konuldu. Alevi köylerine kadar camiler yaygınlaştırılmaya çalışıldı. '70'li yılların büyük devrimci dalgasının yarattığı derin korkular sermaye düzenini dinin ve dinsel gericiliğin önünü yeni bir düzeyde açmaya yöneltti. Din, devrim tehlikesinin panzehiri olarak, devrimin dalgakıranı olarak görüldü, her yönden ve her yolla desteklendi.

Öte yandan faşist 12 Eylül rejimiyle belirlenen 1980'li yılların bir sosyal yıkım dönemi olduğunu, işçi sınıfı ve emekçilerin demokratik haklarından ve hak arama yollarından yoksun bırakılarak sömürü kısıncısı içerisine, dolayısıyla yoksulluğa ve yoksunluğa itildiğini biliyoruz. Yoksulluk, yoksunluk, sermayenin o ezici ağırlığı karşısında askeri cunta koşullarıyla belirlenen çaresizlik, dinin yoksul insanlar arasında kolayca güç kazanabileceği bir sosyal-siyasal zemindir. 12 Eylül tam olarak böyle bir dönemdi. Bir yandan emekçiyi yoksulluğun çukuruna ittiler, öte yandan da ona kendi hakkını araması için hiçbir imkan tanımadılar.

Çaresiz emekçi bu koşullarda kolayca dinin ve dinsel gericiliğin tuzağına düşer. Dinsel duygu ve düşünce olarak düşer, öbür dünyayı sığınacak bir alan olarak görür. Dinsel inancı kendi sosyal acılarının uyuşturucusu olarak görür, ki Marx'ın "Din halkın afyonudur" sözü bu anlama gelir. Sömürü düzeninin kaynaklık ettiği sosyal acılar öbür dünya avuntusu ile uyuşturulur.

Devrimci dalganın ve genel olarak solun ezildiği bu dönemde önü açılmış bulunan dinsel akımlar bu durumdan en iyi biçimde yararlandılar. Sıradan emekçileri tuzağa düşürmek için her yolu, yöntemi ve olanağı cömertçe kullandılar. Böylece emekçiler, duygu ve düşünceden öteye, sosyal ve siyasal olarak da dinsel gericiliğin ağına düştüler. 12 Eylül 1981'den 13 sene sonra, 1994 yılında İstanbul belediye başkanlığını Refah Partisi aldı. Bu, Tayyip Erdoğan'ın belediye başkanı olarak siyaset sahnesine çıkışıdır. 12 Eylül'ün ektiği tohumların verdiği meyve de diyebiliriz buna.

Böylece '90'lı yıllardaki büyük döneme gelmiş oluyoruz. Bu dönemde dinin ve dinsel gericiliğin Kürt ulusal uyanışına karşı özel bir tarzda ve bizzat devlet eliyle kullanıldığını biliyoruz. Bunu aynı dönemde emperyalist ve siyonist merkezlerde hazırlanan "ılımlı İslam" projesi tamamladı.

Dünyada, özel olarak Türkiye'de dinsel gericiliğin güç kazanmasının gerisinde başından itibaren emperyalizm, özellikle de Amerikan emperyalizmi var. '60'lı yıllardan itibaren "Türkiye'de dinci parti gerekli" düşüncesi CIA uzmanlarının hazırladığı raporun önerisiydi. '70'li yıllarda "Yeşil kuşak" projesi, Sovyetler Birliği'ni kuşatmaya yönelik emperyalist bir politika ve plandı. Amaç İslami dinsel gericiliği komünizme karşı etkili bir silah olarak kullanmaktı. Ha keza, 12 Eylül cuntasının arkasında Amerikan emperyalizmi vardı ve bunun, dinin önünün en çok açıldığı bir tarihsel dönem olduğunu biliyoruz.

Bütün bunları '90'lı yıllarda "ılımlı İslam" projesi tamamladı. Yine Amerikan emperyalizminin bir projesidir. Bu proje çerçevesinde Tayyip Erdoğan, daha henüz İstanbul belediye başkanı iken, geleceğin "ılımlı İslami lideri" olarak CIA uzmanları tarafından hazırlanmaya başlandı. Amerikan büyükelçilikleri, konsoloslukları onunla özel ilişkiler kurdular, güç, cesaret ve yön verdiler. Bu ilişkilerin ve çabaların bir sonucu olarak AKP, bugün bütün açıklığı ile ortaya çıktığı gibi, emperyalizmin ve siyonizmin bir proje partisi olarak gündeme geldi ve çok geçmeden iktidar gücü düzeyine ulaştı.

(Devam edecek...)

(Türkiye Komünist İşçi Partisi Merkez Yayın Organı EKİM'in Nisan 2017 tarihli 307. sayısından alınmıştır...)

www.tkip.org

Ücretli kölelik, sömürü ve savaş düzeni kapitalizme karşı 1 Mayıs'a!

İşçi sınıfının uluslararası birlik, mücadele ve dayanışma günü 1 Mayıs'ın ön günlerindedir. Anayasa referandumunu dolayısıyla toplumdaki kutuplaşmanın belirginleştiği ve kutuplaşma ekseninin sermaye iktidarı ve onun dümenindeki AKP ile, sermayenin temsilcisi diğer partiler tarafından gerici bir yöne çekilmeye çalışıldığı bir dönemi geride bırakmış bulunuyoruz.

Seçim hilelerinin gündem olduğu ve düzenin kendi hukukunun bir kez daha hiçe sayıldığı uygulamaların ön plana çıktığı referandumun ardından kutuplaşmanın nasıl bir seyir izleyeceği henüz belli değil. Ama kutuplaşma bir biçimiyle devam edecek gibi görünüyor. Zira referandum gündeminin dışında sermaye devletini ülke içerisinde ve içinde bulunduğu bölgede açmazlar bekliyor.

Bu açmazlara yanıt olarak patronlar sınıfının yaklaşımını hayata geçirmeyi kendine misyon edinmiş olan Erdoğan/ AKP iktidarı ise hileli referandumdan elde ettikleri sonuçla yeni dönemde daha da pervasızca hareket etmeyi planlıyor. Nitekim referandumun ardından aldıkları ilk karar, OHAL'in 3 ay daha uzatılması oldu. Demek oluyor ki, işçi sınıfı ve emekçilerin haklarının gasp edilmeye; sömürünün, ücretli köleliğin daha da ağırlaştırılmaya; baskı ve devlet terörünün tırmandırılmaya çalışılacağı yeni bir mücadele dönemine girmiş bulunuyoruz. Bu yeni dönemde, işçi sınıfı başta olmak üzere toplumun sömürülen ve baskıya uğrayan emekçi kesimlerinin kendi çıkarları uğruna yan yana gelmesini sağlamak çerçevesinde 1 Mayıs bugün daha büyük bir anlam ve öneme sahiptir.

1 MAYIS'IN GÜNCEL ÖNEMİ

2017 1 Mayıs'ı hileli referandum sürecinde oluşan tepkilerin gücünü de arkasına almaya adaydır. Referandumun sermayenin diktatörlüğünü pekiştirmek adına dinci-faşist tek adam dikta rejimini hayata geçirme amacıyla gündeme geldiğini ve bu dönemde sermayenin dilediği pek çok saldırının referandum sonrasında ertelendiğini biliyoruz. Referandum öncesinde sermayeye sunulan sınırsız teşviklerin yanı sıra "milli çalışma ve istihdam seferberliği" gibi işçi ve emekçileri aldatmaya dönük uygulamalar da devreye sokuldu. Bir bakıma "işçi ve emekçilerin huzurunu olsa olsa Erdoğan sağlar" yanılması, bizzat Erdoğan'ın "istihdam seferberliği" yalanını gündeme getirmesiyle pekiştirildi. Fakat hatırlamak gerekir

ki, "istihdam seferberliği" iddiasını ortaya atan Erdoğan, yine referandum öncesinde Zonguldak'ta kadrolu-güvenceli iş isteyen madencileri azarlayarak, bir kez daha gerçek yüzünü göstermiş oldu. Daha önce Renault ve Tofaş'ta haklarını arayan işçilere, Soma'da katledilen madencilerin yakınlarına saldırmaktan imtina etmeyen Erdoğan'ın, işçi ve emekçilere vadettiği bunlardır; yani kölelik ve baskı rejimidir.

"İstihdam ve çalışma seferberliği" yalanı ve referandumun gerici kutuplaşmasıyla üzeri örtülen ise yeni dönemde hayata geçirilecek uygulamalardır. İşçi sınıfını ve kamu emekçilerini bekleyen uygulamaların başında, geçmiş yıllarda gündeme getirilen "Ulusal İstihdam Stratejisi" doğrultusunda kamuda iş güvencesinin gasp edilerek performans ve işten atma baskısına dayalı yeni çalışma rejimi gelmektedir. Sermayenin temsilcisi AKP şeflerinin dillerinden düşürmediği "kamuda taşeron sisteminin kaldırılması" yalanıyla yeni bir taşeronluk sistemi olarak hayata geçirilecek "özel sözleşmeli personel" düzenlemesi de bunun bir parçası olacaktır.

Ayrıca, "Ulusal İstihdam Stratejisi" doğrultusunda işgücünün esnekleştirilmesi ve güvencesizleştirilmesi hedefiyle hayata geçirilecek kıdem tazminatlarının fona devredilerek gasp edilmesi saldırısı bir diğer temel gündemdir. Patronların elindeki tazminatları, yine onların devletin elinde ve onların hizmetine sunacağı fona devretmek, işçi sınıfına hiçbir gelecek ve güvence sunmamaktadır. Bu saldırı bir de yüzüzsüzce "işçilerin yüzde 80'i tazminatlarını alamıyor" çarpıtmasıyla kabul ettirilmek istenmektedir.

Bu köklü düzenlemeler sömürüyü ve ücretli köleliği ağırlaştırmaktan, işçilerin içerisine sürüklendiği huzursuzluğu yoğunlaştırmaktan başka bir sonuç doğurmayacaktır. Nitekim işçi ve emekçilerin tepkisiyle karşılaşacağı bilindiği için de referandum sonrasına bırakılmıştır. İşçi ve emekçilerin yaşamını doğrudan, kısa vadede etkileyecek bu saldırıların yanı sıra OHAL ile birlikte sürdürülen baskı rejimi de işçi sınıfı ve emekçilerin haklarını tehdit etmeye devam etmektedir. Buna bir de ekonomik krizle birlikte kârlarını koruma derdine düşen patronların iş yerlerinde devreye soktuğu yeni baskı ve kölelik uygulamaları eklenmektedir. Baskı ve işten atma tehdidiyle kölelik yoğunlaştırılırken, en basit iş güvenliği hakları dahi göz ardı edilerek işçiler ölüme sömürülmektedir. İş cinayetlerinin

son dönemdeki artışı bunu açıkça ortaya koymaktadır.

Çalışma yaşamını doğrudan etkileyen bu saldırılar, basitçe kimi yerlerde dillendirildiği üzere "çalışma huzurunun ve iş barışının bozulması" meselesi değildir. Referandum sürecinin sonunda "artık önümüze bakalım" diyen başta TÜSİAD olmak üzere patronlar sınıfı, sözde "birlik ve beraberlik" çağrısı yaparak ülke içerisindeki ve dışındaki çıkarlarının işçi ve emekçilerle ortak olduğu yanılmasıyla korumaya çalışmaktadır.

Oysa içeride işçi ve emekçileri tehdit eden Türk sermaye devleti, yukarıda değindiğimiz saldırıların yanı sıra dışarıda da Amerikalı ve Avrupalı emperyalist şeflerinin uşaklığına devam etme hevesindedir. AB'deki krizden de istifade ederek Avrupalı şeflerine esip güreleme şovları yapan Erdoğan ve şürekâsı, burardan gelen yatırımlar ve buralara yaptıkları ihracatla ayakta durduklarının, Türkiye'deki patronların kârlarının Avrupalı ve Amerikalı tekellerle kurdukları işbirliğine dayandığının bilincindedir. Keza Ortadoğu'daki kirli çıkarlarının da emperyalist şeflerinin güdümünde saldırganlığı tırmandırmaktan geçtiğinin de farkındadır.

Bütün bunlar, Ortadoğu batağına saplanarak hegemonyaları sarsılan batılı emperyalistlerin yeni dönemde hayata geçirmeye başladıkları saldırgan politikalarında Erdoğan'ın baş uşak olma çabalarını yoğunlaştıracağına işaret etmektedir. Bu ise başta İsrail ve Körfez şeyhleri olmak üzere, batılı emperyalistlerin bölgedeki işbirlikçileriyle Türk sermaye devletinin Ortadoğu emekçi halklarını katletmeye devam edeceğinin sinyallerini veriyor. Bölgede sertleşen emperyalist hegemonya mücadelesinde bu kirli çıkarların savunuculuğunu yapan Erdoğan ve AKP'si, Türkiye'yi adım adım savaşa sürüklemekten geri durmayacaktır. Bu kirli çıkarlar, "Suriye ve Irak'a yardım, güvenli bölge" vb. adı altında yeni işgallerin önü açılarak hayata geçirilmek istenmektedir. Bu ikiyüzlülüğü daha önce Irak'ta, Afganistan'ta, Afrika ülkelerinde gösteren batılı emperyalistler, bugün aynı ikiyüzlülüğü bölgedeki işbirlikçi devletlerle hayata geçirmek istemektedir.

Türk sermaye devleti de burada başrol kapmaya çalışmaktadır. "Dünya beşten büyük" yalanıyla Amerikalı ve Avrupalı şeflerine sözde kafa tutan dinci-gerici AKP iktidarı, aynı ikiyüzlülükle, şeflerinin çıkarlarını hayata geçirme ve kendi de buradan pay kapma çabasının

dadır. Türkiyeli işçi ve emekçiler unutmamalıdır ki, bölge emekçi halklarının bu yalanlar ve ikiyüzlülük eşliğinde devreye sokulacak saldırılardan alacağı pay, Filistinli ve Kürdistanlı emekçi halkların on yıllardır maruz kaldığı zulümdür. Suriyeli, Iraklı, Afrikalı emekçi halkların bugün göç yollarında ve gittikleri ülkelerde yüz yüze bırakıldığı sefalettir. Batılı emperyalistlerin ve AKP iktidarının dümeninde olduğu Türkiye'deki işbirlikçilerinin güdümünde kirli savaşa kışkırtılan bir grup cihatçı dışında milyonlarca emekçi, bölgedeki kan gölünde ya da kaçmaya çalışırken denizlerde boğulmuştur. Kaçanlar da gittikleri ülkelerde kışkırtılan ırkçılıkla, baskı ve tehditle köleliğe sürüklenmektedir.

Ücretli kölelik düzeni olan kapitalizmin zorbalığı, tam da dünya çapında tırmandırılan saldırganlık, ve baskılarla sömürünün daha da ağırlaşmasına yol açmaktadır. Bu düzenin sefasını süren patronlar sınıfı, tam da bu koşullarla iktidarlarını pekiştirmek, yeni kölelik uygulamalarını devreye sokmak ve önümüzdeki dönemde de ayakta kalmak çabası içerisindedir. "Birlik ve beraberlik" dedikleri, "milli seferberlik" diye parlatıkları, tam da bu kölelik uygulamalarının ve savaşların önünü açmaya vesile olmaktadır. Örgütsüz ve birliği zayıf gözüken emekçi halklara zulümle boyun eğdirmek için bu adımlar atılmaktadır. Kısacası bozulan basit bir "çalışma huzuru" değildir. Bozuk olan, bizzat bu düzenin kendisidir.

Karanlığa doğru seyreden bu tablo, tam da 1 Mayıs'ın ortaya çıktığı 19. yüzyılın ikinci yarısındaki dönemle örtüşmektedir. O dönem de yine iktidarlarını koruma çabası ile hareket eden patronlar sınıfı; işçi ve emekçileri "milli seferberlik" adı altında adım adım 1. Emperyalist Paylaşım Savaşı'na sürüklemişti. Keskinleşen emperyalist rekabetle ortaya çıkan paylaşım savaşlarının faturasını ise işçi sınıfı ve emekçi halklar ödemişti.

Birinci Emperyalist Paylaşım Savaşı'nın sonunu hazırlayan ve yeni bir dönemi açan Ekim Devrimi ise bu karanlığı yırtmak için bir ilk adım olmasıyla da işçi sınıfı ve emekçi halklara kurtuluşun yolunu göstermektedir. Emekçi halklar, patronlar sınıfı için değil, kendi çıkarları uğruna seferber olmalı, işçilerin birliği ve emekçi halkların kardeşliği mücadelesini yükseltmenin bir ilk adımı olarak 1 Mayıs alanlarına çıkmalıdır.

1 Mayıs'ın kökenleri

19. yüzyılın ikinci yarısı, patronlar sınıfının ve onların siyasal temsilcilerinin, dünya çapında iktidarlarını kurdukları bir dönemdir. Bu siyasal ve toplumsal devrimler dönemi, toplumsal ilişkilerde de dönüşümlerin önünü açmakta, ücretli emek ile onu sömüren patronlar arasındaki kutuplaşmayı daha da belirginleştirmektedir. Elleri kısmi üretim araçları; toprağı, tarlaları, belli zanaatlara uygun gereçleri bulunan çeşitli sınıflar giderek bunlardan yoksun kalmaktadır. Elleri yalnızca yetenekleri ve çalışma kabiliyetleri kalan bu sınıflar, fabrikalarda, atölyelerde üretim araçlarını ellerinde bulunduran patronların egemenliği altında yaşamlarını devam ettirmeye mahkum olmuştur. Bu ise, patronlar ve ücretli emek arasındaki karşıtlık temeli üzerinde yükselen kapitalist toplum demektir.

Bu dönemde egemenliklerini pekiştiren patronlar, toplumsal ve siyasal devrimler eşliğinde dünya çapında egemenliği ele geçirirken, üretimi de aşırı düzeyde geliştirirler. Fakat kapitalist toplumun temelinde yatan ücretli emek ve sermaye arasındaki karşıtlık giderek sertleşir. Çünkü patronlar sınıfı egemenliklerini tam da işçi ve emekçi sınıfları dünya çapında daha fazla sömürerek ve köleleştirerek pekiştirir.

İşte böyle bir dönemde giderek vahşileşen kapitalizme karşı işçi ve emekçilerin mücadelesi de giderek yükselmektedir. Patronlarla karşı çıkarlara sahip işçi ve emekçiler bunu en başta ücretlerin düşüklüğü, 16 saate varan çalışma süreleri, fabrikalarda kadın ve çocukların köleliğe mahkum edilmesi gibi sorunlar

üzerinden hisseder ve bunlara karşı mücadeleye atılır.

1 Mayıs'ı **mücadele** günü yapan temel nedenlerin başında bu toplumsal koşullar yer alır. 1856 yılında Avustralyalı işçiler 8 saatlik iş günü talebiyle 1 Mayıs'ta iş bırakıp kitlesel olarak sokaklara çıkar. Bundan 30 yıl sonra, 1886 yılında, yine iş gününün kısaltılması talebiyle işçi sınıfının kitlesel grevi ve eylemi ABD'de örgütlenirken, patronlar sınıfı ülke çapındaki bu kitlesel eylemlere koluk güçleriyle saldırır. İşçi sınıfı saldırıya boyun eğmeyerek, ertesi günlerde de kitlesel eylemlerini sürdürerek haklarını aramaya, polis terörünü protesto

etmeye devam eder. Henüz örgütlülüğü zayıf olan işçi sınıfına karşı iktidarını koruma derdindeki patronlar, eylemleri zorbalıkla bastırmayı çare olarak görür. Bu doğrultuda 4 Mayıs'ta Şikago'da yapılan kitlesel eyleme provokatör çetelerini yerleştiren patronlar sınıfı, polis ve işçilerin bulunduğu bölgede bomba patlatır. Patlamayla birlikte polis işçilere ateş açar. Eylemin ardından da devletin tutuklama ve idamlarla işçi öncülerini tasfiyesi ve saldırıları pervasızlaşır. Bu eylemin ve katliamın yankısı dünyaya yayılırken, işçi sınıfının örgütlülüğünün ve mücadelesinin daha ileri olduğu Avrupa'da, 1889 yılında gerçekleştirilen II. Enternasyonal'in

kuruluş kongresinde, 1890 yılında 1 Mayıs'ın dünya çapında örgütlenmesi kararı alınır.

Bunu ise 1 Mayıs'ın her yıl işçi sınıfının uluslararası birlik, mücadele ve dayanışma günü olarak kutlanması ve gelenek haline alması izler.

İşçi sınıfının uluslararası birlik, mücadele ve dayanışma günü 1 Mayıs, adından da anlaşılacağı üzere, kapitalist toplumun dünya çapındaki egemenliğine karşı işçi sınıfının ve ücretli emekle sömürülen milyarların dünya çapındaki ortak çıkarlarına sahip çıkma ve mücadeleyi yükseltme günüdür.

Azerbaycan devletine ait olan Socar'ın 132 Star Rafineri işçisine 12 Nisan'a kadar Petkim'e geçmeleri, aksi halde iş akitlerine son verileceğini bildirmesi ile başlayan eylemler sona erdi. Genel merkez yönetimi müdahalesi ve şubenin buna boyun eğmesiyle 132 işçinin Petkim'e geçmesi kabul edilmiş oldu. Petkim ve Star iş yerlerinde örgütlü Petrol-İş Sendikası'nın genel başkanı Ali Ufuk Yaşar uzlaşma ve müzakere üzerine bütün bürokratların ağzına pelesenk ettiği martavalların ardından, durumu açıkladığında işçilerin yoğun tepkisi ile karşılaştı ve konuşmasını bitiremedi. Ayrıca şube başkanının ortamı yumuşatma çabası da boşa düştü. Böylece 4 gün süren eylemler sona ermiş oldu.

Sonuçta Petkim patronunun dediği olmuş gibi görünse de hem Petkim

Söz, yetki, karar işçilere!

işçileri hem de Tüpraş işçileri bu süreçten birliğini güçlendirerek çıktı. İşçilerin gösterdiği mücadele azmi, kararlılık, estirdikleri hava gerçek gücün kimde olduğunu bir kez daha gösterdi. Bu sadece ilk raunttu; esas sonucu toplu sözleşme süreci belirleyecek. Toplu sözleşme süreci devam ettiğine göre henüz kaybedilmiş çok bir şey yoktur. Toplu sözleşme görüşmelerinde Star işçilerinin durumunu tekrar gündeme getirmek mümkündür. Ancak mevcut sendikal yönetimin değil bunu yapmaya, işçilerin kırmızı çizgi olarak belirlediği talepleri bile gereğince

savunmaya ne mecali ne de niyeti olduğu ortaya çıkmıştır.

Bu durumda yapılması gereken, satışa haklı bir tepki ve açık bir kararlılıkla karşı duran işçilerin inisiyatifleri hemen ellerine almaları ve bunu sağlamak için bürokrasiyi aşacak bir örgütlenme yaratmalarıdır. Sendikal bürokrasinin uzlaşma ve anlaşma üzerine yapmaya çalıştığı laf oyunlarına karnı tok olduğunu en sert biçimde gösteren işçilerin yapması gereken hemen bir üst komite oluşturmak olmalıdır. Bu komite hemen

oluşturulmalı, toplu sözleşme sürecinde esas karar verici merci olarak kabul edilmesi için şubeye baskı yapılmalı ve kendini aşağıya doğru bölüm bölüm örgütleyerek, tüm işçileri süregiden sürece aktif olarak katmanın çabasını göstermelidir. Bunu başarabilmek toplu sözleşme sürecini kazanmanın en temel gerekliliğidir. Şubenin mücadele geleneğini sürdürmenin de, toplu sözleşme sürecinde kazanmanın da, mücadeleciler bir Petrol-İş'i yeniden inşa etmenin yolu da buradan geçmektedir.

Eğer bu başarılabilirse ve Tüpraş işçisi de aynı yolu izlerse, Petkim ve Tüpraş işçilerinin yalnız kendileri için değil, tüm işçi sınıfı için büyük bir kazanıma imza atmaları işten bile değildir.

EGE İŞÇİ BİRLİĞİ

İşçilerin birliği sermayeyi de, onun diktatörünü de yenecek!

1 Mayıs'ta alanlara!

Anayasa referandumunu sonuçlandı. Gerici-kirli çıkarlar uğruna hiçbir yasa/kural tanımayan AKP iktidarı, referandum sürecinde olduğu gibi, sonuçları üzerinden de devletin tüm olanaklarını amacı doğrultusunda seferber ederek, şaibeli tartışmalarına neden olan küçük bir farkla 'Evet' sonucunu çıkartmış bulunuyor. Yapılan açıklamalarda "demokrasi" vurgusunun öne çıkmasının, hem referandum öncesinde, hem de referandum sırasında hayata geçirilen bir dizi icraatla bir kez daha kanıtlandığı gibi, hiçbir samimi yanı bulunmuyor. Uzun bir dönemdir fiili olarak uygulanan baskı ve zorbalık rejimi, referandum sonuçlarıyla birlikte yasal bir zemine kavuşturulmaya çalışılacak.

On yıllardır sermaye diktatörlüğünün egemenlik sürdüğü ülkede, işçi ve emekçiler, bu diktatörlüğün daha katı ve kuralsız işleyeceği tek adam diktasıyla susturulmaya, katmerlenmiş bir sömürü girdabına sokulmaya, sermayenin cenetinde cehennemi yaşamaya mecbur

birakılacak. Daha referandum sonuçları açıklanmadan sermaye çevrelerinden yapılan içi boş "demokrasi" güzelleme-leri eşliğinde "reform" açıklamaları dahi bunu gösteriyor. Patronların "reform" istemleri, işçi sınıfının kazanılmış her türlü sosyal hakkını gasp etmek, esnek, kuralsız çalışma koşullarının, sömürünün ağırlaştırılması anlamına geliyor. Kıdem tazminatının gaspından, her türlü hak aramanın, grev hakkının yasaklanması vb. referandum öncesinde hüküm süren baskı koşullarının ağırlaştırılması acil "reform"ların içeriği konumunda.

İşçi sınıfı ile sermaye arasındaki mücadeleye elbette ki sadece sandık sonuçlarına bağlanamaz. Fakat nasıl olduğundan bağımsız olarak çıkan 'Evet' sonucu işçi sınıfı ve emekçilere yöneltilecek ekonomik, sosyal, siyasal saldırıların daha da ağırlaşacağı bir tabloyu ortaya çıkartacak. Sadece referandum sürecinde devletin bütün kurumlarını, olanaklarını 'Evet' için seferber eden, bu konuda her türlü pervasızlığı hayata geçiren, kendi

düşüncesi dışında her kesimi düşman ilan eden AKP iktidarının başka bir şey yapması elbette ki doğasına aykırı bir tutum olur.

Yaşadığımız sürecin bütün bu yönlerine rağmen, küçük bir farkla şaibeli bir 'Evet' sonucunun çıkmış olması, tüm baskı, zorbalık ve hukuksuzluğa, tehditlere rağmen var olan tablo, sermaye düzeninin, AKP iktidarının hiç de rahat hareket edemeyeceğini gösteren verilerden birisi durumunda.

Haklarımız, özgürlüğümüz ve geleceğimiz için daha güçlü kenetlenmemiz gereken bir dönemdeyiz. Fabrikalarda, sanayi havzalarında birliğimizi kurmalı, söz, yetki ve karar hakkımızı elimize alarak, sermayeye ve onun bugünkü katlaştırmış görünümüne karşı mücadeleyi güçlendirmeliyiz. Fiili saldırılara karşı bizler de fiili-meşru mücadele hattını rehber edinmeliyiz. Toplumsal yaşamda esaslı bir değişiklik, sermaye dünyasına karşı işçilerin kendi dünyasını kurmak için mücadelesini güçlendirmesiyle mümkün hale

gelecek. Referandumun ardından karşımıza daha pervasız saldırılarla çıkmaya, haklarımızı tırpanlamaya, grevlerimizi yasaklamaya, sendika seçme özgürlüğümüzü tamamen engellemeye vb., bizleri deyim yerindeyse hareket edemez hale getirmeye çalışacaklar. Bunu engelleyebiliriz.

Önümüz 1 Mayıs. İşçi sınıfının, talepleri ve özlemleriyle patronlar düzeninin karşısına çıktığı kavga günü. Sermaye düzeninin, AKP iktidarının giriştiği saldırılara karşı sesimizi yükselteceğimiz gün. Kölece çalışma ve yaşam koşullarına mahkum edilen, sermaye düzeninin ve AKP iktidarının ardı arkası kesilmeyen ekonomik, sosyal, siyasal saldırılarına maruz kalan işçiler olarak 1 Mayıs'ta omuz omuza alanları doldurmalı, taleplerimizi haykırmalıyız.

İşçilerin birliği sermayeyi de, onun diktatörünü de yenecek!

METAL İŞÇİLERİ BİRLİĞİ (MİB)

İşçi sınıfının uluslararası birlik, mücadele ve dayanışma günü 1 Mayıs'a sayılı günler kaldı. 2017 1 Mayıs'ını OHAL ve KHK'larla on binlerce kamu emekçisinin ihraç edildiği, işçi sınıfına dönük kapsamlı sosyal yıkım saldırılarının gündeme geldiği bir dönemde ve yapılacak olan anayasa referandumunun gölgesinde karşıyoruz.

İşçi sınıfı ve emekçilere yönelik saldırıların bu denli yoğunlaştığı bir süreçte Ankara 1 Mayısı üzerinden kamuoyuna yönelik yapılmış ne bir açıklama bulunmamaktadır, ne de 1 Mayıs'ın birlikte örgütlenmesine dair bir çağrı yapılmıştır.

İşçi sınıfının asıl referandumu 1 Mayıs alanlarında olacaktır. Kapitalizmin yıkım, savaş ve sömürü düzenine karşı işçi sınıfı ve emekçilerin cevabı 1 Mayıs alanlarında verilecektir. Yaklaşan 2017 1 Mayıs'ı bu bakımdan hayati önemde bir yerde durmaktadır.

Ancak 1 Mayıs'ları kendi tekelinde gören sendikal bürokrasi, geçmiş yıllarda yapılmış tüm uyarı ve tartışmalara rağmen kendi bildiğini okumakta ısrar etmekte ve bu öneme uygun davranmamaktadır. 1 Mayıs'a yönelik her şeyi kendi inisiyatifinde görmekte, kendi dışındaki siyasal özneleri, sınıf bölüklerini, ilerici, devrimci kurumları yok saymaktadır.

2014 Ankara 1 Mayıs'ında tüm imkan ve olanaklara rağmen devletin icazet alanlarına sığınarak fiili-meşru 1 Mayıs'ı Kızılay alanında örgütlemekten

Tarihsel özüne uygun birleşik, kitlese ve devrimci bir 1 Mayıs'a hazırlanalım!

uzak duranlar bugün sınıfa yönelik saldırılara karşı 2017 1 Mayıs'ını hazırlıktan yoksun bir şekilde suskunlukla karşılamaktadırlar.

Birlik ve kitlelilik adına 2016 1 Mayıs'ında Türk-İş adına kürsüden, sınıf düşmanı, ihanet çetesi Türk-Metal'e söz verenler, işçilere, emekçilere, ilerici ve devrimci kurumlara 1 Mayıs kürsüsünü kapatmaktadırlar.

"Ortak" 1 Mayıs'ları örgütlenme adına alınan göstermelik toplantılarda dörtlünün (KESK, DİSK, TTB, TMMOB) önden aldığı kararlar toplantıya katılan bileşene dayatılmakta, bunun dışında kalan öneri ve yaklaşımlar dikkate alınmayarak yok sayılmaktadır.

Tarihsel özüne uygun birleşik, kitlese ve devrimci bir 1 Mayıs için bu tutum ve yaklaşımlar derhal terk edilmeli, güçlü bir Ankara 1 Mayıs'ının örgütlenmesi için bir an önce adım atılmalıdır.

Tarihsel özüne uygun birleşik kitlese ve devrimci bir 1 Mayıs için ise;

1- 1 Mayıs'ın, güçlü bir ön hazırlık sürecine konu edilmesi gerekmektedir. Bunun içinde daha fazla vakit kaybetmeden sınıf mücadelesi yürüten tüm sendika, parti, kurum ve örgütlerin içinde bulunduğu bir '1 Mayıs Örgütlenme Komitesi' oluşturulmalıdır. Ön hazırlık

çalışmaları ve eylem alanında bu komite tam yetkili olmalıdır.

2- 1 Mayıs'a güçlü bir ön hazırlık süreciyle girmek için '1 Mayıs Örgütlenme Komitesi'nin içinde yer alan bütün kurumların birlikte örgütleyeceği bir kampanya programı çıkarılmalıdır. Bu kampanya çerçevesinde 2017 1 Mayıs'ının gündemleri işçi ve emekçilere güçlü bir şekilde taşınmalıdır.

Yürütülecek kampanyanın başlıkları ise;

* OHAL-KHK rejimine son verilmesi,

* Kıdem tazminatının gaspı, taşeron köleliği, kiralık işçilik, zorunlu BES uygulamaları, iş güvencesinin ortadan kaldırılması gibi sınıfa dönük saldırıların teşhir edilmesi,

* Ülke içinde ve dışında yürütülen savaş ve saldırganlık politikalarına derhal son verilmesi,

* 1977 1 Mayıs Katliamı 40. yılı olması nedeniyle 2017 1 Mayıs'ının temel gündemlerinden bir olmalıdır.

3- 1 Mayıs kürsülerinde sendika bürokratlarının içi boş nutuklarına son verilmeli, 1 Mayıs kürsüsü mücadeleciler işçilerin olmalıdır.

4- Kürsü konuşmaları OHAL-KHK rejimi ile 'işten atılan' ve bu saldırıya karşı 'direnme iradesi ile davranan' biri ka-

dın biri erkek iki kamu emekçisi tarafından yapılmalıdır.

5- 1977 katliamında hayatını kaybedenlerin aileleri gerçekleştirilecek mitinge davet edilmeli, kürsüden konuşmaları sağlanmalıdır.

6- Miting alanı ve güzergâhı tüm kurumların dâhil olduğu 'Örgütlenme Komitesi' tarafından belirlenmeli, tüm kurumların dahil olduğu bir 'Örgütlenme Komitesi' oluşturulmadan sendika yöneticileri tarafından yer başvurusu yapılmamalıdır.

7- Alana girişlerde güvenlik ve koordinasyon 'Örgütlenme Komitesi' tarafından sağlanmalı, kolluk kuvvetlerinin dayatmacı tutumlarına karşı ortak bir irade ile davranılmalıdır.

8- Son katılımcı kurum alana girmeden program başlatılmamalıdır.

9- Miting, '1 Mayıs Marşı' ile başlamalı, işçi sınıfının uluslararası marşı olan 'Enternasyonal Marşı' ile bitirilmelidir.

Sincan İşçi Birliği olarak 2017 1 Mayıs'ının yukarıda ana hatlarını belirttiğimiz çerçevede gerçekleşmesi gerektiğini düşünmekteyiz. Bu noktada üzerimize düşen sorumluk ve görevler neyse onu tüm güç ve olanaklarımızla yerine getireceğimizi, talep ve istemlerimizin takipçisi olacağımızı, işçi ve emekçi halkımıza, ilerici, devrimci kamuoyuna ilan ediyoruz.

SINCAN İŞÇİ BİRLİĞİ

17 Nisan 2017

Yeni Metal Fırtınaların yolu...

"Aynı ırmaklara girenlerin üzerinden farklı sular akar." (Heraklitos)

2015 yılında stratejik otomotiv fabrikalarında aniden boy gösteren ve hızla görkemli bir işçi hareketine dönüşen Metal Fırtına'nın üzerinden yaklaşık 2 yıl geçti. Metal işçilerinin meşru talepleri ve bunun için verdikleri mücadele bu süreç içinde farklı biçimlerde devam etti ve ediyor. Bursa'dan MİB'li yoldaşların yapmış olduğu değerlendirme ile sürecin yeni bir evreye girdiği somut olarak ortaya koyulmuş durumda. Görüldüğü kadarıyla metal işçilerinin sendikal ihanet şebekelerinden kurtulma, insanca çalışma ve yaşama mücadelesi, yönlendirmeye çalıştığımız doğrultuda ilerleyemedi, Türk Metal esaretine ve sermayenin baskılarına boyun eğilmiş durumda.

2017 Metal TİS'lerine böyle bir hava ile girerken metal işçileri geçmiş deneyimlerinden ders çıkarmalı. 2017 TİS sürecinin ve geleceğin kazanılmasının yolu buradan geçmektedir

MİB'DEN UZAKLAŞAN KAYBEDER

Metal Fırtına'nın doruk noktası Renault işçilerin fiili grev süreciydi. O zamana kadar süreç, Fabrikalar Arası Kurul (FAK) aracılığı ve MİB'le birlikte ortak bir şekilde örgütlendi. Ancak fiili grevin başlamasıyla direnişin öncü işçileri "terör" demagojisinin özel etkisi ile MİB'den uzaklaşmaya başladılar. Bu kopukluk, 20 Mayıs'ta MİB'e dönük polis operasyonu ve öncü metal işçilerinin karakollara çekilerek "terör" demagojisiyle suçlanması ve buralarda MİB'e karşı yürütülen özel kara propaganda ile daha ileri bir noktaya vardı.

Bu süreçte fabrika zeminlerinde özel çabalarımız ile açığa çıkan fabrika komiteleri (o dönemki yaygın kullanılan ismi ile "sözcüler") üzerinden mücadele MİB'le paralel olmakla birlikte MİB dışında ancak bir yere kadar götürülebildi. Mücadelede belirleyici olan, her zaman ki gibi somut durumun somut koşulları oldu. Burjuva ideolojinin, kültürün, dinsel gericiğin ve ırkçılığın egemenliği altında uzun yıllardır sersemletilen metal işçisi, ani tepkilerle açığa çıkan kuvvetli

rüzgar eserken bir yere kadar gidebildi. Ancak mücadelenin karşısına burjuvaların ve burjuva devlet aygıtının baskısı çıktığında sersemlemişti. O aşamada bilincinin sınırlarına takıldı ve daha ileri adımlar atamadı.

Hemen sonrasında bizzat MESS'in yönettiği karşı saldırı başladı. Bu saldırı hareketi iyi hazırlanmış, uzun süreli bir plandı ve aşama aşama devreye sokuldu. İlk olarak Mako'da, sonrasında Tofaş'ta başlatılan ve ardından da diğer fabrikalara genişleyerek süren bir saldırıydı bu. Aslında fabrika işlerinde güçlü konuma sahip işçiler, MİB'le araya konulan mesafeler yüzünden, saldırıları göğüsleyemediler. O dönem yapmış olduğumuz değerlendirmelerde, MİB'in çizgisi olan "Fiili meşru mücadeleden uzaklaşan işçi kaybeder" demiştik. Tam da tüm süreç boyunca yaşananlar bu değerlendirmeyi olduğu gibi doğruladı.

MESS tüm planını bunun üzerine kurmuştu aslında. İlk hedef fiili mücadeleyi rehber edinen MİB'i işçi hareketinden koparmaktı. İkincisi ise bu mücadelenin öz ürünü olan TOMİS'i devre dışı bırak-

maktı. TOMİS alternatifini devre dışı bırakmak için Tofaş'ta Çelik-İş devreye sokulmuş, Renault'da ise icazet sendikacılığından öteye gitmeyen Birleşik Metal-İş'in örgütlenmesine göz yumulmuştur.

Renault işçilerinin MİB'le irtibatı daha uzun sürmüştür. Diğer fabrikalara oranla Renault işçilerinin direnişleri daha uzun sürmüşse, Renault işçisi direnebilmişse, bunda MİB'in önemli bir etkisi olduğu görmezden gelinemez. Zaten işten atma saldırısının ilk hedefinde olan işçilerin, eylemci yanları gelişkin ve ön plandaki işçiler olmaları tesadüf değildir.

KAZANMAK İÇİN TEMEL HALKA FABRİKADA İŞÇİ BİRLİĞİ, AMA NASIL?

Fabrikalarda sınıf mücadelesi kimi zaman açıktan, çoğu zaman da üstü örtülü biçimler içerisinde sürer. Bu çerçevede fabrikalarda işçi birlikleri, bunların bir dizi talebi ve gündemi olabilir. Fabrikanın kendi özgünlüğü üzerinden işçiler politika da yürütür. Bu işçi birlikleri sınıf mücadelesi açısından önemlidir. Bir süre sonra açıktan burjuva ile kavgaya tutuşmak gerektiğinde, bu birlikler harekete geçecektir. Bunların gelişimi çoğu zaman kendiliğinden olur. Bu yanı sıra da kendiliğinden hareketlerin tüm olumsuz yönlerini taşırlar. Hele bir de karşılarında onları iyi tanıyan bir burjuva sınıfının olduğunu düşünürsek, bu birlikler çoğu zaman savunmasız olur, uzun süren mücadelede soluksuz kalır ve hareketleri genellikle yenilgiyle sonuçlanır.

Bu birlikleri önemsizleştirmemekle birlikte, onlara taşıyabileceğinden fazla anlamlar yüklemek anlamına gelen, "birliklerini korudular, tüm saldırılara rağmen birliklerini yeniden kurdular, hâlâ mücadeleyi sürdüren büyük bir öncü işçi birikimi var" gibi tam yerine oturmayan tanımlamalar yapmak, müdahalemizin odak noktasında bizi yanılgıya sürükleyecektir.

Metal Fırtına süreci ve sonrasında yaşanan tam da bu oldu aslında. Birçok fabrikada doğal işçi öncüleri çıktı. Bunlar anlamlı işler de yaptılar. Ama öncü sınıf partisinden uzak, onun siyasal mücadeleye yaklaşımı ve anlayışından kopuk olduğu sürece mücadelede bir milim dahi mesafe alınamayacaktır. Bu açığı kapatmak MİB'in en temel sorumluluklarının başında gelir. Önemli olan işçilerin küçük ekonomik kazanımları değil, emeğin korunması mücadelesini yükseltmektir. Bu kazanımları geliştirmenin ve kalıcılaştırmanın yolunu işçi hareketine göstermek ve onu somutta devrimci sınıf çizgisine çekmektir aslolan.

Sınıfın kendi öz gücüne, örgütlülüğüne güvenmeyen ve 'sınıfa karşı sınıf' anlayışına sahip olmayan her türlü "birlik" son tahlilde umutsuz bir vakadır. Bu süreçte açığa çıkan fabrika zeminindeki işçi birlikleri bu durumu doğrulamaktadır. Kendi ifadeleri ile bir "gazla" iş durduran Tofaş işçileri hareketin ateşi daha yanarken Çelik-İş kapılarına gitmiştir. Renault işçileri; "Karşımızda büyük bir güç var,

Gelinen yerde işçilerin Metal Fırtına sürecine benzer yöntemlerle hareket ederek başarı elde etme şansı pek yok. Artık "gaz" değil, bilinç belirleyici olmalı. Bilince dayalı coşku olmadan da yol alınmaz.

yeni sendika TOMİS bunlarla başa çıkmaz, gücü yok” diyerek (aslında kendi sınırlarını da göstererek) Birleşik Metal-İş kapılarına gitmiştir.

Birliğin parçalanmasının nedeni farklı sendikal tercihler değildir. Görkemli ileri çıkışın tozu dumanı ortadan kalktığı anda, işçi hareketinin kendi gerilikleri birliği bozmuştur. MİB’in mücadele çizgisiyle ve ortaya koyduğu yolla işçilerin kendi siyasal düşünceleri arasındaki belirgin açığı birliği bozmuştur. Bunu yapan da sermaye devletinin özel çabaları ile “işçi birliklerinin öncü işçileri” olmuştur.

Fabrikada oluşturulan birlikler sermayeden ve sendika bürokrasisinden bağımsız oldukları, sınıfa karşı sınıf tutumunu benimsedikleri ve fiili meşru mücadele yolunu tutabildikleri koşullarda kazanabilirler ancak. Bu da kendiliğinden edinilecek bir düzey değildir. Sınıfın öncü partisinin sistematik devrimci bilinçlendirme çabası ile gerçekleştirilecek bir niteliklidir. Bu yönüyle MİB’in, sınıf hareketine müdahale araçları en iyi şekilde kullanılmalıdır.

DÜZEN SENDİKACILIĞI VE BİRLEŞİK METAL-İŞ

Türkiye’de sendikal hareket daha ilk aşamasında sermaye sınıfının kontrolü altında ortaya çıkmıştır. Zaman içinde sınıf ve kitle hareketinin devrimci dinamiğine dayanan sendikalar ortaya çıkmakla birlikte, siyasal anlayışları düzen sınırlarında kaldığı sürece, bir şekilde denetim altına alınmış ya da etkisizleştirilmiştir.

Birleşik Metal-İş’in evriminde bunu rahatlıkla görebiliriz. “Çağdaş sendikacılık” kavramı üzerinden işçi hareketi ile devrimci siyasal mücadele arasında net bir mesafe konularak mücadele sahnesine çıkmıştır. Bugün için CHP’ye verilen, demokrat, ilerici kitleleri düzen içinde tutma görevinin benzerini Birleşik Metal-İş Sendikası metal işkolundaki sendikal hareket içinde yapmaktadır.

Sol görünümü sendikal bürokrasinin, patronların sömürü düzeniyle esaslı bir sorunu yoktur. Sendika bürokratlarının tek sorunları, “biraz az sömürün, bizim payımızı da biraz yükseltin”dir. Burjuvazinin buna razı gelmediği, icazet vermediği koşullarda ise sendikal bürokrasi mücadeleyi yasal olandan meşru olana asla çekmemektedir. Öyle ki örneğin Birleşik Metal-İş, Haziran Direnişi esnasında daha iyi bir toplu sözleşme imzalamanın siyasal olarak uygun koşulları olmasına rağmen greve gitmeyip, Türk Metal’in imzaladığı ihanet sözleşmesinin fotokopisine imza atmıştır.

Bu bakımdan sol etiketli sendikal bürokrasinin kapitalist sömürü sisteminde bir emniyet subabı olmaktan başka bir misyonu yoktur. Renault işçileri “mücadeleci” diyerek bu sendikaya defalarca üye oldular. Ama acı bir şekilde tekrar tekrar gördüler yanıldıklarını. Renault

patronundan icazet almadan bir adım bile atmayan, işçi hareketinin militan yönünü açığa çıkarmaktan özenle kaçınan, bir taslak dahi açıklayamayan bir sendika bürokrasisi gerçeği çarptı suratlarına yine.

Burada şaşılacak bir durum yok esas itibarıyla. Herkes kendisine verilen görevi, mücadele algıları içinde oynuyor. Ve sınırlarının dışına taşmamak için özel bir çaba sarf ediyorlar. Burada normal olmayan şey bunlardan bir şey beklemek ya da umut etmektir.

Birleşik Metal-İş Renault’da kolay lokma olarak düşünüldüğü ya da sermayenin ona çizdiği sınırları aşmayacağı bilindiği için sürecin içine sokuldu. Fabrika içinde işçi birliğinin görece sağlam olduğu bir yerde işçiler bir süre oyalandılar. Sonra ilk fırsatta öncü-mücadeleci işçilerin biçilmesi, işçi birliğinin dağıtılması ile kenara itildiler.

Ardından yaşanan tüm süreç ise umutsuz bir bekleyişten öteye gitmedi. İşçiler toparlanmış gibi gözükse de aslında her şey fabrika yönetiminin iki dudağı arasında idi ve öyle de şekillendi. Toparlanmış gibi gözükse de durumun öyle olmadığını bugünlerde yaşayarak görüyoruz.

MİB metal işçilerine sektörü tutan 3 sendikanın gerçek konumlarını tüm açıklığı ile söylemeli. “Şunu yapabilir-di, bunu yapmadı” türünden, işçiler üzerinde oluşabilecek altı boş umutları büyütmemek noktasında özel olarak dikkatli olmalı. Mücadelenin en kritik anlarında örgütlenmenin devamını ve işçi birliğini dağıtmama adına sendika yöneticilerinin yaptıkları ihanetleri-sattığı “ihanet-satış” diye tanımlamak, işçilerin geri bilinçlerini kabul etmekle

aynı anlam taşır. Sınıf devrimcilerinin asli görevinin sınıfı devrimciileştirmek olduğu yerde, sınıfı devrimciileştirmenin önünde en büyük engellerden biri olan sendika bürokrasisini-ağalığını ve onun ihanetini işçi sınıfına en yalın ve en somut biçimde göstermek ihmal edilemeyecek bir sorumluluktur.

Metal işçisinin kendi gücüne güvenmesi gerektiği döne döne hatırlatılmalı ve mücadele sahnesinde figüran değil, başrolde olması gerektiğinin altı sürekli çizilmelidir. Söz, yetki, karar işçilerde olmadığı sürece, ücretli köleliğin daha da ağırlaştığı koşullarda çalışmak zorunda kalınacağı anlatılmalıdır. Örneğin kıdem tazminatının kaldırılması, 16 saat çalışmanın genelleşmeye başlaması gibi...

İŞÇİ KİTLELERİNİN VERİLİ DURUMU ÜZERİNE

TKİP V. Kongresi’nin sınıf çalışması gündeminde, işçi hareketinin tüm geriliklerine rağmen doğru bir politik önderlikle geniş kitleler halinde hızla bir araya gelebildiği Metal Fırtına örneği üzerinden ifade edilmektedir. Hemen ardından, bu gerilikler aşılmadan daha ileri gidilemez denilmekte ve temel olarak buraya yoğunlaşmak gerektiğinin altı çizilmektedir.

İşçiler halihazırda bir kimlik problemi yaşamaya devam ediyorlar. Alttan alta büyük bir sınıfsal öfke birikimi yaşansa da işçiler burjuva gerici ideolojilerin etkisi altındalar. Bu yönüyle yapay kutuplaşmaların tarafı durumundalar. Burjuva siyasal gündemin yoğunluğu içinde kendi gerçek gündemlerine odaklanamıyorlar. Üstelik birçok işçinin “Metal Fırtına’da Türk Metal’den kurtulamadık ama 2017 toplu sözleşme sürecinde başladığımız

iş bitirip sırtımızdaki keneden kurtulacağız” sözü vermesine rağmen durum böyle. Sınıf mücadeleleri tarihi içinde bu yaşanan olumsuzluğun açıklanabilir yanları olmakla birlikte, sonuçta işçiler iddiasını bir kenara koyup, Türk Metal’e dönenlere ettikleri o kadar küfrü unutup, öyle ya da böyle esaret zincirlerinden kurtulmamayı tercih ederek, başka bir biçimde kimlik erozyonu yaşamaya devam etmişlerdir.

İşçi sınıfının kendiliğinden bir sınıf olmaktan kurtulup kendisi için bir sınıf haline gelmesi, önümüzdeki dönemin öncelikli görevleri arasında yer alıyor. Bunun için fabrika zeminindeki örgütlenmelerimiz ve çizgimiz üzerinden işçi sınıfının öncülerıyla bütünleşebilirsek, etle tırnak gibi olabilirsek işimiz kolaylaşmış olacaktır.

METAL FIRTINA’DAN 2017 TİS SÜRECİNE BAKMAK

Metal Fırtına sürecinde gerek komünistler gerekse metal işçileri zengin deneyimlerle dolu bir süreç yaşadı. Tabii burjuva sınıfı da işçi sınıfının beklenmedik hareketini yönetmede ve ona hazırlıklı olma noktasında kendi adına deneyimler çıkardı. Geline yerde işçilerin Metal Fırtına sürecine benzer yöntemlerle hareket ederek başarı elde etme şansı pek yok. Artık “gaz” değil, bilinç belirleyici olmalı. Bilince dayalı coşku olmadan da yol alınamaz.

Mücadele taleplerinin kazanılabilmesi için burada sıraladığımız sorunlara net bir bakış açısı olmadan mesafe alamayız. MİB bu süreçte, karşılığının olup olmamasından bağımsız olarak, bu gerçeklerin altını döne döne çizilmelidir.

TRAKYA’DAN KOMÜNİST BİR METAL İŞÇİSİ

Gençlik haykırıyor: “Hayır bitmedi, daha yeni başlıyor!”

Referandum sonuçlarının açıklanmasının ardından belli başlı kentlerde ve ilçelerde eylemler başladı. Aylardır sürdürülen kuralızsız baskı ortamında buna dur diyecek bir hareketliliğin ilk filizlenmelerini gördük.

“HAYIR BİTMEYİ!”

Referandum AKP açısından zorlu bir nefes alma sürecini işaretledi. 15 Temmuz darbe girişimini topluma saldıranın manivelası haline getiren dinci koalisyon, aralıksız olarak saldırılarını pekiştirdi. Kamuyu tamamen özelleştirdi. Varlık fonu ile kazanılan tüm haklara saldırdı. İlerici-devrimci kamu emekçilerini kamu alanından temizledi. Üniversitelerde ve liselerde sınırlı sayıda kalan ilerici birikimi, hem öğretmen anlamında hem de müfredat anlamında kazıdı. Yani 12 Eylül sonrası dikensiz gül bahçesi isteyen sermayeyi bu yanı sıra fazlasıyla geçen bir süreç yaşadık. Kürt illerindeki imha ve inkarın bugün geldiği boyut '90'ların bile ilerisindedir.

Yine tüm bu zamanlar içerisinde Tekel eylemlerinden alarak, Haziran Direnişin'in, Greif İşgali'nin ve Metal Fırtına'nın gerçekleştiğini kocaman harflerle anlatalım. Hep vurguluyoruz, “başka bir süreç içerisindeyiz” diye. Siyasal mücadele bir bütün ve insanlar bu süreçleri yaşarken “an”lara takılırlar. Bu yanı sıra an'ın önemini azaltmadan zamanın tümüne baktığımızda gördüğümüz şey, çürümüşlüğü resmi ve devrimin güncelliğidir.

Elbette ki “Hayır bitmedi.” Ne sermayenin saldırıları ne de kitlesel direnişlerimiz ve eylemlerimiz... Dinci faşist dikta toplumsal dinamiğini bugün işçi sınıfı üzerinden oluştursa da en hareketli kesimi bugün gençlik alanı oluşturmaktadır.

Dinci faşist diktanın en önemli hedefleri arasında genç nüfus bulunmaktadır. İktidarda olduğu sürece ve referandum süreci öncesi, gençliğe özel bir çok etkinliğin olması ve referandum maddeleri arasında buna dönük bir maddenin bulunması vb. bunun göstergeleridir. Bunun yanı sıra egemenlerin bu topraklarda politik gençlik hareketi geleneğini bilmeleri gençliğe verilen özel önemi ayrıca göstermektedir.

Üniversiteler ve liselerde referandum süreci hareketli geçti. Tüm toplumun bu süreci konuştuğu yerde gençliğin ilgisiz kalması beklenemezdi. Üniversite ve liselerde ‘Hayır’ tepkisinin güçlü ancak parçalı bir şekilde yansıdığı bir süreç geçirdik. Referandum sonuçları üzerinden belli başlı kentlerde ve ilçelerde binler-on binler sokaklara döküldü. “Hayır bitmedi, daha yeni başlıyor” diyen kitlenin çok büyük oranının gençlik olması, bu alanda biriken öfkenin sokakları doldurduğunu göstermektedir. Eylemlerde her ne kadar “cumhuriyetçi” bir görünüm olsa da, bunun aksine gençliğin devrime yakın olduğu bir kez daha göze çarpmıyor. “Mustafa Kemal’in

askerleriyiz!” sloganının ardından daha gür biçimde “Faşizme karşı omuz omuza!” sloganının atılması, “Gündoğdu”, “Çav Bella” vb. gibi marşların en gür şekilde söylenmesi, “Mahir Hüseyin Ulaş kurtuluşa kadar savaş!” sloganının daha coşkulu atılması gibi bir dizi yansıma, bu topraklarda devrimci değerlerin hâlâ çok güncel olduğunu göstermektedir. Bu değerlerin taşıyıcıları olarak bizler gerekli inisiyatif ve yaratıcılıkla davranabilirsek yeni dönemi kazanabiliriz. Bir gençlik hareketi var olup devrimcileşebilir.

“DAHA YENİ BAŞLIYOR”

Bir kez daha gençlik geleceğine sahip çıkmak için sokakları doldurdu. Bu süreç ne kadar devam eder, bu henüz belirsizliğini sürdürüyor elbette. Dinci faşist dikta Haziran sürecinden fazlasıyla sonuç çıkardı. Kitle hareketleri açısından da dersler çıkarmak gerekmektedir. Gençliğe düzeni teşhir edebileceğimiz en önemli avantajlardan birine sahibiz. “Burjuva düzenin seçimleri yalan ve hiledir, bunu kazanmak için bile sokakta olmak şarttır. Tek gücümüz birliğimizdir” diyeceğimiz bir süreci yaşamaktayız.

Eylemlerin olduğu yerelerde militan inisiyatifin önemi çok büyük bir önem taşıyor. Ayrıştırıcı değil, birleştirici bir zeminde daha ileriye hedeflemek gerekiyor. Eylemsellikleri çoğaltmak, taşımak, birleştirmek gerekiyor. Eylemde inisiyatif, hem eylemleri düzen karşıtı bir mecraya taşımak için hem de bağımsız ve ilerici unsurları ile buluşabilmek için önemli bir yerde duruyor. Belirli yerlerde saldırılar yaşandı; bunların karşısında da örgütlü bir karşı koyuşla durulabilir. Eylemler kent meydanlarında gerçekleşiyor, liseler ve üniversiteler hâlâ açık. Öğrencilerin yaşam alanlarının yanı sıra eğitim kurumlarına bu süreci taşıyabilmek mutlaka bir canlılık yaratacaktır. Bunun için her olanağı değerlendirebilmemiz gerekiyor.

Bu sürecin en önemli halkası ise örgütlenme ayağı. Hareket bir nebze geri çekilmeye başladığı oranda bizlere kalacak olan şey bu sürecin deneyimi ve yanı sıra insanları olacaktır. Yaratıcı bir çabayla bu alana dair kafa yormak ve örgütlenmeyi temel almak önemli bir gerekliliktir. Zorlu bir dönemeçteyiz ve bu sürece bizleri hazırlayacak olan şeyin kendisi de örgütlü hazırlıktır.

Baskının, zorbalığın, karanlığın ortasında gerçekleşen referandumdan ‘Evet’ çıktı. Henüz resmi olmayan sonuçlara göre AKP iktidarının faşist tek adam rejimini kurmaya dönük hesapları hayata geçirilecek. Meşruluğu olmayan bir referandum sürecini geride bıraktık. Bunu salt 16 Nisan sonuçları üzerinden değil, öncesindeki süreci de baz alarak ifade ediyoruz. 15 Temmuz darbe girişiminin ardından ilan edilen OHAL’ler, çıkartılan KHK’lar, Kürt halkının uğradığı imha ve inkar politikaları, işçi ve emekçilere yönelik sosyal yıkım saldırıları vb...

OHAL’in gölgesinde, baskı ve zorbalığın sopası altında, ekonomik ve siyasal krizin çözümsüzlüğünde, Ortadoğu’daki

Referandumun ardından: “Gün gelir, zorbalar kalmaz gider!”

çıkışsızlıkta ortaya çıkan referandum sonuçları dinci-faşist koalisyonu memnun etmiş görünmüyor. Keza referandum günü gerçekleşen hile ve yalanlar sonuçları açısından bir meşruluğu olmadığını göstermektedir. 16 Nisan’ın daha ilk saatlerinde seçim hileleri, sahte oy pusulaları, mühürsüz oyların geçerli kabul edilmesi, devletin tüm imkanlarının ‘Evet’in hizmetine sokulması haberleri yansıdı. Şimdi ise resmi olmayan referandum sonuçlarına da yaslanarak dinci-gerici koalisyon saldırılarını aralıksız

devam ettirecektir. Dinsel gericilik ve şoven milliyetçilik üzerinden kurulan ittifak önümüzdeki dönemi belirleyecek bir dönemeci atlattı.

Burjuva düzenin seçim ve adalet anlayışının resmi olan bir süreçte sandıkta ‘Hayır’ dedik. Bu bir siyasal saldırı idi, bizim ‘Hayır’ımız buna yönelik bir yanıtı. Sandıktan çıkacak sonuçtan bağımsız olarak bu saldırıların karşısında bir ‘Hayır’ örgütlendi. Ancak hep vurguladığımız gibi, bu bizim için başlangıç ve son değildir. Dinci-faşist diktaya karşı sokağı

örgütlemek ve sokakta özgürlüğümüzü ve geleceğimizi savunmak bugün bu haramilerin saltanatına karşı en anlamlı yanıt olacaktır. Dinci-faşist diktaya karşı devrim mücadelesini yükseltmeye devam edeceğiz. Sayısız tarihsel deneyimin gösterdiği gibi “gün gelir, zorbalar kalmaz gider.” Yepyeni bir hayatın filizlenmesi için her yerinden çürüyen bu düzene karşı sokağa, eyleme, örgütlenmeye! “Gün gelir, zorbalar kalmaz gider” demek için 1 Mayıs’ta alanlarda olacağız!

DEVRİMCİ GENÇLİK BİRLİĞİ
DEVRİMCİ LİSELİLER BİRLİĞİ

Nisan 2017

İzlanda'da "Eşit Ücret Yasa Tasarısı" parlamentoda

Eşit işe eşit ücret için mücadeleye!

Kadın işçiler, Dünya Ekonomik Forumu'nun 2015 tarihli Küresel Cinsiyet Ayrımı Endeksinin lideri olan İzlanda'da aynı işi yaptıkları erkek işçilerden ortalama olarak %14-18 daha az ücret almalarını protesto etmişlerdi. 24 Ekim 2016 tarihinde yapılan grevle saat 14.38'de iş durdurarak meydanları dolduran kadınlar "Eşit işe eşit ücret" isteyerek hayatı felç etmişti. Binlerce kadının katıldığı grevin sonrasında İzlanda'da "Eşit Ücret Yasa Tasarısı" hazırlanmak zorunda kaldı ve İzlanda parlamentosunda görüşlmeye başlandı.

YASA TASARISI ÜCRET EŞİTLİĞİNİ ZORUNLU KILYOR

Eşit ücret sertifikasının hem kamu hem de özel sektörde "ilk" olarak uygulanacağını ifade eden yasa, iş yerlerinin, kadın ve erkek çalışanlarına eşit ücret ödemesini zorunlu kılıyor. İş yerlerinin hesaplarının denetlenmesi ve olası para cezaları gibi uygulama ve yaptırımlar da içeren yasa tasarısı, sadece cinsiyet değil, ırk, din, engellilik, yaş temelindeki ayrımları da yasaklıyor. Tasarı eşit ücret sertifikasının uygulanmasını ise 25 ya da daha çok çalışanın olduğu işyerleri ile sınırılıyor. İzlanda'da merkez sağ koalisyon ve muhalefet tarafından desteklenen yasa tasarısı, parlamentodan geçtiği takdirde, 2018 yılı itibarıyla yürürlüğe girecek.

İZLANDALI KADINLARIN İLK ZAFERİ DEĞİL!

İzlandalı kadınlar eşitlik talebiyle daha önce de sokaklara çıkmış ve bu mücadelelerinin sonucu olarak cinsiyet ayrımcılığını diğer kapitalist ülkelere göre daha aza indirmeyi başarmışlardı. İzlandalı kadınların mücadele tarihinde, oy hakkını 1915 seçimlerinde polise di-

renerek fiilen almaları ve yasalara yazdırmaları gibi örnekler vardır. Yine 24 Ekim 1975'te ülkede 25 bin kadın ev ve iş yerlerini terk ederek, eşitlik talebiyle Reykjavik'te büyük bir miting gerçekleştirdi. Bir yıl sonra İzlanda Cinsiyet Eşitliği Konseyi kuruldu ve iş yerlerinde, okullarda cinsiyet ayrımcılığı yasaklandı, cinsiyet eşitliği yasası onaylandı. İzlandalı kadınların son olarak 24 Ekim 2016'da gerçekleştirdikleri grev sonucunda ise söz konusu "Eşit Ücret Yasa Tasarısı" gündeme gelmiş oldu.

'EŞİT İŞE EŞİT ÜCRET' BİR LÜTUF DEĞİL, KAZANILMIŞ HAK!

Kadınların aynı işi yaptıkları erkeklerle aynı ücreti alamamaları, kapitalist sistemin kadına biçtiği ikinci sınıf cins konumu ile doğrudan bağlantılıdır. Bunun sonucunda her kapitalist ülke bu hakkı kadınlara vermemek için direnir. Bugün İzlanda'da eşit ücret hakkı İzlandalı kadınlar şahsında dışı dışı bir mücadelenin

sonucu olarak ve üretimden gelen güçle zorla alınmıştır. Yasa tasarısı kabul edildiği takdirde, kazanılmış hak olarak sınıf mücadelesinin hanesine kadın işçiler tarafından armağan edilmiş olacaktır.

EŞİT İŞE EŞİT ÜCRET İLK OLARAK SOVYETLER'DE!

İzlanda'nın "eşit ücret" konusunda "ilk" olduğunu propaganda eden burjuva medyası yasa tasarısının hazırlanması öncesinde yıllara yayılan bir mücadele pratiğinin mimarı olan kadın işçileri gözmezden geliyor. Aynı zamanda İzlanda'yı "eşitlik" endekslerinde liderliğe taşıyanın, burjuvazinin "eşitlik sevdası" olmayıp, sınıf mücadelesinin seyrinin zorunlu sonucu olduğunu da es geçiyor. Dile getirmekten imtina ettikleri bir başka olgu ise dünyada "Eşit işe eşit ücret" ilkesinin ilk olarak Sovyetler Birliği'nde uygulandığıdır. Bu ilke, sosyalist dünya görüşünün kadını eşit bir birey olarak görmesinin ideolojik yansıması olarak, sosyalist devletin güvencesinde hayata geçirilmiştir.

HAKLAR 'TALİ' DEĞİL, 'BAKİ' KALSIN DİYE....

"Eşit işe eşit ücret" in ilk olarak ilan edildiği ve hayata geçirildiği Paris Komününü ve Sovyetler örneği tesadüf değil, kadının eşitlik ve özgürlüğünün işçi sınıfının iktidarından geçtiğinin somut resmidir. Söz konusu düzenleme ile birlikte hayata geçirilecek olan bu hak kapitalist düzen içerisinde her daim tali kalmaya yazgılıdır. Ve kazanılmış hakların tali değil de baki olabilmesi için kapitalist üretim ilişkilerinin yerle bir edilmesi gerekmektedir. İzlandalı kadın işçilerin zafelerini selamlamakla birlikte, vurgulamak gerekir ki, kapitalist sistem içerisinde her bir hak için dışı dışı mücadele edilirken, hakların geçici değil de kalıcı olması için de sosyalizm mücadelesi büyütülmelidir.

Kadın cinayetlerine "namus" kisvesi

kalan 20 yaşındaki Elif U. adlı kadın evden ayrılmak istediği için başlayan tartışma sonucu babası tarafından pompalı silahla vurularak katledildi.

28 Şubat'ta katledilen ve cesedi Ankara-İstanbul çevre yolunda yol kenarına atılan 35 yaşındaki Özlem Aykutluğ'un da "namus" cinayetinin kurbanı olduğu ortaya çıktı. Özlem Aykutluğ'un cinayetten iki gün önce dört erkek kardeşi tarafından Ankara'ya götürüldüğü

ve burada "aile meclisi"nin kararı ile katledildiği öğrenildi. Eşinden şiddet gören Aykutluğ'un katil kardeşleri Aykutluğ'u "erkeklerle görüştüğü" ve "köyde herkesin bunu konuştuğu" için öldürdüklerini ifade ederek "Ailemizin şerefine leke sürdü, namusumuzu temizledik, pişman değiliz" dediler.

Adana'da da yine bir "namus" cinayeti işlendi. 10 Nisan Pazartesi günü

Adana'da hapisnede olan abisinin eşi Senem Barık ve Zeliha Sevgilibaşı bir boş araziye götürerek katleden 19 yaşındaki Doğan Barık ifadesinde "Yengem, evi terk edip Zeliha ile birlikte fuhuş yapıyordu. Namusumuzu temizlemek için ikisini de ben öldürdüm" dese de daha sonra cinayet kararının "aile meclisi"nde alındığını ve iki kadını Doğan Barık'ın babası Davut Barık, kardeşi 17 yaşındaki O. Barık, amcaları Savaş Barık, Yahya Barık ve dedesi Hikmet Barık ile birlikte kaçırıp işkence yaptıktan sonra boş araziye götürdüklerini ve dedesi Hikmet Barık'ın iki kadını öldürdüğünü anlattı.

Kapitalist sistemin kadını ikinci sınıf cins olarak gören bakışı kadın cinayetlerinin asıl faili olarak sokaklarda dolaşmaya devam ediyor. Asıl fail kendi tasarladığı maskelerin ardında elini kolunu sallayarak dolaşıyor. Geçtiğimiz günlerde basına yansıyan kadın cinayetleri haberlerinin arkasında bilindik bir maske çıktı: "Namus."

Bekar kadınların "baba" evinden ayrılarak tek başına yaşamasını "namus" kavramı ile bağdaştıran ve kadının özgürlüğünü bu gerici bakışı ile kısıtlayan kapitalist sistem, bir can daha aldı. 13 Nisan'da İstanbul'da babası ile birlikte

ABD'nin Suriye'ye saldırısı...

Emperyalist saldırganlık ve savaşa karşı direnişi büyütme zamanı

ABD emperyalizminin Suriye'ye Tomahawk füzeleriyle düzenlediği saldırı, Ortadoğu halklarını hedef alan yıkıcı savaşların neden bir türlü sona ermediğini bir kez daha gözler önüne serdi. Beyaz Saray'ın faşist şefi D. Trump, saldırıyı, "Esad yönetiminin kimyasal silah kullandığı" gerekçesine dayandırdı. Emperyalizmin bölgedeki önde gelen uşakları İsrail, Türkiye, Suudi Arabistan üçlüsü de ABD'nin uydurma gerekçesini "mutlak doğru" ilan ederek, saldırıya alkış tuttular, devamını dilediler.

ABD'nin bir ülkeye saldırmak için ya provokasyona başvurduğu ya da yalan "deliller" icat ettiği kimse için bir sır değil. Bu iğrenç yalanların en bariz olanı Irak işgali öncesinde piyasaya sürülmüştü. Emperyalist işgal, Irak'ın kimyasal silah bulundurduğu ve El Kaide ile ilişkileri olduğu yalanlarına dayandırılmıştı. Ülkeyi yakıp yıkan, 1,5 milyon insanın katledilmesine neden olan, IŞİD'in semirip palazlanmasına yol açan Irak işgali, kapitalist emperyalizmin dünya halkları için nasıl bir musibet olduğunu kanıtlayan bir "ibret abidesi" olarak orta yerde durmaktadır.

"HÜMANİST" KATİLLER

Suriye'ye saldırı emrini veren ABD başkanı Trump, "Masum insanlar, çocuklar ve güzel bebekler öldü" diye açıklama yaptı. Bu emri vermeden bir hafta önce, Musul'u bombalayan Amerikan ordusu, "masum insanlar, çocuklar ve güzel bebekler"den oluşan 200'ü aşkın Iraklıyı katletti. Ne bu katliamın dolaysız sorumlusu olan Trump'ın ne ona şakşaklık yapan "hümanist" katiller sürüsünün sesi çıktı. Katledilen 200'ü aşkın insan "savaş zayıyatı" diye kayıtlara geçti. Bu vahşi savaş suçunun faillerinden hesap sormak için tek bir "hümanist" bile kılını kıpırdatmadı.

İdlib olayı muamma olmayı sürdürüyor. Çeteler Suriye rejimine ait bir S-22 uçacağından (ki bu uçakların kimyasal silah fırlatma özelliği yok) kimyasal bomba atıldığını iddia ediyorlar. Türk sermaye devleti Suriye'nin sarin gazı kullandığı yalanını savuruyor. Bunun yalan olduğunu; olaya müdahale görüntüleriyle ve kokusuz olan bu gazın kokusunu aldıklarını iddia ederek, AKP'nin desteklediği çeteler bizzat ispatlıyor. Suriye rejimi ise çetelere (Nusra Cephesi'ne) ait kimyasal silah üretim imalathanesini vurduğunu söylüyor. Ayrıca bu bombalamanın karşı yönden bilinçli bir istihbarat yanılmaca-

sına dayandığı da iddialar arasında.

Kısacası İdlib'de gerçekleşen katliamın gerçek faillerinin kimliği henüz belli değil. Ancak olayın Suriye'ye emperyalist saldırı için gerekçe gösterilmesi, faillerin kimliğine dair fikir de veriyor. Geçtiğimiz yıllarda da buna benzer iki katliam gerçekleştirilmiş, Suriye yönetimi sorumlu tutulmuş, ancak sonrasında faillerin cihatçı çeteler olduğu BM tarafından da kabul edilmişti. İdlib'de gerçekleştirilen katliamın ayrıntılı bir soruşturmaya tabi tutulmasını isteyen Rusya ve İran batılı emperyalistler tarafından tehdit ediliyor. Yani ne ABD ne suç ortakları böyle bir araştırma yapılmasını istiyor. Bu ise katillerin "hümanist" havalara bürünen ABD ile suç ortaklarından bağımsız olmayacağını kanıtıyor. Zira tersi olsaydı, araştırma yapılmasını öncelikle kendileri isterdi.

CİHAÇCI ÇETELERLE HAMİLERİNİN HEYECANI

Amerika'nın Suriye'ye saldırması, cihatçı çetelerle birlikte İsrail, Türkiye ve Suudi Arabistan tarafından heyecanla karşılandı. Obama döneminde "ABD'nin emperyalist rolünü oynamakta pasif kaldığı" tezini savunan bu ultra gerici rejimler, Suriye'ye saldırı emri veren Trump'a teşekkür etme yarışına girdiler. En azılıları yine Ankara'daki Amerikalılar oldu. AKP'nin büyük şefi, "Teşekkür ederim ama lafta kalmayın. Eğer bu hakikaten icraat ortaya konulursa, Türkiye olarak bize ne düşünüyor yapmaya hazırız" diye açıklama yaparak, Suriye'ye savaş ilan edilmesini istedi ve bu suça ortak olmaya hazır olduğunu vadetti. Şeriatçı Suudi Arabistan'la siyonist İsrail de küstahça açıklamalar yaparak, ABD saldırganlığının Suriye devleti yıkılana kadar devam ettirilmesini istediler. Bekleneceği üzere cihatçı tetikçiler de bu koroya katıldılar.

Emperyalist ABD ile adı geçen uşak ve suç ortakları Ortadoğu'yu cehennem çeviren savaşların dolaysız sorumlularıdır. Bu karşı devrimci koalisyon Afganistan, Irak, Libya ve Yemen'de olduğu gibi Suriye'yi de yakıp yıkmak için elinden geleni ardına koymuyor. Geçerken hatırlayalım, ABD işbirlikçisi bu devletlerden İsrail, Filistin halkını, Türkiye Kürt halkını, Suudi Arabistan Yemen halkını hedef alan saldırganlığa devam ediyor.

Bu güçler cihatçı çeteleri de kullanarak Ortadoğu halklarını etnik, dinsel, mezhepsel temelde parçalayıp köleleştirme hedefliyorlar. Sergilediği direniş-

le bu plana çelme takan Suriye'ye ilkel bir kinle saldırmaları bundandır. Cihatçı çeteler ağır yenilgiler alınca ABD ile suç ortakları imdatlarına yetişiyor. Böylece "IŞİD'e karşı savaş" söyleminin kaba riya-karıktan başka bir şey olmadığı bu son olayla da ispatlanmıştır.

"DÜNYA JANDARMASI" NIN ÇÖKÜŞÜ GECİKTİRME HİSTERİSİ

ABD saldırısı askeri açıdan "sembolik" sayılsa da Trump yönetiminin daha küstah, daha pervasız olacağına işaretlerini de verdi. Nitekim diğer batılı emperyalistlerin destek ilan etmelerinin ardından Trump'ın sözcüleri, gerekirse yeni saldırılar düzenleyebilecekleri tehditlerini savurmaya başladılar. "Esad'ın kaderini Suriye halkı belirleyecek" söylemi bir günde terk edildi. "Esad gitmelidir, İran'ın Suriye'deki etkisi ortadan kaldırılmalıdır, Rusya Esad yönetimini desteklemekten vazgeçmelidir" türünden küstahça dayatmalar sıralanmaya başlandı. Bu gözü dönmüş saldırganlığa savaş aygıtı NATO ile AB emperyalistleri de onay verdiklerini ilan ettiler.

ABD ekonomik, siyasi, askeri alanlarda halen dünyanın en güçlü, en tehlikeli emperyalist gücüdür. "Dünya jandarması" diye tanımlanması bundandır. Ancak bu emperyalist gücün zayıflama sürecine girdiği, hem Ortadoğu'da hem başka bölgelerde inisiyatif kaybetmeye başladığı, küstahlıklarını eskisi gibi dünyaya dayatmayacağı gerçeğini artık sistemin akıl hocaları da kabul ediyor. Nitekim Obama yönetimi düşüş sürecini durduramadı. Trump yönetimi ise savaş aygıtını sahaya sürerek bunu başarmayı deniyor.

Kapitalist emperyalist sistemin 'eşitsiz gelişim yasası' ABD'yi düşüşü önleme olanağından yoksun bırakıyor. Bu süreci yavaşlatmanın tek yolu ise, savaş aygıtını sahaya sürmektir. Oysa Irak işgali, dünya jandarmasının gücünün sınırlarını da göstermişti. Hatırlanırsa eğer, 2003'te hedefleri Irak'tan sonra Suriye ve İran'ı da işgal etmekte. Irak işgalcilerin bataklığına dönüşünce kirli/kanlı planlarını rafa kaldırmak zorunda kalmışlardı.

Dünya jandarmasının yaptırım gücünün zayıflaması, yeni bir savaş çıkartmayacağı anlamına gelmiyor. Savaş aygıtını sahaya sürerek büyük yıkım ve kıyımlar gerçekleştirebilir. Nitekim ABD'nin Suriye'ye saldırısıyla bu risk daha belirgin bir hale gelmiştir. Olası bir savaşın tüm bölgeye yayılması artık kaçınılmazdır. ABD ile tetikçilerinin bölgesel bir savaştan

zaferle çıkabilmelerinin garantisi yoktur. Bölgesel bir savaşın ise yeni bir dünya savaşına genişleme riski de çok yüksektir. Bu durum, Washington'daki savaş kundakçılarıyla işbirlikçilerinin dünya halkları için nasıl büyük bir tehdit oluşturduklarını da gözler önüne seriyor.

RUSYA İLE MÜTTEFİKLERİ BOYUN EĞMİYOR

Rusya-Suriye-İran cephesi saldırıya askeri bir karşılık vermedi. Ancak saldırının gayri meşru olduğu, cihatçı teröre hizmet ettiği, cihatçı çeteler kullanılarak yeni kimyasal saldırılar düzenlenebileceği, bu tür gerekçelerle Suriye'nin hedef alınması durumunda tereddüt etmeden karşılık verileceği dünyaya ilan edildi.

Saldırıya tepki sert ancak kontrollü oldu. Rusya cephesi savaşı tırmandırmak istemediğini belli etmekle birlikte, mevzilerini savunacağını da kesin bir dille vurguladı. Verilen mesajlar net: "Dünyada 'tek kutuplu' dönem sona ermiştir, provokasyon ve saldırılarınıza boyun eğmeyiz, egemenliğimize ve haklarımıza saygı göstermekle yükümlüsünüz, bizi hedef alan saldırılara tereddütsüz bir şekilde karşılık vereceğiz, cihatçı teröre karşı savaşımız devam edecektir..."

ABD'nin işbirlikçileri tarafından alkışlanan küstahça saldırısı, bölgedeki çatışmaları daha da tırmandıracaktır. Ancak tırmandırılan gerilimin bölgesel bir savaşa dönüşüp dönüşmemesi ABD ile suç ortaklarının tutumuna bağlı olacaktır. Belirtmek gerekiyor ki saldırgan taraf ABD ile suç ortaklarıdır. Bu durumda Suriye'nin müttefiklerinin desteği ile topraklarını savunması ve dünyanın dört bir yanından devşirilen cihatçı çetelere karşı savaşması meşru ve yasal bir haktır.

BÖLGE HALKLARI EMPERYALİST SALDIRGANLIK VE SAVAŞA KARŞI DİRENME LİDİR

Emperyalist güçlerle işbirlikçileri tarafından fitili ateşlenen savaşların yarattığı ağır yıkımın bedelleri bölge halklarının sırtına yıkılıyor. Afganistan, Irak, Libya, Yemen, Suriye örnekleri, ABD ile suç ortakları tarafından kışkırtılan bu savaşların halklara nasıl da ağır bedeller ödettiğini göstermektedir. Gerilimin bölgesel bir savaşa dönüşmesi durumunda ise bunun çok daha ağır yıkımlara yol açması kaçınılmazdır.

Bölge halkları, emperyalist savaşların "pasif kurbanları" olmayı reddetmeli. Bedeller ise özgürlük, eşitlik ve kardeşlik içinde yaşanacak bir Ortadoğu'nun inşası için göze alınmalı. Bunun ilk adımı ABD ile suç ortaklarına karşı birleşik/bölgesel bir direniş örgütlemek olmalıdır. Halkları dinsel/mezhepsel temelde parçalayıp köleleştirme planı bozulduğunda, kardeşçe yaşanabilecek bir Ortadoğu'yu inşa etme yönünde tarihi önemde bir mesafe kat edilmiş olacaktır.

Partimizin Hazal'ı, tekstil işçilerinin Ezgi'si, ölüm orucu şehidimiz **Hatice Yürekli yoldaşa...**

Ölümsüzlüğünün 16. yılında saygıyla anıyoruz...

*"Yaşanılanları abartmadan sunacağız.
Yazılacak olan, partisiyle atan bir yüreğin dillendi-
rilmesidir.*

*Çalıştığı fabrikalarda, adımladığı sokaklarda,
zindanlarda ezgilerin direniş renginde bestelenme-
sidir.*

*Yarınların kır çiçeği güzelliğinde resmedilmesidir.
Düşü hepimizi sarıyor, yakıyor, yükseliyor güneşe
doğru."*

Hatice Yürekli yoldaş, Tokat'ın Almus ilçesinde, 1968 yılında emekçi bir ailenin çocuğu olarak dünyaya geldi. Maddi yetersizliklerden kaynaklı, eğitimi yarıda bırakarak önce memleketini terk etti, ardından okul sıralarından atölye tezgâhları arasına karıştı. İlk olarak İzmir'e geldi, tekstil fabrikalarında çalışmaya başladı. Ancak normal bir işçi değil, yazgısına boyun eğmiyor, sorguluyordu. İnsanın insan tarafından sömürsüne dayanan bu sistemi sorguluyor, üreterek yaşayan ezici çoğunluğun yaşamının bir avuç sömürücü asalak tarafından yıkıma uğratılmasını kabullenemiyordu. Kendi ifadesiyle *"... barbarlık içinde çöküşün bir devrimle son bulması ve insanlığın eşit ve özgür bir toplumsal sistemde yaşaması gerektiği için devrimciyim"* diyordu. İzmir'deydi, artık Ezgi'ydi, örgütlü bir komünistti.

Devrimden kopuşun, liberal tasfiyeciliğin kol gezdiği bir dönemde devrim davasına sıkı sıkı sarılmıştı. İzmir'de çok kere gözaltına alındı, bir süre tutsak düştü, ancak asla teslim olmadı. O gözaltında, işkencede devrimci tutumu ile devleşirken, düşman kendi ininde küçülüyordu onun karşısında.

Sonrasında örgütlü yaşamını İstanbul'da devam ettirdi. Bu defa İstanbul'da tekstil işçilerinin arasındaydı. '95 yılında gerçekleşen bir operasyonda yoldaşı Habip Gül ile yakalandı, gözaltına alındı. Karşısındaki hâkim yargılamıyordu bu sefer, yargılanıyordu. Karşısındaki kadın yargılıyordu onu ve onun şahsında çürümüş düzeni: *"Yargılanacak ve cezalandırılacak birileri varsa öncelikle işçi ve emekçilerin, devrimcilerin kanını akıtan kontr-gerilla çeteleri, tetikçiler, işkenceciler, ajan-itiraflılardır."*

Zindandan çıktıktan sonra dört elle tekrar mücadeleye sarıldı; İstanbul'da, Adana'da, İskenderun'da, Antakya'da...

Parti Kuruluş Kongresi'ne katılmıştı, Hazal'dı artık ve partiyi şöyle tanımlıyordu: *"Parti, kendi sınırları içinde bir siyasal faaliyet yürütmeye çalışan bir örgüt değil, sınıf kitlelerine devrimci politika taşıyan, sınıfın bağımsız politik hareketini örgütleyen ve eylemini sermaye düzenini ve iktidarını yıkmaya yönelten öncü bir müfrezedir."*

Ankara'da devrimci faaliyetine devam ederken bu kez de bir operasyon kapsamında partimizin güçle yüklü militanı Ümit ile birlikte tutsak düşmüştü. İşkenceciler yine acizdi karşısında: *"Türk polisini ve Türk mahkemelerini tanımıyorum. Kimse beni sorgulayıp yargılayamaz!"*

Artık Ulucanlar zindanındaydı Hatice. 26 Eylül'de Ulucanlar Direnişi'nde en ön saftaydı. Bu katliamda ölümsüzleşen Habip ve Ümit yoldaşın devrettiği bayrağı o dalgalandırmaya devam ediyordu.

Ulucanlar Katliamı ile 10 devrimci tutsağı katle-

den devlet 2000 yılında F Tipi hücre saldırısıyla geliyordu işçi ve emekçilerin öncülerinin üzerine. Bu, devrimde ısrar edenleri düzen sınırlarına çekme, devrimci iradeyi teslim alma saldırısıydı. Bu ideolojik ve siyasal saldırıyı devrimci tutsaklar bedenlerini silaha çevirerek karşıladı. 20 Ekim 2000'de ölüm oruçları başladı. Hatice Yürekli içeriden, bir genç yoldaşına şöyle yazıyordu: *"Hiçbir güç bizi parti ve devrim davasından koparmaya yetmeyecektir. Öleceğiz, ama asla hücrelere girmeyeceğiz!"* Hatice Yoldaş ölüm orucunun 182. gününde, 22 Nisan 2001'de parti ve sosyalizm bayrağını en yükseklerde tutarak ölümsüzleşti. Bugün belki F Tipi saldırısı engellenemedi ancak yaşamı uğruna ölecek kadar sevenlerin iradesi kazandı. Düşman, devrimci inancın yok edilemeyeceğini gördü.

Bugün Hatice Yoldaş yaşamı ve ölümüyle bize aşılması gereken bir eşik bırakmıştır. Devrimci yaşamı, parti ve devrim davasına bağlılığı, ölümün üzerine korkusuzca yürüyüşü ile alınması gereken bir örnektir. Hatice yoldaş bugün fabrika tezgâhlarından üniversite amfilerine, devrim mücadelesini büyüttüğümüz her alanda yaşamaya devam ediyor. Hatice yoldaşın anısını yaşatmak, onun uğruna canını verdiği davayı büyütmekten, parti ve devrim davasına daha sıkı sarılmaktan geçiyor.

Düzenle tüm bağlarını koparan, mücadele içinde özgürleşen, tüm yaşamını devrime adayan bu yiğit komünist kadının anısı önünde saygıyla eğiliyoruz...

Y. LEVLA